GLORIE ŞI DECADENŢĂ

George RUICAN

Epoca lui Petre Roman a apus. Cariera politică a infantului şi arogantului lider al PD, cel căruia lucrătoarele dela APACA îi purtau fotografia în poşetă s'a încheiat. După un deceniu, culege acum roadele unei politici în care şantajul era considerat de el şi acoliţii săi un principiu ideatic. Oricâte speculaţii s'ar face pe tema ieşirii lui din scenă şi a posibilei reîntoarceri în viaţa politică, şansele lui de supravieţuire sunt minime deoarece stilul lui de conducere este perimat. Autor moral al tuturor eşecurilor Alianţei la guvernare împreună cu CDR, al debarcării lui Victor Ciorbea, cel mai onest prim-ministru postdecembrist, al implicării lui Emil Constantinescu în anumite compromisuri care i-au erodat profund imaginea, Petre Roman plăteşte acum preţul politicii scandaloase pe care a dus-o. Decadenţa lui a început din clipa în care electoratul a realizat duplicitatea în care s'a complăcut tot timpul şi l-a penalizat la alegerile din Decembrie trecut cu un procent umilitor de 2 şi ceva la sută.

A fost cândva prim-ministru, apoi a ocupat funcţia de preşedinte al Senatului, adică omul nr.2 în Stat, după care a preluat Ministerul de Externe. Degringolada lui Petre Roman a continuat, fiind debarcat şi din ultima funcţie politică, aceea de preşedinte al Partidului Democrat. Este benefică pentru societatea românească bulversată de activitatea multor aventurieri politici apăruţi ca ciupercile după ploaie eliminarea lui Petre Roman? Să facem o scurtă trecere în revistă a prestaţiei sale, începând chiar cu primele zile când apăruse în balconul CC în celebrul său pulover

În ziua de 29 Ianuarie 1990, Petre Roman, sub pretextul că îl salvează de furia mulţimii, l-a scos afară pe Corneliu Coposu din Sediul Central al PNŢCD. Cocoţat pe o tanchetă, el a strigat indivizilor adunaţi dela periferia societăţii, care încerca să demoleze clădirea din Piaţa Rosetti: *"Lăsaţi-i că s'au demascat"*. În stilul lui caracteristic a încercat apoi să nege că ar fi spus aceste cuvinte, dar ele au rămas întipărite în mintea celor care au fost prezenţi la această acţiune, printre care şi autorul acestor rânduri.

De asemenea au rămas o mărturie în timp secvenţele filmate în care, la 1 Decembrie 1990 Petre Roman instiga bandele de huligani fesenişti şi peremişti să-l huiduie pe Corneliu Coposu, care încerca să se apropie de tribuna oficială pentru a lua cuvântul. Până şi Ion Iliescu s'a văzut atunci nevoit să-i dea peste mână de câteva ori, deoarece scena era transmisă pe toate canalele de televiziune din ţară. Petre Roman, un maestru al minciunilor, a contestat şi aceste acuzaţii, dar în arhiva de filme există proba excesului său de zel.

Dispus să trădeze oricând, pe oricine prin politica pe care a dus-o în fruntea PD, Petre Roman şi partidul său au blocat practic reforma începută de Victor Ciorbea, subminându-i tot timpul autoritatea. Sunt încă vii în memoria tuturor trântirile de uşi în loc de dialog cu guvernul din care făceau parte. Cunoscuta revistă britanică *"The Economist"* scria despre *"ambiţiile personale şi de partid ale D-lui Petre Roman"*, referindu-se la politica de şantaj asupra partenerilor din Coaliţie, în special asupra PNŢCD, prin care căutau să obţină cele mai importante ministere în baza aşa-zisului algoritm. În Parlamentul ţării, tot timpul cât au făcut parte din fosta coaliţie dela putere, au votat alături de reprezentanţii PDSR, răsturnând raportul de forţe destul de fragil din forul legislativ.

Petre Roman a ieşit din istorie pe uşa de serviciu, îndepărtat de foştii lui tovarăşi care s'au săturat de ifosele lui grandomane de geniu neînţeles de oameni şi de vremuri. Astfel el plăteşte pentru aroganţa cu care şi-a privit atât adversarii politici, cât şi colegii de partid. El nu a fost capabil să înţeleagă rostul unui lider politic şi anume acela de a fi în slujba alegătorilor. Nu cred că există regrete prea multe la despărţirea de Petre Roman.

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual: 40$ / 60 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 27 Nr. 293 - IUNIE 2001 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZELANDĂ

TRECUT ŞI VIITOR

Eugen BÂRSAN

Nu strică să vedem cum continuă să fie ţinută întoarsă pe dos situaţia generală din România între trecut şi viitor. De către reprezentanţii unui partid (PDSR) care nu fac altceva decât să extindă iraţionalismul până la limita iresponsabilităţii cu un întreg de politici anormale.

Deasupra grijilor pentru ţară, primul reprezentant al PDSR-ului, Ion Iliescu, care de tânăr a fost ahtiat după putere, îşi trăieşte visul de a fi din nou ce a fost şi chiar mai mult decât atâta. Şi aşa, de pe scaunul din fruntea naţiunii, el vede tot şi zice multe. Vede România şi în NATO şi în Uniunea Europeană, dar şi în prietenia cu Rusia. Iar în ce priveşte zisul, el zice (de exemplu) că condamnările generalilor Chiţac şi Stănculescu (pentru uciderile din '89 dela Timişoara) ar fi fost o greşeală, o incorectitudine juridică. Astfel, el dă indicaţii atât Justiţiei cât şi ţării, apărând trecutul cu rostirea *"pe noi nu ne interesează trecutul, ne interesează viitorul"*.

În chip clar, pe tot Românul îl interesează viitorul. Însă cu condiţia ca acesta să nu semene cu trecutul. Dar dacă viitorul e făcut de oamenii trecutului, nu se poate ca el să nu semene. Şi cu asta să se aibă parte de un trecut veşnic viu în România, în fapt în care se complace poporul român de mult prea multă vreme.

Când vorbim de trecut, viitor şi criptocomuniştii din PDSR, desigur că există şi voci care s'au amăgit să spună că PDSR-ul din 2001 ar fi altul decât cel de dinaintea lui 1996. Adică, unul mai renovat. Dar, din păcate, el nu este. Căci cu el, şi pe mai departe, mita şi corupţia fac legea în România. O lege a ciocoilor roşii dela putere, care sunt gaşca lui Iliescu şi a lui Năstase. Gaşcă ce, conştientă că în patru ani ar putea pierde puterea, este hotărâtă să nu piardă nici o zi de acces la borcanul cu miere. Căci în aceasta constă prezentul-viitor al ţării, dela o zi la alta.

De când regimul Iliescu-Năstase a revenit la putere (adică timp de cinci luni), el n'a excelat decât în două grijii. Grija pedeserizării administraţiei şi economiei şi grija curăţirei terenului de

Continuare în pagina 3

PDSR SE RĂZBUNĂ PE PRIVATIZARE

Roxana IORDACHE

În campania electorală, PDSR a promis răzbunare împotriva autorilor privatizării, în principal, împotriva fostului preşedinte al FPS, Domnul Radu Sârbu, vicepreşedinte al PNŢCD. Pretextul invocat: *"privatizările frauduloase"*.

În realitate, miza răzbunării este politica. Pe de o parte, nemulţumirea că acea parte din economia românească arondată privatizării prin FPS a fost salvată de căpuşele clientelei PDSR prin privatizare. Pe de altă parte, intenţia de a distruge imaginea publică a personalităţii care constituie pentru PDSR cel mai puternic adversar politic, atât prin calităţile de lider, cât şi prin determinarea de a destructura sistemul etatist comunist şi a pune pe picioare sistemul economiei libere: Radu Sârbu.

În ciuda intenţiei declarate, cel puţin a unei părţi din PDSR, inclusiv a Preşedintelui Ion Iliescu, de a-l băga la închisoare pe Domnul Radu Sârbu, atât pentrucă a dărâmat şandramaua comunistă prin privatizare, cât şi pentrucă, în plan politic reprezintă, repet, cel mai puternic adversar, puterea actuală nu are ce-i reproşa, pentrucă activitatea sa a fost legală şi corectă.

Din acest motiv, PDSR se răzbună pe Radu Sârbu arestând, abuziv, foşti înalţi funcţionari ai FPS, ceea ce, pe de o parte, oferă impresia - falsă, evident - de *"luptă împotriva corupţiei"* şi, pe de altă parte, subminează imaginea publică a Domnului Sârbu căruia în continuare i se atribuie ilegalităţi imaginare, printr'o susţinută campanie mediatică.

Culmea abuzurilor PDSR a constituit-o cercetarea în stare de arest a trei directori ai FPS, Alin Giurgiu, director general executiv, Dan Gozia, directorul Departamentului pentru privatizare şi Cornel Mândrescu, directorul Departamentului de buget-finanţe, Mihai Dimonie, directorul Departamentului pentru restructurare fiind cercetat în stare de libertate, pe caz de boală.

Acest abuz face parte, de altfel, dintr'o campanie a PDSR de politizare a Justiţiei, asupra căreia voi reveni cu altă ocazie. Mă limitez, acum, la a semnala această răzbunare primitivă a PDSR împotriva unor profesionişti care şi-au făcut datoria de a privatiza acel sector al economiei de stat care le-a fost repartizat.

PDSR şi Ion Iliescu îşi cosmetizează imaginea invitându-l în ţară pe Majestatea Sa Regele Mihai, după ce ani în şir l-au batjocorit. Democratizarea acestor structuri de sorginte stalinistă este doar de faţadă, atâta vreme cât în ţara românească sunt arestaţi oameni nevinovaţi şi sunt hăituiţi cei care s'au pus în slujba principiilor de care România are nevoie pentru a ieşi din noroi.

În sprijinul afirmaţiilor de mai sus voi prezenta protestul semnat şi dat publicităţii pe data de 18 Mai, de către peste douăzeci de profesori universitari, decani şi şefi de catedră din cadrul Universităţii Tehnice Cluj. Ei îşi exprimă *"solidaritatea deplină cu actele întreprinse de Domnul Conf. Dr. Alin Giurgiu"* şi *"indignarea pentru arestarea lui"*, solicitând eliberarea de urgenţă a fostului director al FPS - binecunoscut, de altfel, ca partener onorabil în mediile financiare şi economice internaţionale.

Universitarii clujeni punctează : *"Alin Giurgiu este pentru noi un model de seriozitate, competenţă, moralitate, luciditate şi putere de a se dedica total dezinteresat binelui general"*, fiind *"printre puţinii Români acceptaţi de firmele occidentale ca evaluator în fosta URSS"*, iar acuzaţiile care i se aduc ascund o serie de interese, pentrucă: *"O privatizare reuşită are şi perdanţi. Aceştia se pot răzbuna, căutând nod în papură, respectiv arătând cu degetul privatizari mai puţin reuşite"*. Semnatarii protestului mai arată că, în loc să fie elogiate privatizările reuşite (în număr de zeci de mii), în presă sunt incriminate *"cazuri liliputane"*. Universitarii clujeni mai spun că foştilor demnitari ai FPS ar trebui să li se aducă mulţumiri pentrucă au reuşit să atragă investitori cu greutatea celor dela SIDEX Galaţi (căpuşat, după cum arată Radu Sârbu, de foşti ofiţeri de Securitate) sau Banca Agricolă (devalizată de guvernarea PDSR pentru satisfacerea clientelei politice din agricultura de stat).

Iată cum, în loc să suporte rigorile legii cei care au jefuit ţara (vezi cazul BANCOREX), sunt persecutaţi şi arestaţi cei care au slujit România.

Vorba Domnului Radu Sârbu: în loc ca ţara să le fie recunoscătoare, sunt băgaţi la închisoare.

editorial

CRIZA DE CONŞTIINŢĂ NAŢIONALĂ

Aspectul principal al crizei de conştiinţă este acela că Românii nu mai au percepţia propriei lor identităţi. Acest lucru a apărut în mod firesc, după înlăturarea *"aparentă"*, nu *"reală"* a dictaturii comuniste şi a mentalităţii pe care a instaurat-o *"gândirea marxistă"* în comunitatea naţională şi morală a poporului din Carpaţi.

Toată concepţia de viaţă a poporului român, profilată pe experienţa veacurilor, dela originile neamului românesc, a fost subjugată ideologiei marxismului. Aşa şi-a pierdut conştiinţa poporul român. Iar astăzi, chiar dacă ea a rămas numai alterată, căci nu mai funcţionează după regulile vieţii normale, ea nu mai este o conştiinţă autentică, nu mai semănă cu adevărata conştiinţă a poporului român de altădată, de dinainte de epoca iobăgiei comuniste. Toate valorile spirituale şi ale civilizaţiei naţionale au fost dislolcate din magma lor originală. Ierarhia valorilor noi impuse nu avea însă nici o adeziune în conştiinţa poporului şi din această cauză, în profunzimea subconştientului naţional au produs o încălcealã nemaipomenită, care nu-şi mai poate găsi nici astăzi limpezire.

După *"eliberarea de comunism"*, nimeni nu a prescris calea de revenire la normal, la adevărata conştiinţă naţională. Poporul a rămas înglodat în haosul unei ideologii străine de idealurile româneşti; nu-şi mai găseşte albia sa istorică de origine. Nu mai ştie pe ce lume trăieşte, care sunt valorile morale ale comunităţii lui naţionale, care sunt diferenţierile structurale, care-l deosebeşte de alte comunităţi, care este sensul şi direcţia istorică a idealurilor lui? Care este elita lor conducătoare, îndrumătoare, care să respecte legile morale cele mai înalte şi riguroase în viziunea şi dimensiunea lui creştină? Nu-şi regăseşte măcar parţial ţesătura intimă a principiillor şi punctelor de sprijin ale concepţiei lui despre lume şi viaţă, a viziunii lui metafizice şi religioase, adică a aceleia care a fost desenată de strămoşii veacurilor trecute şi transmise pe calea *"predaniei"* pe care a scos-o în evidenţă Nae Ionescu, în pagini pline de elocvenţă.

Valorile morale au fost înlocuite cu banalităţile unei morale, care de fapt era imorală, adusă din străinătate şi care nu avea nici o legătură cu legile morale ale ţăranului român, încărcate de spiritul creştinismului (care a adus, pe pământ, revelaţia cerească a lui Dumnezeu) şi de spiritul metafizic al absolutului transcendental.

Românii, de-a lungul unei jumătăţi de secol, au fost văduviţi de o concepţie de viaţă metafizică (care se desprinde din filosofia ţăranului), pe care a subliniat-o în mod excepţional, Vasile Băncilă, cel mai mare filosof ai istoriei naţionale. Aceşti Români, persecutaţi pentru credinţa lor creştină, şi-au pierdut cumpătul existenţei lor istorice şi sensul propriei lor existenţe pe pământul umanităţii, în cuprinsul cosmosului naţional.

Credinţa creştină a fost temeiul fundamental al ontologiei româneşti. Prin pierderea valorilor ontologice româneşti, Românii au intrat în criza de conştiinţă, nemaivăd contact cu semnificaţiile reale ale fiinţării lor, atât individual, cât şi pe plan general al comunităţilor de destin şi de ideal.

Climatul istoric, politic şi moral de astăzi îi dezavantajează pe Români, căci de nicăieri, în ţară, nu apare un semn încurajator de refacere morală. Excepţie făcând doar elitele exilului prelungit şi mărturiile celor dispăruţi în închisori şi lagăre. Când aceste lucruri vor fi cunoscute, când noile generaţii vor putea intra în contact cu operele acestor elite şi vor cunoaşte conştiinţa vie pe care aceste elite o aveau despre existenţa neamului românesc, numai atunci se va putea înnoda legătura cu adevărata viaţă spirituală a poporului nostru.

Conştiinţa naţională este câmpul luminos în care se oglindeşte integritatea neamului românesc, cu legile lui morale şi idealurile lui de creaţie. Această conştiinţă este compusă din toate principiile, legile şi valorile nescrise ale concepţiei de viaţă, ale unui neam în cuprinsul devenirii istorice, şi este încărcat cu viziunea unei mântuiri viitoare.

Un neam trăieşte în istorie, prin această conştiinţă naţională şi, când ea se destramă, cum s'a întâmplat sub iobăbgia marxismului, neamul nu mai are o călăuză spirituală, căci valorile sale acumulate în decursul istoriei şi-au pierdut unitatea originară şi percepţia identităţii lor.

În aceste cazuri grave, apare şi primejdia dispariţiei unei naţiuni. Şi aceasta este marea îngrijorare de azi: că fără o conştiinţă naţională nu vom putea exista în istorie. În aceste condiţii, nu putem rămâne nepăsători şi să stăm cu mâinile încrucişate. Întrebarea este: ce vom face în viitor? Fiecare dintre noi are datoria imperativă să revină din zăpăceala în care ne găsim, dacă dorim să ne ridicăm iar pe aripile superbe ale istorie milenare româneşti.

George BĂLAŞU

CUDATA RECONCILIERE !

Mihai CREANGĂ

Pe 19 Mai, Sâmbătă seara, a fost înregistrată o strângere de mână pe care presa română a calificat-o drept istorică: între Regele Mihai şi Preşedintele Ion Iliescu. Scena a avut loc pe treptele intrării principale a Palatului Cotroceni, unde Iliescu şi-a întâmpinat oaspetele, fiind repetată încă de două ori la insistenţele Preşedintelui. Acesta din urmă era volubil, zâmbitor, în vreme ce Regele a fost tot timpul grav şi reţinut. După o scurtă convorbire numai *"între patru ochi"*, a urmat o nouă repriză dedicată obiectivelor camerelor de filmat şi de fotografiat, de data asta cu Familia Regală şi consilierii Regelui, pe de-o parte, primul ministru şi consilierii prezidenţiali de cealaltă parte.

O cină în cadru restrâns şi apoi o scurtă plimbare a Regelui cu Preşedintele prin Palat şi pe alei a încheiat seara. Nu s'au făcut declaraţii de presă. Cu toate acestea, mediile româneşti au vorbit mult pe tema reconcilierii cu Istoria. O formulare care se vrea abilă, dar care este mai curând nepotrivită, ca să nu zic ingrată.

Ce-ar vrea să însemne ea, în termeni ultimi? Că Regele este deja istorie, iar Iliescu este măcar prezentul, dacă nu şi viitorul nostru, Doamne fereşte!? Apoi, despre ce reconciliere ar fi vorba? E adevărat, Iliescu a recunoscut că *"a greşit"* faţă de Rege. Dar n'am auzit nici un fel de scuze publice pentru penibilele şicane făcute Regelui şi comportamentele meschine, ca să nu zic mârlăneşti, ale unor demnitari iliescieni, ca şi ale lui Iliescu însuşi.

Dar nici măcar dacă am lua expresia ca atare, ea nu-i deloc adevărată. Dovadă că în Parlamentul României a fost sărbătorită cu fast tot ziua de 9 Mai, deşi în acest an se împlineau 120 de ani dela proclamarea României ca Regat şi 135 de ani dela instalarea ca Domnitor a lui Carol I, în aceeaşi zi de 10 Mai, care este şi adevărata zi a Independenţei naţionale.

Comuniştii au introdus sărbătorirea lui 9 Mai, încă din primul an al republicii instaurate de ei, pentru a o *"lega"* de *"victoria Armatei Roşii împotriva fascismului"*; şi iată că, la aproape 12 ani dela o revoluţie net anti-comunistă, perpetuăm un fals istoric introdus de comunişti în Panteonul marilor sărbători naţionale.

În plus, autorităţile actuale fac mare caz de *"generozitatea"* Guvernului Năstase care a renunţat la recursuri în procesele pe care Majestatea Sa a fost nevoit să le întenteze pentru a-Şi recupera proprietăţi personale, confiscate de comunişti (castelul Săvârşin şi două imobile în Capitală). Cu alte cuvinte, Guvernul actual al României ar fi generos pentrucă nu se identifică total cu jefuitorii comunişti! Mâine-poimâine, ca semn de *"reconciliere"* te pomeneşti că ni se va da ca exemplu faptul că - iată! - Regele poate circula liber prin ţara sa, nu ca pe vremea când îl hăituia poliţia lui Doru Viorel Ursu, ministru sub prima preşedinţie iliesciană! Să fie clar: ceea ce s'a întâmplat acum - şi nu din vina Regelui nu s'a întâmplat încă din '90! - este abia un prim pas spre normalitate. Faptul că pe unii bunul simţ îi ajunge din urmă abia după 10-12 ani, iar pe alţii nu-i mai prinde niciodată nu e un semn de normalitate. Mai este drum lung până acolo şi - vorba Majestăţii Sale - *"vom trăi în normalitate atunci cand nici n'o să mai vorbim despre ea"*... Ca să nu mai spun că e destul de greu să găseşti necioplíţi şi isterici printre monarhişti, în vreme ce printre republicani - cu ghiotura!

În cele din urmă, deşi de pe urma acestei întrevederi Iliescu are cel mai mult de câştigat, evident că va fi şi pentru imaginea României un câştig important. Este, nu ne îndoim, adevărata motivaţie a gestului regal de a răspunde mâinii întinse...

Dezvăluiri despre noul consul dela New York

-Gheorghe Dimitrescu este implicat în contrabanda cu ţigări-

Gheorghe Dimitrescu, vicepreşedinte şi unul dintre patronii companiei *JARO Internaţional*, implicată în tot felul de afaceri, printre care 14 transporturi de contrabandă pentru afaceristul Gheorghe Dascălu, aşa-numita operaţiune *"Porţelanul"*, este subiectul unui amplu articol publicat în 5 Iunie în cotidianul *"România Liberă"*.

JARO, compania aviatică a fraţilor Dimitrescu, este firma prin care s'au transportat şi alte sute de mii de *"baxuri"* de ţigări, contrabandă pusă la cale de Marian Chiaţa şi Costel Ciuca, ambii cunoscuţi din aşanumita afacere *Ţigareta*. Gheorghe Dascălu, fost agent al Securităţii, a fost arestat prima oară în Italia, de unde a fugit în România, fiind din nou arestat. În perioada Februarie-Noembrie 1996 au fost importate din SUA peste 35.000 de colete, conţinând 1,7 miliarde de ţigări, prin intermediul societăţii TRANSIMPEX Ltd., creată de GHEORGHE DASCĂLU. Acestea au fost transportate de către societatea de transport aerian *"JARO INTERNAŢIONAL"*. Destinate oficial exportului către Macedonia, şi deci exonerate de taxe vamale, în realitate cartuşele de ţigări au luat drumul ţărilor occidentale, transportul fiind camuflat sub numele de *"porţelan"*, de unde şi numele dat întregii operaţiuni.

Chiar dacă traficul a fost anihilat după 14 transporturi, din cele 70 prevăzute iniţial, prejudiciul cauzat autorităţilor fiscale este estimat la peste 48 milioane dolari. Afacerea *"Porţelanul"* a fost instrumentată de procurorul Ovidiu Buduşan, cel care s'a ocupat şi de cazul Costea şi care a fost recent mazilit. Despre cazul Buduşan şi Gheorghe Dimitrescu, cotidianul *"România Liberă"* scrie: *"Acesta este exclus acum din magistratură, iar transportatorul ţigărilor de contrabandă - vicepreşedintele JARO - este trimis consul la New York. Adică, un personaj care şi-a implicat firma într'una dintre cele mai mari afaceri de contrabandă europeană este cocoţat consul - unde? - în oraşul care găzduieşte Organizaţia Naţiunilor Unite. Vrem parteneriat strategic, dar îl trimitem mare demnitar la New York pe unul care ar putea să strice relaţiile internaţionale. JARO nu este doar o firmă aleasă special pentru transporturi banditeşti de contrabandă. Este şi un mare datornic. Milioane de dolari împrumutaţi dela Bancorex nu s'au mai întors niciodată (nici măcar împuţinaţi) la AVAB. În mod normal, JARO este o firmă falită. Iar acţionarul unei firme falite este numit consul.*

Există şi o relaţie directă între Priboi şi Dimitrescu. Toate vizitele lui Năstase în străinătate erau aranjate de Priboi - un fel de chelar la Camera Deputaţilor - cu sprijin dela Dimitrescu. Iar Gheorghe Dascălu a fost şi el un mare susţinător al PDSR. îl înţelegem pe Dl. Năstase că vrea să-şi recompenseze subalternii, dar trebue să fie mai atent la persoanele pe care le catapultează în asemenea funcţii. Altfel, Priboii vor reprezenta alte cuie bătute în sicriul imaginii noastre în exterior".

Dezvăluirile de acum în cazul proaspătului consul general la New York sunt foarte grave. Cerem guvernului dela Bucureşti să anunţe oficial anularea numirii acestuia din această funcţie.

Pentru conformitate
Andrei BĂDIN

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC" ?

AVIZ IMPORTANT

Persoanele care doresc să plătească abonamentul la ziarul "Cuvântul Românesc" în lei, pot depune banii în valută naţională la contul Fundaţiei Culturale "Cuvântul Românesc": 2511.1 - 10297.1 / Rol B.C.R., Fil. Sect. 6, Bucureşti, anunţând în acelaşi timp şi secretariatul fundaţiei la adresa: Oficiul Poştal nr.23. C.P. Nr.9, Sector 6, Bucureşti

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui ziar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

FUZIUNEA PNŢCD - ANCD

Mihaela MOISIN

În ziua de 4 Iunie a avut loc reuniunea Comitetului Naţional de Conducere al PNŢCD. În cadrul acestei reuniuni, în sfârşit, s'a aprobat în unanimitate protocolul de fuziune PNŢCD-ANCD. Este un lucru care trebuia realizat cu mult înaintea alegerilor din Noembrie 2000. Sau, mai bine zis, nu trebuia să se ajungă la nici o fuziune, dacă un număr de personalităţi ale PNŢCD nu ar fi plecat din partid în timpul guvernării fostei Coaliţii.

Alegerile din Noembrie tot ar fi fost câştigate de echipa PDSR-PRM, care au ştiut să mintă frumos, dar cel puţin ar fi fost o şansă ca PNŢCD să rămână, măcar în opoziţie, să aibă o tribună reală pentru a lua atitudine la făcăturile actualului guvern.

Prin discursurile lor, preşedinţii PNŢCD şi ANCD au criticat actuala guvernare. Este poate prima dată, din Noembrie 2000, când PNŢCD ia o poziţie critică la adresa partidului de guvernământ, la eşecul acestei guvernări.

După cele 100 de zile date de Uniunea Europeană noului guvern Iliescu-Năstase (câte case?) pentru a demara reforma atât de necesară integrării în structurile euro-atlantice, după călcarea promisiunilor făcute în timpul campaniei electorale precum şi măsurile de amnistiere a autorilor represiunii în timpul revoluţiei şi ai mineriadelor, nici un partid din opoziţie nu ia o atitudine critică. De altfel, nici nu prea are cine s'o ia.

UDMR este fericit să câştige dela PDSR câte ceva pentru etnicii maghiari, deci nu critică foarte aspru guvernarea actuală; PD a intrat în anonimat prin luptele intestine ce au dus la ieşirea lui Petre Roman de pe scena politică românească şi, deci, lipsa de încredere pe care cineva mai poate s'o aibă în acest partid; cât despre PNL... acesta are o atitudine duplicitară: când este de acord cu PDSR, când nu.

Este timpul ca PNŢCD, singurul partid anticomunist, să reintre în scena politică a ţării, cu agresivitate, de fapt să-şi înceapă de pe acum campania electorală pentru anul 2004. Dacă nu o face acum, peste doi ani va fi mult prea târziu.

Somnolenţa în care a stat în ultimile şase luni de zile PNŢCD nu a demonstrat decât slăbirea lui ca partid. Iar preşedintele partidului, Andrei Marga nu a luat nici o atitudine la atacurile îndreptate spre direcţia în care PNŢCD merge. În presă s'a vânturat ideea că prezenţa lui Andrei Marga la preşedinţia partidului înseamnă renunţarea la ideile tradiţionale ale partidului lui Coposu, de anticomunism. Tocmai având în vedere trecutul politic al lui Andrei Marga dinaintea lui Decembrie 1989, era cazul ca el să ia atitudine faţă de aceste acuzaţii.

Prin fuziunea ce deabia a vut loc, PNŢCD, cu un nou statut şi un nou program, poate să reintre în scena politică românească, cu o atitudine combativă şi în acelaşi timp constructivă. Dacă programul său este suficient de eficient sau nu, se va vedea în timp util, pentru a putea fi îmbunătăţit.

Victor Ciorbea, cel care a ieşit din PNŢCD atunci când era foarte multă nevoie de prezenţa sa, cere astăzi membrilor partidului ţărănist să nu se mai producă nici o sciziune. Cam târziu. Dar, mai bine mai târziu decât niciodată.

În cadrul PNŢCD sunt încă fricţiuni, sunt încă două linii directoare, una cea a lui Marga, mai modernă şi cea a lui Vasile Lupu, mai conservatoare. Acesta din urmă recunoaşte că *"divizarea partidului a fost plătită prea scump; ieşirea noastră din Parlament are consecinţe foarte grave pentru ţară"* şi îşi exprimă satisfacţia că prin acest act de fuziune *"demonstrăm opiniei publice voinţa de a constitui împreună o forţă politică puternică şi solidară, capabilă să readucă România la prosperitate şi la prestigiul pe care l-a avut înainte de căderea ţării sub stăpânirea comunistă. Cuvântul nostru de ordine este solidaritatea"*. La acelaşi lucru se referă şi Victor Ciorbea când cheamă la unitate. Totuşi, când Ion Caramitru, vicepreşedinte, a supus la vot declaraţia *"Solidaritatea - cuvânt de ordine pentru existenţa PNŢCD"*, aceasta nu a fost votată.

Să sperăm că membrii conducători ai PNŢCD, precum şi ai ANCD au învăţat ceva din greşelile ce i-au scos din Parlament, şi că în 2004 vor reveni, nu în opoziţie, ci la conducerea ţării.

TRECUT ŞI VIITOR

Urmare din pag.1

procurorii care au arătat îndrăzneala de a se apuca să instrumenteze crimele trecutului. Şi începând cu generalul Dan Voinea (şeful Secţiei Militare a Parchetului General şi anchetatorul câtorva dosare grele) s'a tăiat în carne vie. Pentrucă pedeseriştii nu vor să vadă asemenea anchete. Politica lor în o asemenea privinţă fiind cea de amnestiere a trecutului. În spatele acestei amnestii este politica de îngropare a fărădelegilor şi a crimelor.

Să avem însă mereu în vedere că o ţară care îşi îngropaă trecutul, a apucat pe drumul deraierii. Deoarece nu te poţi angaja în viitor până când n'ai rezolvat problemele trecutului. Un lucru pe care regimul Iliescu-Năstase nu vrea nici în ruptul capului să-l accepte. Pentrucă el, chipurile (deşi torţionar), trebue să rămână un secret de stat. Un secret al Legii Tainelor. Iar cu asemenea legi accesul Românilor la un viitor luminos devine tot mai greu realizabil.

În timp ce între trecut şi viitor nomenclaturiştii au pus mâna pe toate structurile statului, controlând totul, poporul e doar cu liberul exerciţiu al votului şi cu... *"răbdare şi tutun"*. El fiind subiectul unei ţări în care promisiunile politicienilor guvernanţi nu sunt nimic altceva decât vorbe goale, care ţin ţara într'o situaţie de *"între ciocan şi nicovală"*. În care aparenţele nomenclaturiste nu vor fi niciodată altceva decât tot nimic. Cu toate că PDSR o ţine tare şi sever să controleze totul. Până chiar şi propriul eşec.

Până acum, tâlcul istoriei politice postdecembriste (de tranziţie dela trecut la viitor) este fundat pe principiul că nici un *"corb"* nu scoate ochiul altui *"corb"*. Iar cât priveşte operaţia de imagine întreprinsă de nomenclaturişti, după cinci luni dela revenirea la putere, ea s'a cam terminat. Căci, în loc de buna imagine căutată, în faţa abia văruită a noului guvern se văd nişte crăpături foarte serioase. Crăpături care, sperăm că, indirect pot însemna o iluminare a defrişării drumului spre viitor.

Când se vizează în chip cinstit viitorul, se vorbeşte de privatizări, de restructurări, de reformă morală şi de multe altele. Toate acestea trebue să fie. Dar, mai presus de toate, viitorul ideatic trebue să fie un viitor cu simţul onoarei. Cu onoarea regăsită, după ani şi ani în care ea nu a avut şi nu are încă curs în România. Pentrucă ea nu poate avea loc în lumea politică de azi care e foarte duplicitară.

Onoarea nu e ceva palpabil. Ea poate fi însă întrezărită atunci când survine după o lungă absenţă. Odată intrată în scenă, onoarea refuză duplicitatea cu care sunt obişnuiţi politicienii timpului de tranziţie şi chiar şi cetăţenii României. Viitorul trebue să fie neduplicitar.

Eugen BÂRSAN

ULTIMA MAIMUŢĂREALĂ: "WOW !"

Viorel PALTIN

Au existat în limba noastră, de-a lungul timpurilor, mai multe mode sau încercări de a aduce sau de a maimuţări pe româneşte vorbe şi expresii din alte limbi. Unele s'au înfăptuit în mod natural, ca efect al unei nevoi fireşti, resimţite de vorbitori, având ca explicaţie motive de ordin istorico-social, cultural sau economic, celelalte au fost rezultatul unei penibile imitaţii, din snobism.

Ei bine, la început, după ce am fost cuceriţi de legiunile romane, am imitat cuvintele şi sunetele latinei populare şi am reuşit, în mai puţin de două secole, să uităm aproape complet limba dacă şi să vorbim latineşte. S'a înfăptuit astfel, prin presiunea unei limbi cu o mai mare bogăţie de expresie - culturală şi naţională - un proces istoric definitoriu, fundamental pentru poporul nostru, cu efecte definitive în timp şi spaţiu.

Apoi, de prin secolul al şaselea, venind în contact cu Slavii sudici, neam împestriţat limba cu vocabule de-ale lor, vreme de câteva secole. Slavii ne-au înrâurit graiul foarte mult, între altele cu nume de râuri şi locuri - Ialomiţa, Dâmboviţa, Bistriţa, Târgovişte, Loviste... şi o mulţime de cuvinte din domenioul agrar sau de cult - plug, vecernie, utrenie, milostenie...

A urmat o modă turcească cu bacşiş, baclava, halva, ceauş, capuchehaie, temenea... apoi una fanariotă... neogreacă - iar în Ardeal, una ungurească şi săsească - de unde ne-am ales cu oraş, leveş, palincă, ocoş, drot, hotar... În sfârşit - fără pretenţia de a analiza sistematic acest fenomen al împrumuturilor sau influenţelor interlingvistice, vom remarca faptul că, în veacul al 19-lea, am încercat o modă italienizantă, cu Ion Heliade Rădulescu, una latinizantă, cu Massim şi Laurian - ambele de inspiraţie savantă - şi apoi una franţuzită, a bonjuriştilor, căreia i-a dat expresie ridicolă Chiriţa, din comedia lui V. Alecsandri, cu celebra ei *"furculiţion"*.

Nevoia unor noţiuni moderne, mai ales în ştiinţă şi tehnică, a impus realmente o mulţime de împrumuturi din limba franceză, dar mai ales şi din engleză, pe măsură ce prestigiul ştiinţific şi tehnologic al acesteia din urmă a crescut exponenţial în ultima jumătate de veac.

Este un fapt arhicunoscut că, vreme de 50 de ani, sub comunism, în România ştiinţa nu s'a mai dezvoltat sincon şi nici n'a mai putut să ţină pasul cu uluitoarele progrese şi descoperiri de pe plan mondial, aşa încât rămânerea în urmă s'a manifestat şi lingvistic. Este deci absolut normal şi legitim să se recurgă îndată la o reducere a decalajului şi în plan lingvistic faţă de lumea din afară - în special cea occidentală. Unul dintre mijloacele de a obţine rapid noţiunile care ne lipsesc este cel al împrumuturilor, pe care le adaptăm specificului nostru, îmbrăcându-le, cum se zice, în *"haina"* românească. Este un fapt de necontestat că, dat fiind prestigiul de care se bucură în lume în toate domeniile, ţara care exercită cea mai mare influenţă azi pe plan mondial este SUA. Implicit, limba engleză, dominantă în Statele Unite, dar şi pe întreaga planetă, prin numărul vorbitorilor, prin valoarea literaturii de orice fel publicate în spaţiile anglofone şi nu numai, a devenit de cea mai mare însemnătate în ziua de azi. Suntem nevoiţi să preluăm din alte limbi dar, evident, mai cu seamă din engleză, noţiuni gata fabricate, trecând peste decenii întregi de cercetări şi sforţări ale unor cercetători străini. Este normal aşa, fiindcă efortul nostru în civilizaţie presupune imitarea masivă a unor modele care înseamnă progres dar nu redescoperirea... Americii, ceea ce ar fi inutil şi - post factum - total lipsit de glorie sau de efect practic... Avem nevoie de o mulţime de cuvinte-noţiuni, care să reducă în sfera limbii deficitul de cunoaştere, cu care am ieşit din întunecata eră comunistă.

Din nefericire, orice tendinţă benefică îşi are şi exagerările ei. În paralel cu cei care traduc şi adaptează în româneşte cuvinte, expresii, noţiuni, care ne lipsesc şi ne sunt absolut necesare pentru a ne înscrie în circuitul fluid al ştiinţei şi tehnicii de vârf din ziua de azi, s'au ivit o serie întreagă de maimuţoi, care sar peste cal, dovedind o proastă cunoaştere a limbii noastre şi un simţ prea puţin adecvat spiritului ei. Aceşti indivizi exageraţi, profilează în special în mediile televiziunii, radioului şi al presei scrise, introducând în exprimare cuvinte şi expresii care nu sunt necesare limbii noastre, întrucât avem echivalente îndestulătoare şi suficient de sugestive.

Sub acest raport, ne aflăm acum în epoca *"WOW !"*, în care numeroşi maimuţoi stâlcesc limba română în stil american.

Intrejecţa *"Wow!"*, care exprimă uimirea sau surprinderea în engleză se poate traduce în româneşte într'o varietate de forme, începând cu *"O !"*, *"Vai !"*, *"Auleo !"*, sau prin superlative de genul *"extraordinar"!*, *"nemaipomenit!"*, etc. Aproape în oricare spectacol de TV, care e un ... *"show"*, prezentatorii, dar şi alţii, îşi exprimă surprinderea cu *"uau"*, interjecţie în cel mai bun caz snoabă, şi preţios-ridicolă. Nu de puţine ori am auzit, mai ales în emisiuni economice o formulare de genul: *"în economie se manifestă acum un <trend>..."*, voia să zică... o tendinţă, dar, vezi doamne, nu putea că-l ţinea engleza de beregată...

Asemenea caraghioslâcuri se întâlnesc azi cu sutele şi par a fi în creştere. Faţă de acest nefericit...*trend* limba română nu-mi rămâne decât să zic: Vorbiţi, fandositelor şi marţafoilor, româneşte, ce mama dracului!

TABĂRA DE VARĂ
DELA CÂMPUL ROMÂNESC
HAMILTON ONT. CANADA

22 IULIE - 29 IULIE 2001

Tema Simpozionului din acest an este:

ROMÂNIILE,
DIN AFARA ROMÂNIEI

Conferenţiarii sunt rugaţi să se rezume la maximum 20 de minute
Ca în fiecare an, vom fi onoraţi de prezenţa a mai multor personalităţi; profesori, doctori, ingineri, ziarişti, scriitori şi poeţi

Pentru informaţii telefonaţi la: 905 389 0644
905 387 0637

REGIMUL ILIESCU-NĂSTSE ŞI DUBLUL LIMBAJ

Andrei BĂDIN

Mai mulţi demnitari europeni au venit la sfârşitul lunii Aprilie şi la începutul lui Mai la Bucureşti în ceea ce unii au calificat ca o încercare de impulsionare a raporturilor dintre România şi Uniunea Europeană. Au sosit pe aeroportul Otopeni mai întâi Günther Verheugen, apoi Bodo Hombach şi în final baronesa Emma Nicholson, cu toţii bucurându-se de primiri foarte bune la nivel oficial, protocolul vizitelor fiind cel puţin la nivelul unor miniştri. Chiar unii s'au întrebat, oare, ce poate oferi mai mult Bucureştiul dacă, de exemplu, Romano Prodi, şeful Comisiei Europene va veni în România ?

Preşedintele Iliescu şi reprezentanţii guvernului s'au folosit de aceste prilejuri pentru a întări angajamentele anterioare privitoare la programele de pregătire a aderării la Uniunea Europeană, cu toate că există puţine semne că Puterea dela Bucureşti ar vrea să treacă dela teorie la practică.

Cei trei demnitari europeni, chiar dacă nu au spus-o public, au venit la Bucureşti pentru a vedea cum arată România după 100 de zile de guvernare pedesesistă. Chiar dacă au folosit termeni diplomatici, cei trei nu au adus nimic nou pentru regimul Iliescu-Năstase, în sensul reproşurilor mai vechi la adresa României.

Verheugen a vorbit de probleme în administraţia publică şi justiţie, iar Baroana Nicholson despre corupţie, pe care distinsa doamnă a apreciat-o ca importantă, precum şi despre faptul că *"lipsa unei pieţe libere este principalul generator de corupţie în România"*. Mai pe româneşte, membra de frunte a Parlamentului European şi raportor pentru România, a explicat că în România nu există legile pieţii aşa cum sunt ele înţelese în Occident. Însă Doamna Nicholson a ţinut să precizeze că Declaraţia Drepturilor Copilului semnată şi ratificată de România recent, nu a fost implementată cu succes din cauza unor greşeli de traducere. Baronesa de Winterbourne a arătat că versiunea românească a Declaraţiei, care a fost ratificată de Parlamentul României, conţine *"greşeli de traducere semnificative"*, fără a oferi exemple concrete în acest sens.

La rândul său, comisarul european pentru extindere, Günther Verheugen, în discursul său ţinut în

faţa Camerelor reunite ale Parlamentului României, dar şi într'o declaraţie făcută postului de radio BBC înainte de a ajunge la Bucureşti, a abordat subiectul momentului din perspectiva României, şi anume independenţa Justiţiei, fără însă a rememora public destituirile masive din aparatul judiciar şi presiunile enorme asupra instanţelor de judecată, printre care cele în privinţa dreptului de proprietate.

Comisarul european a subliniat însă cu tărie că independenţa Justiţiei este *"un lucru extrem de important"* şi că *"nici un efort nu este prea mare atunci când este vorba de libertatea actului judecătoresc"*. Verheugen a subliniat încă o dată, că Uniunea Europeană nu are îndoieli privind procesul extinderii către Est, dar că singura întrebare care se pune este aceea în privinţa calendarului. Singura problemă, a accentuat Günther Verheugen, în ce priveşte aderarea României, este dacă ţara noastră este dispusă să facă efortul necesar. El a sugerat cu claritate că există motive de îndoială la Bruxelles, din moment ce nu există încă rezultate vizibile în privinţa reformelor anunţate. Verheugen a spus în acest context că România şi-a propus un program pe termen lung, ceea ce ar fi o probă de realism, dar eforturile ar trebui să fie vizibile şi în prezent, în procesul reformei economiei şi administraţiei.

Referindu-se la administraţie, lucrurile au fost expuse cu tărie de Verheugen: U.E. este dispusă să ofere României fonduri nerambursabile consistente (e vorba de 360 de milioane de euro anual), dar, există mari dubii, că administraţia românească este capabilă să cheltuiască cum trebue aceşti bani. Comisarul european a mai avertizat în acest context că tot sprijinul politic al Europei depinde de reforma administraţiei. În discurusl său, Gunther Verheugen a amintit şi alte probleme binecunoscute aflate în atenţia Uniunii Europene, cum ar fi aceea a copiilor din casele de orfani, şi a situaţiei rromilor. De asemenea, comisarul pentru extinderea Uniunii Europene a cerut ministrului agriculturii să grăbească pregătirile pentru înfiinţarea agenţiei SAPARD, care ar trebui să gestioneze fondurile dela Bruxelles destinate dezvoltării, în valoare de 1 miliard de Euro.

Demnitarii dela Bucureşti s'au grăbit în a aprecia extrem de favorabil vizitele demnitarilor europeni veniţi la Bucureşti, bineînţeles încercând să folosească mediatic prezenţa acestora în România, în special datorită carantinii diplomatice la care este supus regimul Iliescu-Năstase.

Pe de altă parte, Ion Ilici Iliescu încearcă din răsputeri să-şi schimbe imaginea de activist comunist. Într'o nouă prezentare pro-occidentală, preşedintele, la al treilea mandat neconstituţional, a dat un lung interviu la postul de televiziune PRO TV, dar în care nu s'a sfiit a-i acuza pe Occidentali că s'au lăsat îmbrobodiţi de Bulgari pentru realizarea podului de peste Dunăre dela Calafat. În alte intervenţii din aceeaşi emisiune s'a văzut destul de clar că Ion Iliescu încearcă supraomeneşte să se prezinte ca un apărător de nădejde al valorilor occidentale, cu toate că în sinea sa se situează alături de valorile pe care le-a apărat timp de 50 de ani.

De altfel, este sesizabilă reţinerea lui Iliescu de a face orice aprecieri critice la adresa Occidentului când se află în Bucureşti, dar când pleacă într'o vizită de lucru prin provincie se scapă vârtos, făcând deliciul jurnaliştilor. Tragedia este însă că aceste declaraţii nu sunt simple scăpări şi ele dovedesc că Iliescu una spune demnitarilor europeni şi altceva crede, ceea ce demonstrează un dublu limbaj, care, fără îndoială, este remarcat în cancelariile din Vest şi luat în considerare ca atare.

Există multe semne că administraţia dela Bucureşti una spune şi alta face. Un exemplu este bugetul de stat recent adoptat şi promulgat de preşedinte. Acesta îşi propune obiective pe care mulţi specialişti în economie le consideră lipsite de realism. Deficitul bugetar este mai mare, ceea ce ar putea duce implicit la o inflaţie mult mai mare decât cea anunţată de guvernul condus de Adrian Năstase. Prognoza elaborată de comisia europeană pentru ţările candidate la integrare, anticipează că România va înregistra în acest an rezultate mult mai slabe decât pretinde pe hârtie guvernul.

Astfel, potrivit studiului amintit, inflaţia în România va ajunge la aproape 37%, iar creşterea economică nu va atinge nici două procente, cu toate că Executivul român estimează o inflaţie de numai 25 la sută şi o creştere economică de circa patru procente şi jumătate. Diferenţa este dela cer la pământ, iar efectele pot fi devastatoare pentru economia românească. De altfel, guvernul român pare mult prea puţin interesat în a demara cu adevărat reforma economică, cu toate că dela Bruxelles toată lumea cere la unison *"Demaraţi reforma!"* Din păcate, la Bucureşti nu îi aude nimeni.

PD A SCHIMBAT UN FALS DON JUAN CU UN MARINAR MITOCAN

Dan BITU

Petre Roman a ieşit din scena politică după 11 ani, în care drumul său a fost relativ încununat de succes. Fiul lui Walter Roman, unul din agenţii sovietici în România, a fost prim-ministru timp de doi ani în primii doi ani ai regimului Ilici Iliescu, iar apoi, după 1996 a fost prşedintele Senatului şi Ministru de Externe. Acum, Petre Roman a ieşit din scenă cu capul în jos, după o luptă cu final aşteptat, la Convenţia Partidului Democrat.

Ce va face de acum înainte Petre Roman, este un mister; cu toate că surse bine informate vorbesc deja despre planuri de revenire în prim-planul scenei politice. Care va fi drumul lui Petre Roman Neulander nici nu mai are prea mare importanţă, indiferent că va fi vorba de revenirea în PDSR, de lansarea unui aşa-numit partid al revoluţionarilor, cu disidenţii din Partidul România Mare sau de cooptarea în Partidul Umanist Român condus de Dan Voiculescu, magnatul lui Ceauşescu şi deţinătorul în acest moment al unei poziţii importante în societatea românească.

Este cert însă că înfrângerea dela Convenţia Partidului Democrat a însemnat sfârşitul politic al lui Petre Roman, indiferent de zbaterile viitoare ale acestuia.

Înfrângerea lui Petre Roman era, aşa cum am spus, previzibilă. Abandonat de toţi adjuncţii săi, Roman a fost o pradă uşoară pentru Traian Băsescu, aflat pe cai mari după ce a câştigat la mustaţă Primăria Capitalei.

Băsescu este un personaj amestecat. Grandoman, tupeist, necioplit uneori, marinarul cu privire piezişă nu este cu adevărat un om politic. El însă a profitat de scăderea puterii lui Petre Roman în partid prin trădările succesive ale locotenenţilor acestuia, dar şi prin amestecul brutal uneori al soţiei sale, Mioara, care a nemulţumit vădit pe mulţi la vârful P.D. Ca atare, venirea lui Băsescu la cârma Partidului Democrat era aşteptată, însă victoria este de departe de a fi una de succes.

Aceasta, deoarece nu se ştie exact pe ce se va putea baza Traian Băsescu în viitor. Partidul desprins din Frontul Salvării Naţionale al lui Ilici nu are bază de mase, nu are program politic şi nici personalităţi marcante care să fie apreciate de public. Bineînţeles, se poate spune că este de ajuns Traian Băsescu. Însă violenţa de limbaj a acestuia, singura sa armă politică, poate eventual încânta, pe moment, dar nu poate înlocui la nesfârşit lipsa oricărei idei politice.

Politica nu poate fi o bătaie între golani, aşa cum o vede Traian Băsescu. Decât dacă o duce cu Vadim Tudor, un alt adept al şutului şi pumnului. În plus, viitoarea echipă a lui Băsescu formată din Radu Vasile şi fostul şef al Serviciului Român de Informaţii, Virgil Măgureanu, nu lasă deloc impresia de profesionalism.

Oricum cum ar fi, putem spune că Partidul Democrat condus acum de Băsescu va fi, într'un fel, un PRM mai ponderat. Deja dinspre Băsescu încep să plece acuze demne de *"România Mare"*. Calificat de unii ca un circar, Băsescu îşi joacă o carte la fel ca şi Vadim. Cartea nebunului care speră să fie crezut că spune adevărul. Dar atât unul cât şi celălalt nu sunt decât nişte mascărici!

PDSR îşi umflă muşchii la investitorii străini

ADRIAN NĂSTASE SPUNE CĂ VA PRIVATIZA NUMAI ÎNTREPRINDERILE NERENTABILE

Ileana NICA

Zilele trecute, Premierul Adrian Năstase s'a întâlnit la Bucureşti cu reprezentanţii presei străine acreditaţi la Bucureşti. Cu acest prilej, şeful Executivului român a făcut nişte aprecieri, care pe bună dreptate au şocat Occidentul şi pun sub semnul întrebăriii dorinţa sinceră evocată în mai multe rânduri, până acum, a guvernului român în a face reforma cu adevărat şi mai ales de a trece la marea privatizare.

Citat de postul de radio BBC, Adrian Năstase a spus că guvernul pe care îl conduce va privatiza pentru investitorii străini numai întreprinderile nerentabile. *"Condiţia privatizării unei întreprinderi este să nu aibă profit, ci pierderi"*, a spus Năstase, lăsându-i cu gura căscată pe jurnaliştii străini care aşteptau ca premierul român să lanseze o amplă campanie pentru atragerea investitorilor străini în România.

Declaraţia premierului a dus la replica reprezentantului Fondului American de Investiţii care a declarat pentru BBC că nu înţelege rostul acestei condiţionări a Guvernului, care într'un final va fi contraproductivă faţă de efortul României de a atrage investitori străini. Comentatorii politici occidentali spun că mai degrabă Adrian Năstase a vrut să dea un semnal negativ investitorilor străini, sugerând că îi susţine întâi, pe cei autohtoni. Acest lucru, aşa cum observă BBC, deoarece mulţi dintre aceştia au fost sponsori ai campaniei electorale şi, deci, partidul lui Năstase şi Priboi ar avea datorii de plătit faţă de clientela sa politică.

Oricum, declaraţiile premierului făcute în aceeaşi zi în care la Bruxelles era dat publicităţii raportul baronesei Nicholson care cere întreruperea negocierilor de aderare ale României la Uniunea Europeană nu face decât să convingă încă o dată Occidentul că reforma este o vorbă goală pentru Executivul dela Bucureşti.

MARC BOISSOUNNEAULT
BARRISTER AND SOLICITOR
Oferim următoarele servicii cu maximă seriozitate:
IMIGRAŢIE
DIVORŢ • CUSTODIA COPIILOR * ADOPŢII
PROCESE PENALE * TESTAMENTE * MOŞTENIRI
SPONSORIZĂRI * TRADUCERI * LEGALIZĂRI
Pentru informaţii şi consultaţii gratuite, în limba română, sunaţi la Rachel:
TEL: (416) 515 -0463; (416) 515 -1987 E-MAIL: (416) 925 -7930
Adresa: 480 University Ave. Suite 610, Toronto, Ont. M5G 1V2

Dosarele Securităţii

INFORMATORII

-realitate şi diversiune-

Col.(r) Marin PÂRVULESCU

Acreditarea printr'o insistentă campanie mediatică, a ***părerii potrivit căreia rolul informatorilor Securităţii ar fi fost determinat în contextul represiunii generalizate din anii comunismului, a fost şi continuă să fie, o diversiune prin care s'a încercat cu succes reabilitarea partidului comunist şi a organismelor sale, concomitent cu transformarea răspunderii pentru suferinţele poporului român, în contul fantomaticei reţele de colaboratori. S'a sugerat astfel că,*** în cazul în care, *teoretic vorbind, în România din anii comunismului nu ar fi existat "turnători", represiunea nu ar fi avut loc, orânduirea socialistă de tip comunist ar fi fost paşnică, iar organismelor de represiune,* (Miliţie, Securitate, Justiţie aservită), ***nu le rămânea decât să se autodizolve.***

În realitate, trebue subliniat pentru naivi, ***tratamentul barbar al oamenilor, în comunism, are raţiuni bine precizate.*** Potrivit ideologiei comuniste, toate relele din lume, inclusiv războaiele de tot felul, se datorează ieşirii omenirii din comuna primitivă în care trăia fericită, apariţiei în aceste condiţii a *"exploatatorilor"* şi prin consecinţă a ***luptei de clasă.***

Soluţia revenirii lumii la starea de fapt anterioară, prezentată ca fiind *"idealul luminos"* ***ar fi aceea a înlăturării, fie şi prin exterminare fizică, a "clasei exploatatorilor".*** Între timp însă această soluţie a fost îmbunătăţită prin contribuţia *"genială"* a lui I.V. Stalin care a atras atenţia că pe ***măsura construirii comunismului, numărul duşmanilor creşte şi nu scade,*** lansând astfel teoria mai radical criminală, a*"ascuţirii luptei de clase"*.

Pentru organismele de represiune apare astfel o problemă cu totul nouă: ***odată ce numărul duşmanilor de clasă creşte, această creştere trebue să se oglindească în aceeaşi măsură şi în creşterea numărului de arestaţi.*** O eventuală diminuare sau o staţionare a cifrei celor reţinuţi ar fi fost o dovadă a ineficienţei ofiţerului de Securitate sau, mai grav, o pacticare a acestuia cu duşmanul de clasă şi măsurile împotriva sa ar fi fost drastice şi imediate. Iată, aşa dar, explicaţia creşterii aberante a numărului de arestări individuale dar şi de grupuri *"subversive"* de *"spioni"* şi *"trădători"*.

Sarcina sprijinirii Securităţii, în dificila misiune de a *"selecţiona"* dintre milioanele de oameni, a sute de mii de opozanţi sau presupuşi opozanţi anticomunişti, şi-au asumat-o în mod spontan, pentru majoritatea cazurilor, ***turnătorii ocazionali,*** (vecini, colegi, cunoscuţi, rude), din invidie, carierism sau prostie, dar şi indivizi lipsiţi de discernământ, credincioşi *"idealurilor comuniste"* şi convinşi de necesitatea represiunii împotriva *"elementelor nesănătoase"*.

O categorie specială de denunţători au fost însă, informatorii cu acte în regulă ai Securităţii, racolaţi de către aceasta, puşi să semneze un angajament de loialitate şi fortaţi de cele mai multe ori, să îndeplinească, se pare în cele mai speciale situaţii, dacă nu în cele mai numeroase, un rol major în sensul cel mai indecent al cuvântului. Prezenţa unor astfel de informatori, se pare că era necesară cu precădere în cercurile relativ închise ale intelectualilor şi specialiştilor din diferite domenii şi în care, prezenţa printre ei, a unui ofiţer de Securitate nu era potrivită.

Rolul *"colaboratorilor"* Securităţii a fost fără îndoială unul ce se impune a fi clarificat ***dar numai în măsura în care ar fi fost deja clarificat, în represiune, rolul Securităţii înseşi, al Justiţiei implicată în procesele politice şi al ierarhiei de partid căreia i se subordonau.*** De aceea în contextul studierii dosarelor, ar fi fost necesar ca informatorilor să li se rezerve un loc la stâlpul infamiei, ***cel mult la egalitate cu cei de mai sus, în slujba cărora s'au aflat.***

Într'o viziune deosebit de superficială, se presupune de către mulţi semeni ai noştri, că în arhivele Securităţii s'ar fi aflat dosare, dacă nu pentru toată populaţia, măcar pentru marea majoritate. Printre filele acestor dosare, s'ar afla, se crede cu aceeaşi naivitate, dovezi detailate şi clare în privinţa celor care i-au *"turnat"* dar mai ales, dovezi ale calităţii de *"colaborator"* al unora dintre titulari. Dezvăluirile din analizele recente făcute de către comisia constituită de curând, infirmă această părere. Dacă excludem cazul sigur al dosarelor dispărute sau golite de conţinut în ultimii peste zece ani şi care se referă la un număr relativ redus de titulari, (desigur dintre cei mai *"interesanţi"* şi interesaţi), ***restul dosarelor nu par să conţină dovezi concludente în nici un sens.*** Acest aspect este explicabil în condiţiile în care ***cei care instigau la represiune ca ziarişti aserviţi sau ca şefi de partid, cei care dispuneau sau efectuau arestările, cei care făceau sub ameninţare sau tortură anchetele, cei care pronunţau sancţiuni disproporţionate chiar şi în raport cu rezultatele mincinoase ale anchetei, precum şi torţionarii din locurile de detenţie, erau încredinţaţi că nu va veni niciodată vremea să dea socoteală pentru faptele lor.*** De aceea, nepriceperea, superficialitatea, indiferenţa şi disprețul faţă de adevăr, răutatea şi interesul de a-şi *"înfunda"* victimele, şi-au pus amprenta pe documentele cu pretenţie de probe juridice. Respectarea procedurilor impuse chiar de legile statului comunist, nu intrau în preocupările anchetatorilor şi judecătorilor în condiţiile în care totul se petrecea după bunul plac şi dispoziţiile se dădeau de regulă verbal. Dovada elocventă a acestei stări de fapt, o constituie cazul celui mai marcant acuzat al vremii, mareşalul Ion Antonescu. Nici măcar referitor la acesta nu există documente care să ateste cu o cât de vagă exactitate cine a dispus sentinţa finală. Există doar inscrisuri marginale, pe o listă cu cei din grupul mareşalului, din care se deduce că autorul, probabil Primul ministru P. Groza, a stabilit care dintre aceştia, alături de I. Antonescu, urmau a fi executaţi. Nu rezultă dacă soluţia a fost comunicată dela Moscova şi nici dacă cererea de graţiere a ajuns la suveran sau se mai află undeva într'un dosar rătăcit. Chiar şi în legătură cu L. Pătrăşcanu, victimă a luptelor interne din P.C. din România, nu există probe, în afara amintirii celor implicaţi, referitoare la executarea sa în urma unui proces pregătit, dar care nu a mai avut loc. Se înţelege că în cazul numărului imens al celorlalţi, nici nu se punea problema respectării vreunei proceduri, oamenii fiind aruncaţi direct după gratii. ***Atunci când s'au întocmit totuşi rechizitorii*** şi s'a lăsat impresia unei judecări imparţiale, aşa cum a fost cazul celor din ierarhia de vârf a partidelor istorice, nu au fost respectate decât regulile şi ***nu au fost întocmite decât actele impuse de necesităţi propagandistice, de dezinformare şi manipulare a populaţiei.***

Există, fără îndoială, prin forţa întâmplării, dosare care ar putea face obiectul unor amănunţite cercetări şi analize. Acest fapt ar servi doar înţelegerii de către analiştii şi istoricii de bună credinţă, a modului de funcţionare a sistemului de represiune şi ***în nici un caz sau în foarte mică măsură, victimelor.*** Ba, dimpotrivă!

Concepute şi întocmite chiar de către autorităţile abilitate să le elibereze, actele acuzatoare din dosarele victimelor, poartă toate însemnele unor documente autentice. Ele nu au fost întocmite, prin falsificare, de către anchetatori ci comandate celor de profesie, doar datele conţinute fiind prefabricate potrivit nevoilor acuzării. La acelaşi dosar se pot găsi declaraţii reale ale unor martori reali, fără a se putea stabili acum, că au fost obţinute prin şantaj, după cum se poate găsi chiar declaraţia victimei care, ne mai putând rezista torturii, şi-a recunoscut vina inventată de către anchetator. ***Studiate astăzi, chiar de către profesionişti, astfel de dovezi prefabricate sau obţinute sub presiune, vor duce la concluzia vinovăţiei reale a celui încarcerat.*** Dacă nu mai este în viaţă, nu va mai putea niciodată să susţină măcar verbal, nevinovăţia sa, presupunând că actualii membri ai comisiei de cercetare a dosarelor ar fi dispuşi, ceea ce ne îndoim, să le dea crezare.

Există de aceea un risc inadmisibil al readucerii la lumină şi la cunoştinţa populaţiei, a documentelor care au legalizat la vremea respectivă represiunea şi care o vor justifica iarăşi, în zilele noastre, fără nici o posibilitate de a demonstra netemeinicia lor. ***Se va putea din nou demonstra cu o criminală rea credinţă, că cei întemniţaţi atunci, printre care s'au aflat cei mai străluciţi semeni ai noştri şi cei mai proeminenţi fii ai poporului român, au fost hoţi, violatori "agenţi imperialişti" şi "trădători de neam".***

Adevărul despre represiunea comunistă nu poate fi aflat din conţinutul dosarelor întocmite tocmai pentru a o justifica.

Ca parte integrantă a diversiunii, s'a acreditat părerea absurdă potrivit căreia, la dosarul unui colaborator al Securităţii ar urma să se găsească denunţurile pe care acesta le-a făcut, deşi logic, ***astfel de denunţuri nu se puteau afla decât la dosarul celor împotriva cărora au fost făcute. La dosarul informatorului se putea găsi cel mult angajamentul său faţă de Securitate, ceea ce este insuficient pentru a se demonstra că a făcut denunţuri.***

A existat, totuşi o soluţie logică şi eficientă a valorificării conţinutului dosarelor, în scopul reabilitării victimelor şi nu împotriva lor. ***Legea trebuia să confere dreptul oricărui om să-şi vadă dosarul,*** inclusiv dreptul urmaşilor săi. ***Dacă cu această ocazie găsea la dosar declaraţii, denunţuri, rechizitorii, sentinţe judecătoreşti sau orice alte acte pe care le considera că au stat, pe nedrept, la originea suferinţelor lui, să poată cere să fie reabilitat, concomitent cu plata din partea vinovaţilor, a unor daune materiale sau morale.***

Referindu-se, în formularea ei definitivă doar la *"colaboratorii Securităţii"* , ***legea studierii dosarelor Securităţii, închide definitiv problema responsabilităţii adevăraţilor vinovaţi.***

O ierarhizare în privinţa rolului în dezlănţuirea represiunii comuniste ar trebui să plaseze în frunte pe cei din ierarhia superioară de partid, *indeosebi a celor din departamentul de propagandă ideologică, ca instigatori ai represiunii, urmaţi de anchetatorii fabricanţi de probe mincinoase şi de judecătorii care au pronunţat* pe baza unor astfel de probe, ***condamnări aberante.*** Abia după ce aspectele legate de activitatea acestora ar fi fost clarificate, urma a se stabili vinovăţia paznicilor de închisori şi a informatorilor. În legătură cu racolarea, manipularea şi folosirea acestora din urmă, cu statutul lor real de *"colaboratori"*, ne-am ocupat în numărul trecut, cu exemplificări ale unor cazuri deosebit de relevante.

AGENŢII DE INFLUENŢĂ AI MOSCOVEI ?

Ana BADEA

Preşedintele Comisiei de politică externă a Dumei de stat a avertizat Bucureştiul că *"dacă va intra în NATO, atunci România şi Moldova vor fi despărţite de noile frontiere, întrucat Moldova nu va deveni niciodată o ţară NATO"*.

Aceste avertismente au fost făcute fără nici o jenă, pe un ton dur de către Dmitrii Rogozin la finalul întâlnirilor pe care delegaţia rusă le-a avut la Bucureşti cu parlamentarii români. Rogozin este unul dintre mulţii demnitari ruşi care vizitează România după instalarea la Putere a regimului Iliescu-Năstase. Şi unul dintre cei care pe pământ românesc îşi permit afirmaţii care de care mai ameninţătoare în cazul în care Bucureştiul ar spera la o integrare în Alianţa Nord-Atlantică.

Concomitent însă cu declaraţiile lui Rogozin, sau altor demnitari ruşi şi presa românească dă semnale care sugerează că România ar trebui să aibă relaţii privilegiate şi că drumul spre Vest trebue să treacă prin... Est, adică spre NATO prin Moscova.

Acest plan de bătaie pentru diplomaţia românească este cerut într'un editorial din 30 Mai din ziarul *ZIUA* semnat de Sorin Roşca Stănescu. Teza cunoscutului jurnalist nu are însă nici o acoperire în realitate, căci nu este în nici un fel logic ca eventuala aderare la NATO a României să se facă - vezi Doamne! - prin Moscova. Nu ştim ce plan are Dl. Sorin Stănescu, dar probabil domnia-sa nu se gândeşte la intrarea în NATO cu tot cu agenţii sovietici care mişună pe la Bucureşti. Ar fi ilogic pentru tot traseul mediatic al Domnului Stănescu, cel care, să ne amintim, până de curând dezvăluia aproape zilnic spionii şi agenţii KGB din România.

Fără îndoială, România trebue să-şi normalizeze relaţiile cu Rusia. Dar această *"normalizare"* trebue să se facă demn. Nu trebue să cerşim, aşa cum face Domnul Stănescu, relaţii economice privilegiate ci trebue să cerem cu tărie Kremlinului să respecte dorinţa Românilor şi mai ales să facă reparaţiile necesare pentru trecut, recte să recunoască nulitatea pactului Ribbentrop-Molotov şi să găsească o soluţie pentru restituirea tezaurului.

Domnul Stănescu nu se referă la aceste aspecte extrem de importante, crezând că totul se reduce la economic. S'ar putea ca România să aibă anumite câştiguri dacă intră pe piaţa rusească, dar întrebarea este dacă acest lucru merită renunţarea la principii.

Fără îndoială că nu...

PENTRU VÂNZĂRI
ŞI CUMPĂRĂRI DE CASE
Apelaţi la:

COLDWELL BANKER

ELITE REALTY

ULTIMATE SERVICE

George & Dorothy Donison
Sales Representatives

775 Upper Wentworth Street
Hamilton, Ontario, L9A 4V7

Tel: (905) 388-1110
Fax: (905) 388-1736
Email: donison @ coldwellbanker.ca

PARLAMENTARI PDSR IMPLICAŢI ÎN AFACERI NECURATE ÎMPREUNĂ CU ŞEFUL SERVICIULUI DE INFORMAŢII AL MINISTERULUI JUSTIŢIEI

Ziarul *"Evenimentul Zilei"* dezvăluie într'un recent reportaj unele afaceri dubioase făcute de parlamentari PDSR. Numirea fostului colonel de Securitate Marian Ureche în fruntea Serviciului Independent de Protecţie şi Anticorupţie (SIPA) din cadrul Ministerului Justiţiei n'a fost urmată, la vremea respectivă, de vreo justificare din partea Ministrului Rodica Stănoiu. Marian Ureche a lucrat la Securitatea municipiului Bucureşti unde a deţinut funcţia de sef al Serviciului 1 (informaţii interne), iar din 1987 a fost adjunct al şefului Direcţiei I - informaţii interne. Direcţia I controla şi supraveghea informativ-operativ tot ceea ce ţinea de domeniile învăţământ, artă, cultură, massmedia. Întreaga armată de informatori din şcoli, licee, universităţi, spitale, redacţii etc. era creată şi dirijată de şefii acestei Direcţii a fostei Securităţi.

Nu ştim dacă Rodica Stănoiu, şcolită până în 1989 peste mări şi ţări, în condiţiile în care alţi intelectuali erau ucişi în detenţie pentrucă aveau curajul să spună ce gândesc, l-a cunoscut sau nu în perioada studiilor pe protejatul colonel Ureche. Ştim cu siguranţă însă că orice intelectual care pleca la studii în străinătate era prelucrat de un ofiţer de Securitate, marea pondere în *"instructaje"* având-o colegii lui Ureche.

Culmea, în loc să fie chemaţi în faţa Justiţiei pentru încălcarea drepturilor fundamentale ale omului, unul dintre reprezentanţii acestora a ajuns, iată, tocmai în fruntea uneia dintre structurile Justiţiei. Deşi în toţi aceşti ani, foştii securişti s'au menţinut în eşalonul secund al politicii româneşti, excepţie făcând totuşi garnitura naţionalistă de marionete patriotarde recuperată de Vadim Tudor, ultimele alegeri generale i-au readus pe mulţi dintre ei la vârful unora dintre instituţiile fundamentale ale statului: parlament, guvern, preşedinţie, servicii secrete etc. Cazul Priboi este semnificativ în acest sens. Ca în zicala *"o vulpe îmblânzită nu pierde gustul găinii"*. Iată de ce fiecare securist reactivat în fruntea unei instituţii publice nu poate insemna decât un uriaş salt înapoi pe calea integrării în structurile euro-atlantice.

Pe lângă activitatea în serviciile secrete, colonelul Ureche şi-a găsit o a doua vocaţie în afaceri. În acest sens, cea mai importantă este de departe, asocierea cu miliardarul si deputatul PDSR Iosif Armas, în firma *"Argirom International" SA*. Aceasta s'a specializat în recuperarea datoriilor pe care anumite state le au, încă de pe vremea lui Ceauşescu, faţă de România.

Astfel, la începutul lui Noembrie 2000, guvernul Isărescu aproba, prin HG 1043, incheierea unui contract de cesiune intre statul român şi firma pedeseristului Iosif Armas, *"Argirom International" SA*. Prin acest contract, Ministerul Finanţelor vindea societăţii *"Argirom"* creanţele României rezultate din activitatea de comerţ exterior derulată până în Decembrie 1989 din Republica Angola.

Datoria Angolei faţă de România se ridică la aproximativ 18,7 milioane dolari, iar conform înţelegerii parafate de statul român, această datorie va fi achitată de Angola către *"Argirom"*, statul român mulţumindu-se doar cu a 15-a parte din întreaga sumă. Cu alte cuvinte, statul român a scos la licitaţie 19 milioane dolari şi a obţinut pe ei suma record de 2,8 milioane dolari. Demn de menţionat este faptul că reprezentantul Ministerului Finanţelor în parafarea contractului a fost secretarul general adjunct al MF, Ionuţ Costea.

Dacă traseul *"operativ"* al ofiţerului Ureche, prin Securitate şi SRI, este cunoscut, graţie presei şi nu ministrului care parcă l-a scos din batic pentru a-l pune în fruntea informatorilor din puşcării sau de prin tribunale, prezentăm spre completare cercul de relaţii în care s'a învârtit acesta înainte de a fi propulsat în fruntea SIPA.

După debarcarea din SRI în 1994, Marian Ureche îşi oferă serviciile unor afacerişti agreaţi de PDSR. Unul dintre aceştia este Ioan Teodor Vostinaru, patronul imperiului GTI (General Trade and Investment). În 1996, vreme de aproape un an, Marian Ureche a fost consilierul celebrului afacerist implicat în dubioase tranzacţii petroliere în perioada embargoului impus Iugoslaviei. Operaţiunea *"Jimbolia"*, protejată pas cu pas de SRI, este doar una dintre afacerile în care apare numele lui Vostinaru. El a beneficiat şi de credite substanţiale dela Bancorex, totalizând în jur de 20 milioane de dolari, sume pentru care a fost inclus pe celebra listă cu credite nerecuperate preluate de AVAB. După cum se ştie, Vostinaru a fost vârful de lance al unui important grup pedeserist de interese, el scăpând basma curată după numai trei luni de stat după gratii.

Care a fost rolul fostului securist Ureche în miezul marilor afaceri petroliere ale grupului Vostinaru este greu de aflat, câtă vreme sfera de acţiune este clar delimitată de marii rechini cu epoleţi ai tranziţiei.

Cea mai interesantă implicare a lui Marian Ureche în afaceri este asocierea cu multimiliardarul Iosif Armas, actual deputat PDSR şi membru în Comisia pentru politica economică, reformă şi privatizare din Camera Deputaţilor. Acţionar în nu mai puţin de 8 societăţi comerciale, dar implicat în mult mai multe, Armas este ginerele deputatului PRM Iulian Mincu, fostul ministru al Sănătăţii în guvernul Văcăroiu. Firma de succes a lui Armas este de departe *"Argirom International" SA*, societate în care deputatul PDSR deţine pachetul majoritar de acţiuni. Înfiinţată în 1994, *"Argirom"* a ajuns la o cifră de afaceri de peste 170 miliarde lei, implicându-se în mai multe tipuri de activităţi profitabile din agricultură, industrie, turism, investiţii şi chiar recuperări de creanţe ale unor state faţă de România. Unul dintre oamenii de bază ai lui Armas în *"Argirom"* a fost colonelul Marian Ureche. Până la numirea în fruntea SIPA, acesta a fost nu numai acţionar, ci şi consilier apropiat al lui Armas. Ureche mai deţine totuşi şi azi poziţia 1-a din afacere.

Un alt pilon important în acţionariatul *"Argirom"* este senatorul Doru Ioan Tărăcilă, care deţine a 10-a parte din capitalul social al firmei. De asemenea, directorul general al firmei este Constantin Stan, fratele generalului de Securitate Nicolae Stan, unul dintre foşti şefi ai lui Ureche. Printre acţionari o regăsim şi pe Rodica Bud, soţia fostului deputat PUNR Nicolae Bud. Ceilalţi acţionari sunt Marin Lupescu, Ofelia Sofia Păunescu, Maria Wanda Popescu, Florin Sebastian Sandu, Ioan Brănescu, Jana Boştinaru şi Dorel Radu.

Printre firmele în care este implicată *"Argirom"*, semnalăm societatea *"Hercules" SA* din Băile Herculane, condusă de Ilie Cristescu şi în care, printre administratori, figurează şi fostul deputat Nicolae Bud. De asemenea, anul trecut, Iosif Armas a mai înfiinţat două firme *"de familie"* în care s'a asociat cu soţia şi socrii săi, familia Mincu. Prima dintre acestea, *"Diplomatic Asigmed" SA*, îl are ca preşedinte al Consiliului de Administraţie pe însuşi Iulian Mincu, iar în cea de-a doua, *"Diplomatic Med"* SRL, şeful este Venera Mincu, soacra lui Armas.

O altă legătură semnificativă a lui Ureche în zona afaceriştilor colorati politic este asocierea cu controversatul Caius Traian Dragomir, numit recent de Iliescu ambasador în Grecia. Cei doi au înfiinţat, în 1998, societatea *"INTERCONECT" SRL* al cărei obiect de activitate declarat este *"cercetare şi dezvoltare în ştiinţe sociale şi umaniste"*. Chiar dacă firma nu are cine ştie ce profituri, legătura ofiţerului cu intelectualul Dragomir nu este lipsită de interes. După ce a candidat fără succes la preşedinţie, Caius Dragomir, unul dintre primii demisionari marcanţi din PD, şi-a găsit vocaţia în diplomaţie. A fost ambasador în Franţa în perioada 1994-1996, iar de curând a fost numit ambasador în Grecia. Caius Traian Dragomir a fost prieten cu mafiotul Mihai Ionescu, executat în urmă cu trei ani în faţa locuinţei sale din Bucureşti. Mafiotul, un fost ofiţer acoperit al DIE, l-a susţinut pe candidatul PD la preşedinie în campania electorală din 1992, când s'a ocupat de confecţionarea, în Italia, pentru acesta, a afişelor electorale.

Una dintre firmele lui Iosif Armas, ale cărei servicii au fost utilizate din plin în ultima campanie electorală, este *"Super Sfinx" SRL*. Firma, înfiinţată în 1998, are ca obiect de activitate *"investigaţie şi protecţie a bunurilor şi persoanelor"*. Conform unor surse din serviciile de informaţii, băieţii dela *"Super Sfinx"* s'au implicat cu spor în acţiuni de verificare atât a unora dintre candidaţii PDSR din ultimele alegeri, cât şi a celor din alte partide. Acţionarii firmei sunt Iosif Armas, Dan Claudiu Dorin, Marius Pieleanu şi Florin Sebastian Sandu.

Un personaj interesant din această asociere este Dan Claudiu Dorin, născut în Alexandria-Teleorman. El este, la rându-i, asociat cu alte nume sonore: Nicu Caracotă (în firma *"Inventiv"* SRL), Victor Babiuc şi Teodor Hauca (în *"MBH Carpatina" SA* Rădăuţi) şi Irakianul Sami Sadek Younis (în *"MBH Carpatina"* şi *"Chimical Rom Invest" SRL*).

În legătură cu recuperarea datoriilor Angolei faţă de România, senatorul Doru Ioan Tărăcilă, asociatul lui Ureche şi Armas, ne-a declarat că s'a desfăşurat în urma unei licitaţii care a fost corectă. *"Este o afacere bună şi pentru stat, şi pentru firmă. Statul a primit nişte bani pe care nu mai spera să-i recupereze, iar noi suntem în tratative avansate pentru recuperarea sumei datorate. Nu este însă singura afacere de acest tip a firmei "Argirom". Am mai recuperat şi datoriile Vietnamului şi sperăm să le recuperăm şi pe cele ale Cubei, chiar dacă este posibil să primim zahăr în contul acelei datorii"*, a mai spus acţionarul Doru Ioan Tărăcilă.

Despre acelaşi subiect, patronul Iosif Armas ne-a declarat scurt că n'avem voie să ne amestecăm în afacerile lui. Mai mult, ofuscat nevoie mare că ne interesăm de sejurul recent al acestuia prin Brazilia şi uitând că este membru în Parlamentul României, deputatul-patron Iosif Armas ne-a spus că nu ne interesează pe noi ce face şi unde se duce el, amenintându-ne chiar că, dacă scriem despre el şi Ureche, ne va face *"reclamă ştiu eu de care"*. A mai spus, evident, că relaţia lui cu Marian Ureche, şeful SIPA, a incetat pe 31 Martie a.c. şi că de atunci între ei nu mai există vreo legătură. Domnul Armas nu ştia însă că telefonul dela care purta convorbirea cu noi fusese folosit, cu mai puţin de o săptămână în urmă, chiar de către Marian Ureche. Telefonul aparţinea *"Argirom International"*, ceea ce înseamnă că demnitarii Ureche şi Armas păstrează legătura.

Aurel BĂDĂIAN

Ion Iliescu lansează un apel la dezbatere naţională în problema amnistierii unor fapte comise în Decembrie 1989

La iniţiativa lui Antonie Iorgovan, Comisia juridică a Senatului a trimis o notă privind cererea de amnistiere pentru unele infracţiuni. Scopul ascuns al acţiunii lui Iorgovan, aşa-zisul *"părinte al Constituţiei"* şi avocat în principal pentru infractori, este de a-i face scăpaţi pe unii dintre cei al căror loc este pentru foarte mulţi ani în spatele gratiilor.

Lista lui Iorgovan cuprinde de-a valma pe Miron Cozma, Stănculescu, Chiţac, Manea Mănescu, Dincă, Postelnicu şi probabil pe aceasta s'ar fi aflat şi Nicolae Ceauşescu dacă ar mai fi trăit.

În fapt, putem spune că vom asista la reabilitarea celor mai sinistre figuri ale regimului comunist, mulţi dintre ei în prezent cu interese economice foarte mari şi care deţin prin familiile lor o parte importantă din economia românească. Este cazul lui Ioan Dincă, care controlează prin ginerele său piaţa de computere, hoteluri şi pizza, unele afaceri fiind făcute cu companii americane de succes.

Şi prin reabilitarea figurilor de marcă ale comunismului se reabilitează implicit şi regimul criminal reprezentat de aceştia.

Premierul Adrian Năstase s'a delimitat de această initiativă, afirmând că este doar o acţiune personală a doi senatori, Ion Predescu şi Antonie Iorgovan şi că nu ar fi momentul potrivit pentru a şterge cu buretele ce s'a întâmplat imediat după revoluţie.

Preşedintele Ion Iliescu, însă, susţine continuare ideea unei discuţii publice privind amnistierea unor fapte petrecute în timpul revoluţiei din 1989, şi în perioada imediat următoare. Într'un comunicat de presă de pe şedinţiei se arată că Ion Iliescu doreşte reconcilierea naţională, ca o necesitate pentru stabilitatea României, si în numele ei face un nou apel în sprijinul legii prvind amnistierea.

El afirmă în comunicatul său că societatea românească este destul de matură pentru a accepta o dezbatere pe această temă.

Maria Globe Tours Inc.

UNDE CĂLĂTORIA MULT VISATĂ DEVINE REALITATE

Servicii de turism

- Bilete de avion
- Vacanţe la soare
- Croaziere
- Închirieri de maşini
- Asigurări medicale pentru vizitatori
- Asigurări de călătorie
- Bilete de tren
- Rezervări de locuri la hoteluri

Servicii speciale

- Curier săptămânal spre România
- Invitaţii pentru vizitatori
- Comenzi de alimente pentru Bucureşti, distribuite la domiciliu
- Şampanie, flori şi tort pentru cei dragi la aniversări

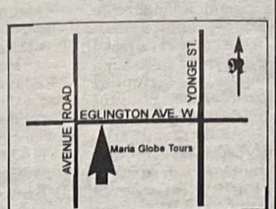

Luni - Vineri 10 am - 6 pm; Sâmbătă 10 am - 3 pm

261 EGLINGTON AVENUE WEST TORONTO ONTARIO M4R 1B1 Tel 416 481 2227 Fax 416 481 2067

mariagt@idirect.com

TREI ZILE ÎN INFERN

George GEORGESCU

Se împlinesc în această lună 11 ani dela înnăbuşirea în sânge a manifestaţiei-maraton din Piaţa Universităţii, realizată după un scenariu care a cutremurat ţara. Câteva mame care şi-au căutat un deceniu copiii vor aprinde ca în fiecare an lumânări la Cimitirul *"Străuleşti 2"*, în locul unde au fost îngropate pe ascuns victimele Mineriadei din 13-15 Iunie 1990. Au fost trei zile de adevărat infern, peste care nu s'a aşternut uitarea, deşi justiţia aservită puterii feseniste a blocat toate căile de acces ce duceau la aflarea adevăraţilor vinovaţi.

Imaginile de apocalips provocate de gloanţele dezlănţuite ale unor brute fără discernământ, manipulate de ofiţeri încadrati în Grupa de Acţiune Specială cu indicativul *"Dâmboviţa"* aparţinând UM 0215 (doi şi un sfert), creată de Gelu Voican Voiculescu şi Petre Roman, Unitate condusă atunci de coloneii Calapod şi Tache, au rămas întipărite pentru totdeauna în conştiinţa celor care au fost martori la ele. Am trăit în miezul acelor evenimente incandescente împreună cu întreaga familie, din prima până în ultima zi a *"Zonei Libere de Neocomunism"* din inima Bucureştiului, acolo unde asfaltul Pieţii Universităţii a fost stropit cu sânge nevinovat, sânge despre care Petre Roman declara cu cinism în faţa Consiliului Europei că este de fapt *"vopsea roşie"*. Cu acelaşi cinism, Ion Iliescu după ce a mulţumit minerilor pentru *"atitudinea lor de înaltă conştiinţă civică"*, declara la data de 15 Iunie '90 că evacuarea Pieţii a fost făcută *"într'o manieră foarte, foarte civilizată"*.

Cât de *"civilizată"* a fost maniera în care s'au comportat minerii, securiştii care i-au dirijat şi cadrele militare dela UM 0575 Măgurele şi UM 0828 Băneasa, unde au fost duşi cei peste 1.500 de arestaţi fără mandat, se poate constata din cifrele oficiale comunicate de Comisia Parlamentară de anchetă alcătuită în majoritate de oameni ai puterii feseniste şi de Direcţia Sanitară a Municipiului Bucureşti: 1.071 persoane arestate, (în realitate peste 1.500), 547 persoane rănite, (în realitate peste 900), dintre care 507 *"subiecţi"* spitalizaţi şi trataţi astfel: 360 contuzionaţi în urma loviturilor, 55 tăiaţi, 16 împuşcaţi, 76 cu fracturi ale membrelor şi coastelor. Localizarea vătămărilor corporale: 293 lovituri la cap şi gât, 180 la mâini şi picioare, 80 la torace şi abdomen etc.

Deşi au fost declarate ucise numai 7 persoane, Gen. Dan Voinea care a instrumentat Dosarele Mineriadei Nr.75P98, 76 şi 77, a comunicat că *"există un rest de 60 sau 100 de morţi care nu au putut fi identificaţi la Cimitirul Străuleşti 2"*. Nici nu puteau fi identificaţi, deoarece actele de identitate găsite asupra lor au fost sustrase la Institutul Medico-Legal şi distruse de aceiaşi agenţi care au participat la atrocităţi. Asociaţia Victimelor Mineriadei a declarat că la Cimitirul Străuleşti 2 şi Domneşti există câte o groapă comună cu victime ale acţiunii din 13-15 Iunie 1990.

Care era *"crima"* de care s'au făcut vinovaţi manifestanţii din Piaţa Universităţii şi ce cereau ei de fapt? Iată lista doleanţelor lor: 1. Adoptarea Punctului 8 al Proclamaţiei de la Timişoara, 2. Independenţa Televiziunii, 3. Democratizarea Instituţiilor de stat, şi 4. Adevărul despre Revoluţie. Bineînţeles că aceste doleanţe la care se adăugau cele scandate, *"JOS SECURITAEA"* şi *"JOS COMUNISMUL"* nu conveneau puterii care se instalase printr'o lovitură de forţă, cu atât mai mult cu cât agenţiile de presă şi canalele TV din lumea întreagă transmiteau secvenţe dela faţa locului, secvenţe care au oripilat cititorii şi telespectatorii. De aceea trebuiau luate măsuri de urgenţă.

În Dosarul cu Nr. 75P/1999 care se află la Procuratura Militară şi care conţine documente şi declaraţii cu privire la Mineriada din 13-15 Iunie '90, se dezvăluie faptul că la începutul lunii Iunie a avut loc o şedinţă secretă de guvern, prezidată de Preşedintele Ion Iliescu, în care s'a hotărît aducerea minerilor la Bucureşti, pentru *"spargerea"* Pieţii Universităţii. La această şedinţă au mai participat: Primul ministru Petre Roman, gen V.A. Stănculescu, gen. Mihai Chiţac, gen. Vasile Ionel şi Virgil Măgureanu, directorul SRI. La puţin timp după acea şedinţă de guvern, în Valea Jiului a aterizat un avion din care a coborît Gelu Voican Voiculescu. Unii martori declară că acesta a fost văzut şi la Bucureşti printre mineri, cu barba vopsită pentru a nu fi recunoscut. Tot generalul Dan Voinea a declarat că puterea de atunci a speculat nemulţumirile sociale ale minerilor şi i-a folosit ca pe o simplă masă de manevră.

În legătură cu sosirea minerilor în Capitală, iată ce declara într'o scrisoare de protest publicată în anul 1977 de Ilie Torsan, preşedintele executiv al Confederaţiei Miniere: *"...Două garnituri de tren au dus în noaptea de 13 spre 14 Iunie aproximativ 5.000 de mineri... Au avut loc în centrul Capitalei şi în alte câteva puncte violenţe stradale. Multe au fost comise de oameni în echipament mineresc, (salopete, cizme, cască). La Complexul Expoziţional, la întâlnirea cu Preşedintele României Domnul Ion Iliescu, au participat circa 20.000 de oameni. Toţi păreau mineri. Din Valea Jiului veniseră doar 5.000. Cine erau ceilalţi?*

Cine erau? *"Minerul"* care a ridicat ranga deasupra capului fiicei mele şi a soţului ei, ambii cercetători ştiinţifici, nu purta cizme de ortac ci pantofi din piele fină, mâna încleştată pe rangă nu părea a fi de miner, iar limbajul lui când i-a ameninţat cu moartea era unul dela periferia Capitalei, nu din Valea Jiului. Dacă ei au scăpat cu viaţă, nu acelaşi lucru s'a întâmplat cu mulţi tineri din Piaţa Universităţii, unde aveau loc scene de coşmar, în care tot ce mişca era lovit, doborît la pământ şi călcat în picioare. Tinerii care purtau cămaşă albă şi cravată erau prinşi în mijlocul gloatei unde se auzeau răgnete pornite din ura viscerală pe care le-o inoculase cea mai înaltă autoritate a statului: *"Dă-i la cap să nu mai mişte"! "Omoară-l"*. Se auzeau pârâituri de oase sub loviturile răngilor şi vaiete de durere ale celor loviţi în mod bestial, dar forţele care ar fi putut interveni pentru restabilirea ordinei în Capitală au pactizat cu acele hoarde instigate împotriva intelectualilor. M-i s'a povestit că în Infernul dela Măgurele, un ofiţer, fost halterofil la *"Dinamo"* (nominae odiosa) le rupea pe genunchi mâinile celor pe care îi ancheta. Aşa se explică numărul mare de fracturi făcute cu bâtele minerilor şi datorită excesului de zel al acestui sportiv. La timpul respectiv Departamentul de Stat al Statelor Unite a declarat: *"Acţiunile autorizate de Preşedintele Iliescu şi guvernul său au lovit în inima democraţiei române"*.

După alegerile din anul 1996 s'au făcut încercări pentru anchetarea şi aducerea principalilor vinovaţi în faţa Justiţiei, dar revenirea PDSR şi a lui Ion Iliescu la putere în Decembrie 2000 a blocat acest proces. Una din primele măsuri luate de noul regim după preluarea pârghiilor puterii a fost eliberarea din funcţia de Şef al Parchetelor Militare a gen. magistrat Dan Voinea. Scopul acestei *"eliberări"* a fost blocarea anchetei finale a urmăririlor penale pe care le instrumenta împreună cu câţiva dintre cei mai tineri procurori, deoarece Dosarul *"Mineriada 13-15 Iunie '90"* se apropia de final şi urma să fie chemaţi în faţa Justiţiei adevăraţii vinovaţi.

Fenomenul Piaţa Universităţii este acum istorie. El face parte din convulsiunile unei epoci puternic bulversate de scenariile prin care eşalonul 2 al PCR a reuşit să pună mâna pe putere după revolta din Decembrie a tinerilor care au luptat cu pieptul gol împotriva blindatelor unui regim despotic, scandând *"Vom muri şi vom fi liberi!"*. Există acolo, în inima Capitalei o troiţă de lemn înălţată în memoria lor, unde veneam adesea să

mă reculeg şi să aprind o lumânare pentru sufletele tinerilor ale căror aripi deschise spre libertate au fost retezate cu brutalitate. Mă reîntorceam mereu să regăsesc din atmosfera electrizantă a acelor momente, ale căror reverberaţii dăinuiau peste timp. Mă aşezam pe treptele de piatră ale fântânei arteziene din faţa Institutului de Arhitectură, retrăind scenele de coşmar în care oameni şfâşiaţi de ură îi aruncau pe studenţii stâlciţi în bătaie mai mult morţi decât vii. Priveam Balconul Universităţii prin care se perindaseră o mulţime de personalităţi de seamă, balconul ocrotit de Icoana Maicii Domnului pe care minerii au aruncat-o în stradă şi mă întrebam: Doamne, cum de a fost posibil? De ce atâta ură? De aş putea uita acest coşmar pe care l-am trăit aievea.

În acelaşi timp gândurile îmi fugeau departe, la copiii mei care emigraseră în ţara frunzei de arţar după traumele cauzate de ororile mineriadei. Băieţii cu ochii albaştri le depistaseră numărul maşinii pe care o parcau în acele zile incandescente în spatele Teatrului Naţional şi îi luaseră în colimator, iar la secţia a 12-a de Poliţie fuseseră anchetaţi ore în şir, ceea ce i-a determinat să părăsească meleagurile natale unde nu se mai simţeau în siguranţă.

Într'o zi am primit o invitaţie dela ei şi am aterizat pe acest meridian, unde am rămas pentru a ocroti o fiinţă tânără care purta un vlăstar ce trebuia să se nască într'o ţară liberă, unde există un climat de toleranţă iar demnitatea fiinţei umane este mai presus de interesele imunde ale politicii. O ţară în care marxismul nu a pătruns şi nu a reuşit să facă mutaţii în conştiinţa oamenilor. Scăpase ca prin minune din infernul în care oamenii stăpâniţi de ură au fost asmuţiţi unii împotriva altora, unde hoardele dezlănţuite ale minerilor au spulberat visele romantice ale unor tineri de vârsta ei în acele trei zile de infern care nu mi se pot şterge din memorie.

O întrebare răscoleşte conştiinţele Românilor. Cine au fost aceia care au dirijat din umbră evenimentele care au îndoliat atâtea familii şi au compromis grav imaginea ţării noastre, căci UM 0215 care a pus ala cale diversiunea, după cum a declarat procurorul Surdescu, nu a acţionat de capul ei ci la ordinele şi indicaţiile primite dela cei care erau interesaţi să lichideze *"Piaţa Universităţii"*. În acest context, Petre Roman a declarat în ziua de 31 Martie 1999 în faţa Procuraturii Generale că într'o şedinţă secretă ţinută în ziua de 14 Iunie 1990 s'a hotărît ca minerii odată ajunşi în Piaţa Victoriei să fie îndrumaţi de către Ion Iliescu să se întoarcă în Valea Jiului. *"Spre surprinderea mea,* a declarat el, *lucrurile nu s'au petrecut aşa, deoarece Domnul Ion Iliescu a îndemnat minerii să ocupe Piaţa Universităţii"*. Întrucât există semnale că ancheta va fi definitiv înmormântată, presa neaservită care militează pentru adevăr şi dreptate are datoria să continue investigaţiile pentru ca autorii morali ai acelei atmosfere halucinante care ne-a prezentat drept un popor de sălbatici să răspundă în faţa justiţiei pentru fărădelegile săvârşite.

INTERESANTUL ŞI DE NEÎNŢELESUL BUCUREŞTI

Aurel S.MARINESCU

La sfârşitul lunii Aprilie, am vizitat capitala ţării româneşti, ceea ce se vrea fostul mic Paris.

Populaţia bucureşteană este divizată în pro şi contra câinilor vagabonzi, foşti maidanezi, actualmente comunitari. Numărul lor nu se cunoaşte cu exactitate; se apreciază a fi între 300.000-500.000 în oraşul lui Bucur. Anul trecut 40.000 de locuitori au fost muşcaţi de câini, anul acesta 20.000 până în Aprilie.

Conflictele între pro şi contra acestor câini sunt dela locatarii din blocuri până la ziarele centrale, care zilnic reamintesc cititorilor bune sau rele despre aceste nevinovate animale şi ele victime ale nebuniei ceauşiste a demolărilor. Atunci, cei cărora li s'au dărâmat casele şi au fost mutaţi în blocuri şi-au părăsit câinii printre dărâmături.

Sunt 22 de organizaţii de iubitori de animale, parte din ele îşi însuşesc fondurile venite din afară, căci şi Europa este în temă cu câinii vagabonzi ai Bucureştiului.

Primarul le vrea exterminarea; zilnic sunt manifestaţii de protest. Iubitorii de câini le dau mâncare pe lângă blocuri, dar nimeni nu ia câinii să-i ţină în casă; îi iubesc, dar vagabonzi. Foarte multe blocuri au azi instalate interfoane, ceea ce indirect a dus la îndepărtarea lor din holurile blocurilor de locuit.

Ziarele centrale şi-au schimbat înfăţişarea şi paginaţia şi sunt în culori. În afară de ziarul *"Adevărul"* (fost *"Scînteia"*), ziar al regimului actual, restul toate au pe prima pagină o fotografie mare color, o femeie goală; zilnic şi neapărat. Se poate concluziona că cititorii sau redactorii acelor ziare sunt obsedaţi sexual, altă explicaţie nu poate fi.

Citind un ziar care apare în România, eşti cuprins de tristeţe şi scârbă: numai ştiri de jafuri, furturi, violuri, crime, pornografie, încât parcă toate au copiat revistele *Globe, Enquirer* ş.a. Şi după toate acestea a apărut în ţară, pe lângă *Playboy* şi 20 tone revista nr.1 pornografică americană *Hustler*, lansată cu mare pompă.

Viaţa este scumpă dela zi la zi, inflaţia creşte, toată lumea se vaită, dar aglomeraţia, traficul maşinilor este ca în New York; blocaje şi un pasager în maşină; şoferul şi toţi reclamă scumpirea benzinei.

Ţiganii şi cerşetorii mişună ca în Bangladesh: cerşesc, oferă mărfuri diferite la intersecţii.

Numai în Bucureşti se poate vedea cum magazinele blochează jumătate din stradă prin diferite sisteme şi bare ţinându-şi locul gol. O optică greşită şi nepedepsită, căci dacă cineva este proprietar sau chiriaşul unui spaţiu comercial, nu înseamnă că stăpâneşte şi partea drumului public din faţa spaţiului său comercial. Un magazin ce vinde pâine ţinea toată ziua blocat spaţiul din stradă, pentru camionul care îl aprovizionează cu pâine de două ori în întreaga zi.

Ceva necurat este cu o firmă Bally, care a concesionat nu numai locurile de parcare dar şi străzile, încât orice parcare normală, pe o stradă normală, costă câteva mii.

Primarul Băsescu este foarte activ şi dărâmările chioşcurilor şi gheretelor construite ilegal pe locuri publice şi trotuare, continuă. Dar molozul şi materialele demolate rămân pe loc; nu le ridică nici fostul proprietar, nici primăria.

Ţiganii sunt prezenţi peste tot; ei locuiesc în centrul Capitalei, Sf. Gheorghe, Calea Moşilor la începutul ei, Polonă şi pe bună dreptate m'am întrebat: de unde au apărut? unde erau pe vremea lui Ceauşescu? În zona Piaţa Amzei şi Hanul lui Manuc şi desigur şi în alte locuri, blochează strada şi închiriază spaţii de parcare: 10.000 lei.

Muzica la modă în Bucureşti se numeşte *"manele"*, un amestec de muzică ţigănească cu tânguiturі arabe şi cuvinte abjecte. Vânzătorii de casete audio atentează la distrugerea timpanelor trecătorilor cu această muzică; nimeni nu ia atitudine.

Macaralele zac nemişcate, ruginite; marile clădiri ce urmau să fie Biblioteca Naţională şi Radiodifuziunea sunt aşa cum erau în 1989 şi se degradează. În actuala Piaţa De Gaulle (fosta Senatului) lângă Tribunalul Mare, două blocuri nu s'au finisat de 10 ani. Nu sunt bani, dar pentru hotelul parlamentarilor vecin cu casa Poporului s'au găsit bani şi într'un timp record a fost gata.

România este azi mai aproape de comunism decât era în Ianuarie 1990. Atunci poliţia politică se dezintegrase şi membrii ei treceau graniţa, îşi făceau bagajele şi se refugiau în Occident, dispăreau dela domiciliu. În timpul celor 10 ani sperietura a dispărut. Au văzut că revoluţia nu a fost anticomunistă, ci doar anticeauşistă. Apoi, au constat prin propria lor experienţă că *"cineva acolo, sus îi iubeşte"*.

Apoi a venit un zvon: fără Securitate nu s'ar fi reuşit căderea dictatorului. Câteva procese amânate aiurea sau judecate aiurea, i-au făcut pe funcţionari - umbrele oamenilor. Puterea Iliescu, Constantinescu aproape întotdeauna a fost binevoitoare şi indulgentă. S'a ajuns acolo, încât s'au văzut reîncadraţi în SRI, în Armată, în Ministerul de Interne sau în alte slujbe.

Apoi s'a auzit cum că forţele ex-Securităţii au organizat mineriadele, represaliile din Piaţa Universităţii, cum că aceleaşi forţe ascultă telefoanele şi deschid coresdpondenţa si că oamenii sunt supravegheaţi ca în vremurile trecute. Şi s'a mai auzit că reţelele de informatori s'au refăcut şi D (fabrica de dezinformare) lansează zvonuri.

S'au înregistrat din nou telefoanele de intimidare, anonime şi bătăile celor incomozi care deconspiră crimele Securităţii după 50 de ani sau învaţă locuitorii ţării să nu mai permită un alt lagăr concentraţionar, Aiuduri, Periprave, Salcii, Piteşti.

Continuare în pag. 10

MUZICA-VIDEO
CARTI-ZIARE
din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!

MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD: MUZICĂ POPULARĂ/ROMANŢE, MUZICĂ UŞOARĂ COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICĂ CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMÂNIA

VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAŞE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluţia 89 Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun

CĂRŢI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICŢIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI, COPII, CĂRŢI DE BUCATE etc.

ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE! COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul" "CAŢAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Form.AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc

Cereti formulare si liste gratis!

ARTIMMEX
import-export & distribution of publications and media
Reprezentanţi ELECTRECORD şi INTERCONT MUSIC
4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel: (416) 332 9777 - Fax : (416) 332 8777

AMINTEŞTE-ŢI, SĂ NU UIŢI

- partea întâia -

Radu DUNĂREANU

De curând, discutând la telefon despre dispariţia a încă unui martir, victimă a închisorilor comuniste, o Doamnă cu multă înţelepciune a zis, foarte adevărat, că cel mai important este nu să scriem frumos despre cei care au murit, o singură dată, la trecerea lor *dincolo*, ci să ne amintim mereu de ei, să scriem mereu despre ei, aşa încât memoria lor să nu se şteargă, să nu se estompeze în nefiinţă.

Observaţia mi-a amintit de un volum superb al acelui unic scriitor american Henry Miller, cu o viaţă tumultuoasă, fiu de imigrant german, volum foarte propriu intitulat *Remember to remember*.

De foarte mulţi ani, trăind aici în libertate, m'am străduit, după puterile mele, să ţin vie amintirea celor pe care i-am întâlnit în viaţă, în închisori sau afară, şi care au însemnat ceva important în formarea mea ca om.

Fără exemplul acestora, unii personalităţi publice, alţii numai anonimi, sunt convins că persoana mea morală ar fi fost cu totul alta, ţinând cont de educaţia comunistă intensă la care am fost supus până la aruncarea mea în ocnele patriei socialiste.

Am scris despre ei în periodice, în paginile acestui ziar, într'o carte, am vorbit despre ei când mi s'a ivit ocazia, am aplicat fără a şti de el mai înainte, ideea scriitorului Miller, acel minunat *Remember to remember*.

În Septembrie 1980 am scris pentru prima dată despre un personaj care a însemnat enorm de mult în copilăria mea. E vorba de Preotul Greco-catolic Traian Mârza, pe care niciodată nu l-am chemat pe nume. Întotdeuana m'am referit la el ca fiind PĂRINTELE şi chiar şi acum, când nu mai este, ucis de comunişti, când mă gândesc la el, tot aşa îi spun.

Părintele nu a făcut închisoare, dar atitudinea, persecuţiile şi suferinţele lui mă fac să-l consider unul dintre ai noştri, cu sufletul străbătut de cuie nedrepte. A fost unul dintre puţinii preoţi uniţi care s'a preoţit fără a fi căsătorit, o călugărie voluntară, având chemare de misionar.

L-am cunoscut în Brăila copilăriei mele, unde a creat o bisericuţă ce a devenit, în oraşul acela cosmopolit, un focar de credinţă. Părintele îşi ducea viaţa în cea mai desăvârşită trăire creştină.

În corpul de case unde era biserica, pentru el avea doar o cameră, cu un pat simplu de lemn, un scrin de haine, o masă ce i servea şi de birou, iar pe pereţi un crucifix de abanos şi fotografia mamei sale. Singurul lui lux era un pian şi o vioară şi în rest cărţi. Din banii lui nu oprea decât strictul necesar, restul mergeau pentru ajutorarea săracilor. Făcea în permanenţă binele ca o stare firească, un mod de viaţă normal. Parohia lui era suferinţa umană. Era un mare orator, dar nu un actor cum sunt atâţia tele-evanghelişti azi. Pentru copii avea orele lui aparte, dar nu ca o îndoctrinare. Îi învăţă versuri, cântece şi îi făcea să înţeleagă necesitatea de a fi buni şi iubitori. Noi, copiii, îl idolatrizam şi ne întreceam să fim la înălţimea aprecierii Părintelui cu recompensa de a-l ajuta la slujbele lui zilnice.

În timpul foametei din 1946/47 a făcut minuni de a colecta din străinătate pachete de mâncare şi a-i ajuta pe cei ameninţaţi cu moartea, hrănindu-i, indiferent de apartenenţa lor religioasă. Am supravieţuit şi eu, nefiind catolic, datorită Părintelui.

Când biserica oficială a capitulat fără condiţii şi a executat ordinele ocupantului, Părintele a refuzat să semneze realipirea la aşa-zisa *biserica mamă*.

A stat fugar şi ascuns. Mai târziu, student fiind l-am regăsit şi ne-am scris, cu mare grijă. Când i-am citit prima lui scrisoare am fost fericit aşa cum nu am mai fost până când am atins pământul primei ţări libere, fugind din resere. El mi-a spus: *"nu-ţi pierde credinţa şi puritatea copilăriei pe care ţi-o ştiu atât de bine"*. Apoi a venit arestarea mea, Golgota mea personală şi am pierdut urma părintelui, dar imaginea lui de sfânt neînduplecat am păstrat-o mereu vie.

Aici, în lumea liberă, am aflat că el, persecutatul, nu a ezitat să-l ajute pe un alt fugar şi martir, Ion Gavrilă Ogoranul, conducătorul grupului de luptători anticomunişti din Făgăraş.

Biografia părintelui s'a împletit şi cu cea a lui Corneliu Coposu. Când tatăl decedatului politician, refugiat din Nordul Ardealului cedat Ungurilor, gonit de Unguri ca fiind preot unit, a sosit în comuna Coştar, Părintele i-a cedat parohia tatălui său, preotului Coposu, care avea copii şi nici de unele ca să se întreţină.

Căutând să aflu de el, după căderea formală a comunismului, am contactat Mitropolia Unită dela Blaj, de unde Episcopul Virgil Bercea îmi răspunde că Părintele Traian Mârza nu mai era printre noi, s'a întors la Tătăl, în împărăţia cerurilor. În 1996 am primit ceva detalii dela familia Părintelui, din satul Galţiu, judeţul Alba, de unde mi se confirma că Părintele, cu domiciliul obligatoriu în Negreşti-Vaslui a fost găsit într'un lac de sânge în apartamentul său, moarte pe care autorităţile de atunci nu s'au sinchisit să o cerceteze.

Lungă mai era mâna Securităţii...

Au trecut două decenii dela moartea Părintelui, dar imaginea lui morală nu trebue s'o uităm. În 1998, toamna, am vizitat târgul copilăriei mele. Primii paşi i-am făcut spre bisericuţa Părintelui. După izgonirea lui biserica a fost desfiinţată. În clădire trăiseră nişte ţigani care, am văzut cu ochii mei îngroziţi, făceau seră din altar creşcătorie de porci. Datorită procesului câştigat de biserică, ţiganii au fost evacuaţi. Acum, bisericuţa Părintelui s'a renovat şi redeschis, parohia funcţionează cu un preot nou, tânăr, Petre Nicu, căruia i-am scris ca o contribuţie la menţinerea amintirii Părintelui şi am donat şi cartea mea în care vorbesc şi despre Părinte.

Interesant este cum s'a împletit viaţa mea cu a Părintelui şi cum am făcut conecţie prin el cu alt martir, acel Ion Gavrilă, luptător dârz, în munţi, contra ocupantului. Am cartea lui de amintiri, şi ne-am întâlnit, odată la Bucureşti şi sunt mândru, că am fost primul, în Exil, care am scris despre el şi grupul lui de luptători, acum două decenii, când credeam că nu mai trăieşte. Nu ştiam că a putut, în 1954, să iasă din încercuirea trupelor de Securitate, să stea ascuns în Ardeal, unde a fost ajutat de Părintele, aşa după cum am spus.

Vorbind de martirii credinţei creştine, nu are importanţă nuanţa doctrinară, cum aş putea uita pe atâţia alţi preoţi cu care am împărtăşit foamea şi bătăile? Şi nu pot să uit că am avut tragica onoare ca, pentru scurt timp, să fiu în acelaşi loc de detenţie cu un grup de episcopi Uniţi, parcă şase la număr, unul murind acolo şi îngropat neştiut printre atâtea morminte anonime ale unor martiri fără nume şi fără o memorie a lor, vie.

Un caz trist este şi acela al răposatului Călugăr Vasilache, cu care am stat la Gherla şi care fusese închis, cu blagoslovenia patriarhului securist, pentru vina ridicolă de a fi complotat ca să ajungă el patriarh! Bietul călugăr, bine sărac cu duhul, în sensul dat de scripturi, a avut domiciliu obligatoriu la o sihăstrie unde a şi murit. Visa să facă o nouă traducere a Bibliei.

Bineînţeles că Biserica oficială, încă sub conducerea unui salariat al fostei Securităţi nu va face nici o menţiune despre asemenea cazuri, nu se vor aduna documente pentru o istorie a martiraţului preoţilor cinstiţi care au refuzat să colaboreze cu ocupantul.

Cu tot efortul ce se face azi în Ţară pentru revitalizarea Bisericii, ştiu că sunt sate unde biserica tradiţională, veche de generaţii, stă închisă nu din lipsă de preoţi, ci din lipsă de credincioşi.

Adevărul poate fi găsit şi în memoria oamenilor care nu au uitat colaborarea clericală oficială cu ocupantul comunist.

Dar n'a fost să fie aşa şi din cauza aceasta mă străduiesc să-mi amintesc, să nu uit aceste lucruri triste, despre care voi scrie în continuare, ca o ofrandă adusă celor ce nu mai sunt şi pe care nu trebue să-i uităm.

Dezvăluiri

COMISIA SENATORIALĂ PENTRU CERCETAREA EVENIMENTELOR DIN DECEMBRIE 1989

STENOGRAMA AUDIERII VICEAMIRALULUI (r) DINU ŞTEFAN, FOST ŞEF AL DIRECŢIEI DE INFORMARE A ARMATEI DIN 13. 01. 1994, ORA 9.00

Urmare din numărul trecut:

Dl. GABRIELESCU: - Dar Sibiul în cadrul cărei armate intra?

Dl. DINU: - Sibiul era o garnizoană de şcoli militare.

Dl. GABRIELESCU: - Dar pe teritoriul cărei armate?

Dl. DINU: - Păi asta e, că acolo nu există unităţi luptătoare, există numai şcoli militare şi astea erau ale Comandamentului Infanteriei şi Tancurilor.

Dl. GABRIELESCU: - Şi nu erau subordonate armatei de acolo?

Dl. DINU: - Nu erau.

Dl. SĂNDULESCU: - Dar Comandamentul de Infanterie şi Tancuri nu avea şi el o companie?

Dl. DINU: - Nu, asta e dorinţa lor de moarte, să le facem şi lor o companie de cercetare. Nu au avut pentrucă ei nu aveau trupe direct în subordine. Ei, ca să spunem aşa, coordonau pregătirea de luptă în cele patru armate şi pregătirea de infanterie şi de blindate în celelalte comandamente.

Dl. GABRIELESCU: - Companiile de cercetare ale armatelor erau instruite tot ca batalionul Dvs.?

Dl. DINU: - Făceau parte din pregătire la noi. Adică, ofiţerii, comandanţii îi mai aduceam noi la Buzău, dar activitatea lor practic de pregătire se făcea în cadrul armatei respective. Armata având o secţie de cercetare şi deci prin acea secţie de cercetare întrebuinţa la nevoie acea companie. Pregătirea de paraşutare o făceau tot la noi, deci veneau vara - toamna, pentrucă nu aveau mijloace.

Dl. GABRIELESCU: - Vreo companie din asta de cercetare de undeva din ţară s'a deplasat in timpul acelor evenimente?

Dl. DINU: - Nu cred. Nu ştiu. Sunt convins că nu s'au deplasat. Şi mai ales cu ceea ce aud acum cu ROMBAC, nu ştiu, comandantul ăla de navă nu trăieşte?

Dl. GABRIELESCU: - Trăieşte şi avem lista pasagerilor, dar nu ştiu cine sunt.

Dl. DINU: - Cum aşa, acum când omul stăpâneşte atâtea tehnici de identificare?!

Dl. GABRIELESCU: - Acum, dacă vreţi, vă informez şi eu pe Dvs. cu ce ştim noi. Avionul a zburat într'adevăr numai că, se zice, că în afară de pasagerii care sunt înscrişi pe listă şi se cunosc, ar mai fi fost nişte pasageri care nu erau înscrişi pe listă. D-le Amiral, sunteţi specialist şi trebue să ne ajutaţi.

Dl. DINU: - Şi comandantul aeronavei nu ştie ce a avut la bord?

Dl. GABRIELESCU: - Ori nu ştie, ori nu spune.

Dl. DINU: - Nu cred că nu spune; să ştiţi că ofiţerul Armatei române întotdeauna e corect.

Dl. GABRIELESCU: - Asta era o cursă TAROM Bucureşti-Sibiu.

Dl. DINU: - Bine, tot ofiţer este, ofiţer de aviaţie, echipajul trebue să ştie cine a mai fost acolo, măcar ca înfăţişare, că nu există să zboare dela sol fără să avem toate datele pasagerilor.

Dl. GABRIELESCU: - Păi nu există decât în cazul când îşi bagă D.I.A. coada.

Dl. DINU: - Dumnezeu s'o ferească, că nu şi-a băgat; poate vreţi să spuneţi că ceilalţi.

- Dl. GABRIELESCU: - Păi asta s'o lămurim împreună. Există mărturii la Sibiu că au debarcat pasagerii la Sibiu şi un grup de circa 30 îmbrăcaţi la fel, au venit şi s'au dus la Sibiu. Cine erau ăştia?

Dl. DINU: - D-le preşedinte, asta este o informaţie foarte importantă pentru comisie şi dacă aţi ajuns s'o aveţi aşa nu se poate să nu ajungeţi s'o cunoaşteţi până la capăt. Dar eu vă dau o garanţie că nu a existat nici un om al D.I.A. în acel avion şi nu numai acolo, în oricare altul, afară de cel ce v'am raportat eu. Deci, aveam lista celor 41 de oameni care au fost şi toţi s'au întors cu armament şi muniţie. Pe urmă ştim câţi au venit la Bucureşti chemaţi de noi din ordin ca să le încredinţăm misiunea unor obiective foarte importante. Şi ştim şi câţi morţi şi câţi răniţi.

Dl. GABRIELESCU: - Dar puteau să fie dela Securitate, unitate similară cu a Dvs., care să aibă misiuni din astea?

Dl. DINU: - Nu este exclus, dar nu pot să vă spun, că nu a intrat în sfera mea de preocupări.

Dl. GABRIELESCU: - Puteţi să ne garantaţi că nu s'a consumat muniţie de către acest detaşament? Ştiţi că noi avem informaţii că s'a consumat. Că au plecat cu muniţie şi nu au venit cu toată muniţia.

Dl. DINU: - Eu le-am văzut raportul când au venit. Nu am fost martor, v'am spus. Eu am văzut procesul verbal.

Dl. GABRIELESCU: - Ştiţi Dvs. că unităţile speciale nu lucrează cu proces verbal. Ele au o tactică a lor, acte false, procese verbale făcute; dacă e spion, e spion, nu face proces verbal, hai să fim serioşi.

Dl. DINU: - Asta dacă m'aş afla pe teritoriul unui stat străin, ca să-mi ascund acţiunile mele. Dar eu în ţara mea să-mi ascund acţiunile când vreau şi eu să ieşă la suprafaţă tot? E o deosebire radicală.

Dl. SABIN IVAN: - Înainte de 1989 s'a practicat acest obicei, D-le Amiral. Acum nu, dar atunci s'a practicat. De aia nici teroriştii nu au fost prinşi, pentrucă au venit cu buletine de identitate bune în acel moment, iar după aia nimeni nu mai ştie nimic de ei. Aşa că este o metodă de luptă subversivă. Erau foarte bine organizaţi.

Dl. DINU: - Asta cu procesul verbal, cu inventarierea de predare-primire se întâmpla într'o unitate militară în faţa comandanţilor lor, deci nu e în faţa unei comisii care să vrea să descopere nişte vinovaţi, este în faţa comandanţilor lor şi a unui eşalon superior. Dacă au minţit, sigur că vina le revine lor. Dar nu există să fie o ladă cu muniţie într'o unitate şi să nu fie într'o evidenţă. Şi atunci el trebue să facă proces verbal şi de pierdere a tubului. Semnat de 3 oameni.

Dl. SABIN IVAN: - În timpul revoluţiei, cine a mai făcut asta?

Dl. DINU: - Eu vorbesc de ce s'a întâmplat ulterior.

Dl. GABRIELESCU: - Să mergem mai departe.

Dl. DINU: - În continuare, relevante aşa, în probelmele pe care Dvs. le urmăriţi, poate fi faptul că pe 21 Decembrie după-amiază, cred că era ora 17.00, m'a invitat din nou Milea şi mi-a spus că a primit dispoziţie să-şi constituie un grup operativ şi să-şi mute sediul la C.C.. Trebue să-mi dai ofiţer bun operator, şi l-am dat pe col. Bărbulescu, care este un alt şef de birou la cercetare. Şi dumnealui a plecat la sediul C.C. La 21/22, ora 2.00, mă întreabă Dl. Milea prin telefonul special dacă mai am ceva informaţii despra ţara noastră. Am multe informaţii, dar vreţi să vi le raportez telefonic? Mi-a spus: *"Nu, ia o maşină şi vino aici"*.

Şi am venit aici la sediu, am trecut prin cele 3 filtre, am intratrat la B, am urcat pe la I, şi într'un birou mai mic ca ăsta era cam aşa cum ar fi o masă de prezidiu, erau ministrul Milea şi cu Iulian Vlad. Şi i-am prezentat mapa, deci nu mai aveam buletin informativ, le citea telegramă cu telegramă. Le lua şi le plasa lui Iulian Vlad. Iulian Vlad a mai pus, aşa, câte o întrebare. *"Ce zici tov. amiral?"*; ce să zic, aşa cum au depăşit ceilalţi şi România e în stare să depăşească... în final, după ce am terminat eu şi mi-am strâns mapa, mi-am amintit că noi, în condiţii de astea de alertă maximă, introduceam la punctele de graniţă de jur împrejurul ţării, la pichetele de grăniceri nişte posturi de ascultare radio pe ultrascurte, adică mişcările care se fac la nivel de trafic... Oamenii noştri care au vrut să intre unde aveam tehnica instalată nu au mai putut să intre pentrucă grănicerii au spus că numai cu aprobarea Ministrului de Interne... şi în fine am luat aprobarea lui Postelnicu...

Dl. GABRIELESCU: - Din ce aţi prezentat lui Milea, era ceva esenţial?

Dl. DINU: - Se vorbea de multe victime la Timişoara, încăierări, de busculade, era o descriere a agenţiilor de presă asupra situaţiei din România, *"tulburările"* şi că situaţia a devenit incontrolabilă. Noi nu aveam situaţia cu ce se întâmplă în interior. Dela Timişoara o ştiam, că aveam nişte oameni acolo.

Dl. GABRIELESCU: - Secţia Dvs. de ascultare radio a înregistrat tot ce s'a vorbit atunci de posturile străine?

Dl. DINU: - Da.

Dl. GABRIELESCU: - Şi mai există acest material?

Dl. DINU: - Eu cred că da... Ele s'ar putea găsi la Piteşti, la arhiva Armatei sau chiar la unitate... Deci M.St.M. poate să vă dea exact.

Dl. SĂNDULESCU: - Erau deservite de cineva aceste puncte de ascultare? Sau erau automate?

Dl. DINU: - Erau deservite de echipaje.

Dl. GABRIELESCU: - Din sintezele astea ale Dvs. s'a putut trage concluzia că la graniţele noastre, undeva, era o activitate deosebită?

Dl. DINU: - Nu deosebită. Mai intensă. Nu era ceva alarmant pentru statul român. Chiar dacă erau ceva mişcări de natură tactică...

DL. GABRIELESCU: - Dar de nişte coloane sovietice care s'au mişcat pe la Prut pe acolo, aţi avut informaţii?

Dl. DINU: - Da, au fost informaţii. Au fost mişcate dinspre Prut dinspre Odesa. Au apărut pe ascultarea radio. Lucram în mişcare. De nivel batalion, regiment. Se mişcau spre graniţă... Dar nici asta nu e alarmant pentru noi. Ruşii făceau asta în mod frecvent.

Dl. GABRIELESCU: - Mai concret. Ni s'a spus aici că la Giurgiuleşti era o coloană de 70 camioane cu material de pod, ştiţi de treaba asta?

Dl. DINU: - Eu raportam din analiza de transmisiuni... Acum detalii, grănicerii cam stau cu binoclul şi văd, sau aviaţia aeriană să observe mai departe...

Dl. GABRIELESCU: - Dar informaţia asta care ne-a parvenit nouă că la Isaccea o coloană sovietică cu material de pod, ştiţi de treaba asta?

Dl. DINU: - Nu cunosc.

Dl. GABRIELESCU: - Atunci cum au raportat ăia şi au înnebunit lumea că vin Ruşii peste noi?

Dl. DINU: - Eu nu ştiu cine sunt.

Dl. GABRIELESCU: - Grănicerii au raportat. La Dvs. nu a venit informaţia asta?

DL. DINU: - Nu, grănicerii erau la Interne atunci...

Dl. GABRIELESCU: - D-le amiral, Dvs. sunteţi şeful Serviciului de Informaţii, nu e glumă. Dacă se întâmplă un atac real?... Grănicerii ne spuneau una, ceilalţi alta, nu se întâlneau informaţiile între ele? Să spunem că era un atac extern real.

Dl. DINU: - 12 ani, urmărind situaţiile pe plan internţional nu se poate ca din senin să se ivească conflicte, numai când stau la bază acumulări şi când ajunge la punctul de fierbere să se producă explozia. Nu era cazul la noi. Dar frica mare era, nu din exterior, eu nu cred că lui i-a fost vreodată frică de exterior. Şi tocmai asta a făcut ca aceste părţi să fie mereu într'o confruntare. Deci noi eram la limita supravieţuirii, dar, totodată, dacă prindea o informaţie dela noi, o folosea împotriva celor dela Securitate. Era o politică de învrăjbire; ceva obsesiv, la această conducere.

Dl. GABRIELESCU: - Vă rog să continuaţi.

DL. DINU: - Deci în 22, ora 10-10,30 s'au dat două comunicate: că se extinde starea de necesitate la întreg teritoriul şi al doilea cu sinuciderea lui Milea (Ministrul Apărării trădător, simţind că pe urmele lui se află Securitatea s'a *"sinucis"*).

DL. GABRIELESCU: - Deci, eram în birou la mine, cu locţiitorul meu. Da, eu am reţinut această idee, nu de Securitate, dar că era pe punctul de a fi descoperită trădarea lui. Deci, după circa 10 minute, în cabinetul ministrului era gen. lt. Ilie Ceauşescu, deci el ţinea locul. Guşe nu se înapoiase, Stănculescu nu apăruse dela Timişoara, Eftimescu ştiu că era pe aici cu ministrul. Şi m'a sunat pe mine şi m'a invitat în cabinetul ministrului la M.Ap.N., eu fiind la etajul 4. Am lăsat pistolul în fişet, i-am spus lui Şarpe în glumă: *"Să nu se spună că m'am sinucis"*. Am intrat şi mă întreabă: Tov. Dinu, ai ascultat comunicatele? Am răspuns: Da, în special pe primul, că la al doilea m'a sunat la telefon. Mă întreabă: Ce părere aveţi? Şi atunci l-a sunat pe el telefonul la care a răspuns: Da, da, eu sunt, pentru Milea? Nu. Noi nu avem nimic aici, cred că le găsiţi la tovarăşii dela Interne, întrebaţi-i pe ei. Cred că vorbea cu procuratura, poate se punea în aplicare un proces.

Şi după aceea am înţeles de ce m'a chemat pe mine. Zice: Putem să discutăm cu cei dela Tratatul dela Varşovia, cu ataşatul militar sovietic şi cu Chinezii? Am răspuns: Dacă e nevoie, sigur că putem. Am dat telefon chiar de acolo la secţia noastră de legături externe şi am rugat: D-le, întrebaţi dacă se acceptă. Mi-au raportat că atât Mihailov, cât şi celălalt au acceptat ora 12.00. Deci, Ruşii ora 12,00, Chinezii la ora 13,00. Toţi au confirmat că vor veni.

Au venit, au fost conduşi de şeful protocolului, maiorul Nicolescu era atunci, în locul unde primeam noi delegaţiile militare. Eram prezent eu la această convorbire, Ilie Ceauşescu, col. Mircea, acum general şi maiorul Lungu, translator de limbă rusă. Au venit, s'au prezentat şi le-am prezentat punctul de vedere oficial în legătură cu evenimentele din România - adică grupuri turbulente, cercuri interesate în destabilizarea României - Ilie Ceauşescu a prezentat - şi că el speră că URSS şi Tratatul vor manifesta înţelegere şi nu se vor amesteca în treburile interne (aşa a rezultat din prezentarea lui). Printre altele le-a spus şi că *"în curând vom avea o nouă conducere sau că se vor face nişte schimbări mai mari în conducere"*. În timpul ăsta a fost chemat de două ori la telefon de către Nicolaescu. În timpul cât eu rămâneam cu ei, mă întrebau cine va fi ministru şi altele. Am răspuns că şi eu sunt luat prin surprindere şi nu ştiu. Iar a venit Ilie, iar s'a sofisticat în discuţie. Iar îl cheamă la telefon şi când s'a întors i-am spus: *"ce am avut de spus, le-am spus, hai să le dăm drumul să plece"*. Şi aşa s'a încheiat discuţia.

În drum spre ieşire, ofiţerul îmi spune: *"Tov. amiral, ce vă mai ţineţi după ăsta, că frate-su a fugit!"* Zic: *"De ce nu spui domnule..."* Pe urmă am redactat un ordin către armată: unităţile să se retragă, să ceară permisiunea populaţiei şi să depună armamentul, să-l pună sub pază..., dar se sfârşea cu o frază: *"din acest moment nu se vor executa decât ordinele comandantului suprem"*. I-am spus eu că semnează *"Marele Stat Major"*. Ori, nu trebue dată în general, trebuia să fie o persoană din M.St. M... Atunci a zis să o trimită aşa că, o să vedem noi cine semnează. Peste alte câteva minute a venit Eftimescu, foarte agitat şi zice: *"gata domule, s'a terminat"*. Eu îl întreb: *"spuneţi-ne şi nouă"*. *"S'a ocupat sediul C.C., au intrat revoluţionarii, ei m'au adus aici"*. Şi stătea aşa şi el povestea, şi în timpul ăsta a venit Stănculescu: *"Domnilor lăsaţi-mă pe mine cu Ilie Ceauşescu"*. Am plecat. Şi asta este problema lui 22.

Dl. GABRIELESCU: - Deci, Dl. Eftimescu era acolo când a venit Dl. Stănculescu?

Continuare în pag. 11

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL
CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor se pot face după cum urmează:
Din Canada şi U.S.A. se pot trimite *"Cecuri Personale"*.
Din Europa numai *"Mandat Poştal"*. Nu trimiteţi *"Euro Cec"*
Alte continente - *"Cec Internaţional"*

Adresa ziarului este:
CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010, Westcliffe Postal Outlet, Hamilton Ont. Canada L9C 7N5

Costul abonamentului este 40.00 de dolari pentru un an

O CONŞTIINŢĂ A EXILULUI ROMÂNESC:

AUREL RĂUŢĂ
(1912 - 1995)

O personalitate de frunte a exilului nostru, pe cât de importantă, pe atât de puţin cunoscută astăzi în România, care şi-a dăruit energia şi talentul pentru impunerea valorilor româneşti autentice, a fost Aurel Răuţă. Prin data naşterii sale, el aparţine strălucitei generaţii interbelice, secerată însă la jumătatea drumului de un destin potrivnic. Sub tăvălugul istoriei, o parte a acestei generaţii a fost nevoită să suporte aici, în ţară, silniciile unei existenţe în afara normalităţii; o altă parte s'a izbăvit prin exil.

Printre cei care au fost nevoiţi să urmeze calea aspră a despărţirii forţate de ţara lor, s'a numărat şi Aurel Răuţă.

Născut la Câmpulung Muscel, la 12 Februarie 1912, Aurel Răuţă a absolvit în 1930 cursurile liceului *"Dinicu Golescu"* din oraşul natal, după care a urmat Institutul Agronomic din Bucureşti, ieşind inginer agronom. La început a lucrat la Institutul de Cercetări Agronomice şi a devenit asistent al marelui profesor Gh. Ionescu-Sisești. Director de personal în Ministerul Agriculturii, apoi consilier la Institutul Naţional al Cooperaţiei, Aurel Răuţă a părăsit pentru totdeauna Romăina în tulburele an 1941.

S'a stabilit o perioadă în Germania, unde a trecut un doctorat la Dahlem Institut; între 1942 şi 1944 a stat în Italia, iar de aici a plecat în Spania, ţară în care a rămas definitiv. Aici, învăţând spaniola, şi-a luat licenţa în litere şi a fost profesor de filologie romanică la Universitatea din Salamanca, până la sfârşitul carierei.

Prin tot ceea ce a înfăptuit şi a scris, Aurel Rauţă a rămas cu inima îndreptată către ţară.

Încă din primii ani ai exilului, activitatea profesorului a fost una dintre cele mai prodigioase. Abia sosit în Spania, a redactat şi publicat un manual de mare utilitate spentru lumea hispanică: *"Gramatica rumana"* (1947), carte care va cunoaşte trei ediţii. De numele şi străduinile lui se leagă înfiinţarea *"Asociaţiei Hispano-Române"* din Salamanca, unde au apărut numeroase cărţi, atât în limba spaniolă, contribuind la cunoaşterea în Occident a unor valoroase opere româneşti, cât şi în limba română, pentru folosul conaţionalilor din afara hotarelor ţării. La editura acestei asociaţii, profesorul a publicat în 1950 o ediţie critică (prima din exil) a poeziilor lui Mihai Eminescu şi traducerea în limba spaniolă a unor

piese ale lui I.L. Caragiale. Tot aici au văzut lumina tiparului *"Dicţionarul spaniol-român"* şi volumul intitulat *"Antologia poeziei populare româneşti"*, în care Luis Cortes şi Aurel Răuţă au prezentat în original şi în traducere spaniolă poezii din tezaurul folcloric românesc.

La seminarul de limbă română dela Universitatea din Salamanca, din iniţiativa lui Aurel Răuţă, au ţinut conferinţe scriitorul Vintilă Horia, laureat al prestigiosului Premiu Goncourt, şi lingvistul Eugen Coşeriu, Doctor Hnoris Causa al multor universităţi din lume.

În luna Octombrie a anului 1966 Aurel Răuţă a organizat la aceeaşi universitate spaniolă cel deal X-lea congres al *"Societăţii Academice Române"* din exil, cu tema *"Romanitate, hispanitate şi românitate"*, la care au participat, printre alţii, Mircea Eliade, Ion Raţiu, monseniorul Octavian Bârlea.

În anul 1983, tot la iniţiativa lui Aurel Răuţă, a luat fiinţă *"Fundaţia Culturală Română"* din Madird, care a numărat printre întemeietori pe Radu Enescu, Vintilă Horia, Alexandru Gregorian şi monseniorul Alexandru Mircea. *"Fundaţia"* s'a dorit o replică la adresa mistificărilor regimului din România. La sfârşitul aceluiaşi an, în luna Decembrie, *"Fundaţia"* a organizat la Paris un simpozion cu tema *"Românii între Apus şi Răsărit"*, iar în luna Iulie 1984 o altă reuniune cu tema *"Ortodoxia şi Apusul"*.

Tot la Paris, scriitorii Radu Enescu, Vintilă Horia, L.M. Arcade şi Cicerone Poghirc au participat în luna Octombrie a anului 1985 la un colocviu iniţiat de *"Fundaţia Culturală Română"* din Madrid.

Centenarul lui Mihai Eminescu, organizat între 16 şi 18 Iunie 1989 la Paris de către *"Fundaţia Culturală Română"* din Madrid a fost moment de vârf al lui Aurel Răuţă. Acest simpozion, la care au participat nouă asociaţii româneşti din exil, a fost considerat de Vintilă Horia drept *"cel mai important eveniment din viaţa exilului"*. Mărturia lui Aurel Răuţă, cuprinsă în *"Cuvântul înainte"* care deschide volumul omagial Mihai Eminescu (redactat în urma comemorării), poate fi revelatoare pentru contribuţia profesorului: *"Cu un an înainte de comemorare, adică încă din 1988, prin anunţuri înserate în ziarele şi revistele din exil am comunicat Românilor hotărirea Fundaţiei Culturale din Madrid de a comemora acest Centenar al morţii marelui nostru Poet cu toată măreţia şi demnitatea de care voiam şi puteam să dăm dovadă. Nu a fost lucru uşor. Prima mea deplasare la Paris, pentru a începe pregătirile, a avut loc la începutul anului 1988. Trebue să mărturisec că propunerea mea a fost atât de favorabil primită încă din primul moment, încât s'a şi constituit grupul de organizare din care au făcut parte Paul Barbăneagră, George Ciorănescu, Nicu Caranica, Theodor Cazaban, Silvia Bădescu, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Emil Cioran, Radu Enescu, Ioana Brătianu, Nicolae Balotă, Ion Vlad, Horia Stamatu, Octavian Vuia, George Bălan, L. M. Arcade, Marin Tarangul, Cicerone Poghirc, Al. Ghica, Mihai Mărculescu, Ionel Jianu, Pavel Chihaia, Adolf Armbruster, G. Caragiani, John Halmaghi şi alţii care s'au adunat cel puţin de patru ori până când s'a definitivat progamul vorbitorilor şi, mai ales, temele alese"*.

Centenarul Mihai Eminescu, organizat prin stăduinţa şi cu ajutorul financiar al lui Aurel Răuţă, a fost marcat de un act cu o mare valoare simbolică: amplasarea statuii lui Mihai Eminescu, o capodoperă a sculptorului Ion Vlad, lângă Biserica Românească din Paris. Statuia îl reprezintă pe poet ţinând în mână textul *"Odei "* (în metru antic). Contribuţia lui Aurel Răuţă la aşezarea unei efigii a marelui nostru poet în chiar centrul capitalei franceze o aflăm din mărturisirea profesorului: *"Într'o zi din luna Septembrie 1988, George Ciorănescu îmi telefona dela München unde locuia, că el cunoaşte un sculptor român, Ion Vlad, care în atelierul său dela Nisa avea o statuie în ghips a Poetului Mihai Eminescu şi că poate ar fi cazul să o vedem şi să o cumpărăm pentru a o dărui Parisului, o dată cu comemorarea pe care o pregăteam.*

Fără să stau prea mult pe gânduri, i-am răspuns că eram de părere că trebuia să mergem neîntârziat la Nisa, să vedem statuia şi să luăm o hotărâre. Am fost la Nisa însoţit de către George Ciorănescu, Ileana Cotrubaş şi soţul ei. Statuia ne-a plăcut, am hotărît să cerem lui Ion Vald să termine grabnic cu cizelatul, să o ducă la Carara, în Italia, să o toarne în bronz - statuia are doi metri - şi, după cum ştie toată lumea, această iniţiativă a fost încoronată de succes, căci statuia a fost dezvelită la Paris şi dăruită primăriei Oraşului-Lumină. Primăria a onorat darul. Au transformat toată intrarea din faţa Bisericii Româneşti, au plantat arbori, iar statuia au situat-o la dreapta străzii <Ecole>, acolo unde se află şi statuia celor mai iluştri fii ai Franţei şi Europei".

O ultimă mare înfăptuire pentru Aurel Răuţă a fost simpozionul dela Paris, din 20-23 Mai 1994, cu tema *"Exilul românesc; identitate şi conştiinţă istorică"* . Acest simpozion organizat, în principal, de *"Fundaţia Culturală Română"* din Madrid s'a bucurat de sprijinul următoarelor organizaţii din exilul românesc: *"Institutul Român"* din Freiburg; *"Centre Roumain de Recherches Paris"*; *"Casa Românească"*, Paris; *"Solidarite Universitaire France-Roumanie"*, Paris, *"Aporiţia"*, München; "Hyperion", Paris; *"Pro Basarabia şi Bucovina"*, Bruxelles; şi *"Asociaţia Culturală Română"*, Hamilton, Canada, care şi-au propus să evoce trăsăturile exilului românesc, realizările lui şi lupta pentru apărarea valorilor naţionale. Printre participanţi s'au numărat: Rev. Mircea Alexandru, Daniel Aftalion, Leonid Arcade, Petre Mihai Băcanu, Theodor Baconski, Silvia Bădescu, Gheorghe Bălaşu, Nicolae Balotă, George Banu, Paul Barbăneagră, Iancu Bidianu, Ioana Brătianu, Maria Brătianu, Rev. Gheorghe Calciu, Ion Caramitru, Theodor Cazaban, Costin Cazaban, Matei Cazacu, Pavel Chihaia, Alecsandru Ciorănescu, Antonia Constantinescu, Emil Constantinescu, Corneliu Coposu, Doina Cornea, Radu Creangă, Vasile Crivăţ, Dan Culcer, Camilian Demetrescu, Radu Enescu, Ştefan J. Faym, Ion Gavrilă Ogoreanu, Alexandru Ghika, Claus Heitmann, John Halmaghi, Alexandru Herlea, Virgil Ierunca, Ion Ioanid, Roxana Iordache, Dr. Vasile Iliescu, Dr. Rodica Ivanov, Monica Lovinescu, Niculae Lupan, Cristina Mititelu, Bujor Nedelcovici, Basarab Nicolescu, Alexandru Paleologu, Theodor Paleologu, Octavian Paler, Marcel Petrişor, Ion Piso, Cicerone Poghirc, Mihai Pupăzan, Banu Rădulescu, Ion Raţiu, Aurel Răuţă, Ion Solacolu, Sanda Stolojan, Vlad Stolojan, Niculae Stroescu-Stănişoara, Ion Varlam, Carpat Wocke, Dinu Zamfirescu şi alţii.

Pentru prima dată la un mare simpozion al exilului românesc au putut veni şi cei care au rămas în ţară în timpul regimului comunist şi care, unii dintre ei, au străbătut aici lungul drum al Golgotei. Profesorul Aurel Răuţă, generosul sponsor, cel care a prezidat dialogul, a declarat, între altele: *"în această sesiune urmărim să găsim o punte de înţelegere între lumea din ţară şi noi, cei din exil. Am văzut, deja, că limbajul ne este comun, că problemele pe care ni le punem pentru a salva ţara de comunism ne sunt comune. Este un prim pas important ce face posibilă ulterior şi găsirea soluţiilor"* . Sunt cuvinte ce ar putea fi considerate ca testamentul lui Aurel Răuţă, Românul care s'a preocupat întreaga viaţă, cu înţelepciune şi răspundere, de soarta ţării sale. Simpozionul dela Paris a fost cântecul lui de lebădă. Se va stinge, un an mai târziu, la Madrid, în noaptea de 13 Iunie 1995.

În timpul regimului comunist, având condiţia de exilat, deloc comodă în relaţia cu autorităţile din ţară, Aurel Răuţă a reuşit să vină-o singură dată în România, asumându-şi riscuri imense. Locul şi data reîntoarcerii nu au fost întâmplător alese: Mai 1970, Câmpulung Muscel. Se împlineau 40 de ani de când absolvise, în 1930, cursurile liceului *"Dinicu Golescu"* din oraşul natal şi a dorit ca la acest eveniment să fie alături de foştii lui colegi şi profesori.

Păstrez vie amintirea acestui emoţionant moment din relatările tatălui meu, profesorul Benone Săvoiu, coleg de clasă şi bun prieten cu Aurel Răuţă. Această revedere i-a bucurat imens pe amândoi. Reîntâlnirea cu cel plecat departe de ţara lui l-a entuziasmat şi l-a marcat pe tatăl meu, pentrucă niciodată nu-l ascultasem povestind cu atâta însufleţire şi cu atâta plăcere...

După căderea *"cortinei de fier"*, aflând adresa dela Madird a lui Aurel Răuţă, i-am scris, comunicându-i dorinţa de a-l cunoaşte. Mi-a transmis că speră ca aceasta să fie posibilă în curând, când plănuieşte să-şi revadă în România foştii colegi de liceu din Câmpulung Muscel. Acest proiect nu s'a mai îndeplinit, pentrucă a plecat în marea călătorie. A fost singura dată când nu s'a putut ţine de cuvânt...

Prin tot ce a înfăptuit vreme de mai bine de o jumătate de veac, departe de ţară, dar pentru ţară, Aurel Răuţă rămâne o conştiinţă a exilului românesc.

Aduc mulţumiri Domnului Radu Enescu dela Madrid, care mi-a trimis cu exemplară promptitudine un bogat material bibliografic, utilizat în prezentarea acestei comunicări.

Adrian SĂVOIU

INTERESANTUL ŞI DE NEÎNŢELESUL BUCUREŞTI

Urmare din pag. 8

În Haiti, poliţia temută care a fost deasupra legii, poliţia lui Duvalier numită tonton-macoutes a supravieţuit după căderea dictatorului încă mulţi ani.

În România, la fel. Demobilizaţii s'au organizat în structuri clandestine, au devenit prosperi oameni de afaceri. Cu ce bani? Cine îi susţin? Cine îi ajută pe aceşti criminali care şi-au pierdut privilegiile şi poziţiile sociale?

O luptă pentru putere se dă în culise, departe de viaţa publică. Şi cum politicienii de azi în majoritate sunt colaboratorii Securităţii de ieri, ei sunt şantajaţi şi obligaţi să facă ceea ce li se cere: vezi cazul Priboi, Talpeş, Timofte şi altele.

Partea neagră a societăţii româneşti se întrevede. Se ştie că după lovitura de stat din 1989, temutul MAI s'a spart în mai multe instituţii independente: MI, SRI, SIE, SPP, STS ş.a. Ei bine, se lucrează acum la unirea lor din nou, plus unităţile informative ale altor ministere (?) sub numele Comunitatea de Informaţii condusă de fostul general DIE, Talpeş, azi consilier prezidenţial, deci din nou un MAI deghizat la dispoziţia Preşedintelui Iliescu.

Gala Hagi, sărbătorirea marelui jucător de fotbal a costat multe zeci de milioane la o ţară săracită. S'a retras din fotbal Hagi, ei şi ce? A făcut milioane de dolari, s'a plimbat în lume pentrucă a trăit într'o vreme când a putut să-şi valorifice talentul de jucător. Norocul lui! Alţii mai talentaţi ca el, Ozon sau Dobrin au jucat doar în *"democraţiile populare surori"* ca amatori şi n'au făcut milioane de dolari, iar ţara nu a cheltuit pe extravaganţa despărţirii lor de sportul rege.

Nimeni nu a privit cu seriozitate ştirea că 4 milioane de Români se vor stabili în Germania în următorii 10 ani; 27,7% din întreaga populaţie a României doreşte să emigreze şi 60% din tineretul român doreşte să plece oriunde în lume. Cu o natalitate scăzută şi cu astfel de pronostiuri, încotro România?

Bucureştiul este murdar şi din ce în ce mai mult seamănă a oraş al lumii a treia. Pentru cei care îl cunosc din vremurile lui bune dinainte de *"eliberarea de sub jugul fascist"*, provoacă amărăciune şi durere sufletească.

Îmi revin în minte vorbele unui Armean plecat din Bucureşti în 1946 la Teheran, unde s'a stabilit şi venit recent ca turist în Bucureşti. La întrebarea cum i se pare Bucureştiul, el a răspuns: *"Când am plecat, Teheranul era un sat mare comparat cu Bucureşti. Azi, situaţia s'a inversat - Bucureştiul este un sat mare pe lângă Teheran"*.

A.S. MARINESCU

"Am fost steno-dactilografa lui Ceauşescu"

"Aceasta a fost creaţia cercurilor comuniste din România, cele mai deşănţate, mai deşănţate, mai iresponsabile având sprijinul comuniştilor din afară"

DOCUMENTE FALSIFICATE

- Stimată doamnă Vraniţki, cât de sincer era Ceauşescu în politica sa? credea într'un ideal sau, dimpotrivă, era demogog?

- Din câte am putut să-l observ şi să trag nişte concluzii, de-a lungul anilor, care nu sunt de loc pripite, pentru dictator ideologia constituia un scut. Ea se identifica cu un ideal câtă vreme îl propulsa spre putere. În cei 25 de ani întregul popor a putut constata că nu era doar demagog ci un mare mincinos, de un cinism maladiv. Amintiţi-vă de zecile de mii de oameni care s'au întors dela canal în ziua *"ctitoriei"*, de copiii aproape dezbrăcaţi, care-l aşteptau ore întregi să-i ofere flori, tremurând de frig şi oboseală, de asigurările pe care le dădea despre *"fericire şi noroc"* etc., etc.

Odată la secretariat uitase nişte documente care atestau că în 1939 luase parte la Bucureşti, la clubul lucrătorilor cismari în prezenţa a 46 de tovarăşi, la o şedinţă în care propusese organizarea de excursii şi a unei festivităţi artistice. Mai târziu am văzut acele documente falsificate nerușinat şi reproduse în facsimil în cartea *"Tinereţea revoluţionară a tov. N. Ceauşescu"* în care se atesta: *"marea demonstraţie de 1 Mai 1939"* - pregătită de... el, de Ceauşescu. Era o minciună ordinară. În acel an nu era decât un agent insignifiant şi din câte am auzit şuşotindu-se în anturajul său, nici măcar nu fusese capabil să urmeze Şcoala politică a Cominternului aşa cum se întâmplase cu Walter Roman (1939-42) sau cu Petere Borilă şi alţii pe care-i ura fiindcă îi inspirau teamă şi i-a înlăturat de lângă el îndată ce a preluat puterea, de teama unei eventuale concurenţe. A propos, fiindcă m'aţi întrebat de *"idealul"* lui, mi-am amintit chiar în această clipă de un episod dela începuturile comunismului când fiind la Constanţa într'o dimineaţă l-a chemat în prezenţa mea pe redactorul şef al ziarului *"Cuget Liber"* şi i-a dat ordin să realizeze rubrica *"Cu faţa la producţie"*.

Acesta era un tip imprudent şi cam glumeţ şi la plecare a bombănit *"Cu faţa la zid?"*. Ceauşescu l-a destituit pe loc şi l-a lovit în mod brutal în faţă.

La 2 Iulie (nr.430) apărea un articol ditirambic despre P.C.R. semnat de noul redactor şef, de profesiune... tâmplar.

- Până şi astăzi Românii se mai întreabă, şi nu numai, dacă a fost ori nu Ceauşescu o inteligenţă sau îl dirija din umbră Elena aşa - cum s'a zvonit în popor ?

INTELIGENŢĂ NATIVĂ CONSTRUITĂ PE O ARHITECTURĂ A VICLENIEI

- Domnule, din câte ştiu eu, Ceauşescu poseda o cultură după ureche, dar avea într'adevăr o inteligenţă nativă, construită mai degrabă pe o arhitectură a vicleniei. Cine e viclean e imprevizibil. Aşa se face că, în decurs de câţiva ani, prin manevre perfide, strategice, a reuşit să facă o serie de vizite unor oameni de stat şi chiar suverani prestigioşi. Conform unui scenariu trebuia să sugereze viziunea unei răzvrătiri împotriva *"marelui prieten" dela Răsărit."* Tocmai prin simplitatea lui a reuşit să păcălească Occidentul, care a muşcat din nadă, luându-l drept un Gandhu al Balcanilor. În realitate, era un truc politic specific stilului comunist, ca şi *"întinsul coardei contra Ruşilor"* - de fapt un joc prestabilit de KGB. Referitor la raportul dintre Elena şi Ceauşescu nici pomeneală despre ce s'a circulat în popor. Ceauşescu ţinea hăţurile! Ceauşeasca avea veleităţi de *"cucoană"* şi am fost martora unor scene de adevărată suferinţă din partea ei şi de momente penibile la întâlnirile cu chimiştii internaţionali pe care-i antrena numai în discuţii protocolare.

- Doamnă Vraniţki, s'a zvonit la un moment dat că dictatorul nu-l prea agrea pe cosmonautul Dumitru Prunariu. Este adevărat?

- Nu mă fac ecoul unor afirmaţii gratuite. Ceauşescu i-a arătat oficial toată preţuirea şi l-a răsplătit. Dar este ceva adevărat în această poveste. Ştiţi, până nu faci foc nu iese fum. El ar fi dorit ca în locul lui Prunariu să fie selecţionat Nicu Ceauşescu pe care-l iubea mult şi care făcuse crize de isterie pentru a fi selecţionat de Baiconur. N'a reuşit cu toată intervenţia. Fizic şi psihic a reuşit Prunariu care a dat dovadă cu adevărat de curaj şi eroism. La conferinţa de presă după misiune în 1981 la care din întâmplare luasem parte ca secretară, Prunariu relata procesul dificil de adaptare la condiţiile terestre după îndeplinirea misiunii, acuza unele dureri otorinale, dar era fericit. Cucerise cosmosul şi i se conferise titlul de Erou al Uniunii Sovietice, Ordinul Lenin, medalia Steaua de aur.

- Stârnise gelozie?

- Evident. Toate astea le-ar fi dorit pentru prinţişor ceea ce ar fi făcut să-i crească prestigiul care încăpuse să şchiopăteze enorm. Desigur, imediat i-a conferit şi el lui Prunariu titlul de erou al RSR.

- Şi cum s'a consolat prinţişorul?

- Cred că şi-a îndreptat *"elanurile"* spre Nadia, care a fost nevoită să fugă din ţară.

- Ceauşescu a avut numeroase rude la care se adaugă cei din partea Elenei. S'ar cuveni logic o întrebare, la care presupun ca aţi putea răspunde: Pe cine agrea mai mult?

- Din câte ştiu eu, după Nicu, îl prefera pe Marin Ceauşescu - sosia lui, deşi uneori se certau dezagreabil, scenă penibilă la care am asistat odată cu totul întâmplător şi inoportun. De aceea l-a numit în funcţie importantă în Austria, la Viena, ca împuternicit la Agenţia economică, oficină de spionaj roşu, paravan pentru multe matrapazlâcuri de familie, printre care a răsuflat *"traficul internaţional de arme"*, *"vânzarea şi tranzitarea de droguri din Columbia spre Orientul apropiat"*, conturi de bani facilitate în Elveţia, nişte legături cu Arabii şi *"armata specială"* irlandeză, etc.

MARIN CEAUŞESCU A FOST ASASINAT

- Probabil de aceea s'a sinucis după revoluţie?

- A fost asasinat! Ştia prea multe...

- Doamnă Vraniţki, la Congresul al IX-lea la care aţi fost prezentă ca simplă participantă a lotului auxiliar de lucru, atunci când a fost înscăunat Ceauşescu... De ce trocmai el?

- Moscova ştia, avea flerul de a alege exact ceea ce-i convenea şi-i prezenta garanţii absolute. *"Dosarul"* lui Ceauşescu ţinut de Kremlin la zi consfinţea încredere.

- Anume ?

- Era nevoie de omul care să n'aibă nici o însuşire deosebită, nici o calitate demnă de a ispiti pe Occidentali, nici o vocaţie de a tenta recrutarea de către alte servicii de informaţii. Prin întreaga sa structură şi trecutul compromis, nu putea fi amestecat cu orice risc decât numai şi nunai într'un scenariu de tip sovietic. Adică era omul potrivit. Toţi marii dresori ai lumii ştiu că se lucrează bine numai cu specimenele cele mai lacome. Când Ruşii au mai scăpat hăţurile de mână datorită crizei economice, oameni ca Dubcec, Pacepa şi alţii şcoliţi de ei, dar cu inteligenţă de tip superior şi cu intuiţii fericite, au înclinat spre occidentalism, aducând enorme daune totalitarismului rasăritean.

Ceauşescu a fost uns după un scenariu minuţios pe care Gh. Maurer îl cunoştea perfect şi în care a jucat rolul penibil de vehicul slugarnic şi meschin al transferului de putere, a *"năşit'* dictatura.

- Bine, dar Ceauşescu, întorcea uneori spatele marelui prieten!

RUŞII N'AVEAU NEVOIE DE PERSONALITĂŢI

- Când Ceauşescu în mod spectaculos se făcea că *"întoarce spatele"* vecinului, era doar un joc de cabotin.

- Dar avea ecou...

- Stârnea ecouri senzaţionale în străinătate şi murmure de admiraţie în popor. El intuise că poporul e anticomunist, şi-l canaliza perfid şi profitabil spre naţionalismul antirusesc, ca de altfel şi antiunguresc. Ceauşescu însuşi avea o conformaţie psihică xenofobă pe un fond de inspiraţie tărănească.

- Probabil aşa se explică faptul că dictatorul a fost decorat de Ruşi aproape până în ultimul momernt, cu cele mai înalte ordine şi medalii?!

- Pentru *"marele prieten"* şi stabilitatea acestuia până la un anumit punct, Ceauşescu a fost - monumental!

CIUDĂŢENII PREMERGĂTOARE CONGRESULUI AL IX-LEA AL P.C.R.

- Şi o ultimă întrebare despre nefericitul Congres al IX-lea: s'au putut observa în zilele pregătitoare acestui nefast congres unele aspecte ciudate?

- Nu cunosc prea multe şi nu ştiu dacă sunt ciudate sau suspecte, dar îmi amintesc despre purtarea unei corespondenţe prin trimişii speciali cu Ikeda Hayoto, om politic nipon, preşedintele partidului liberal democrat care-i făcea legătura cu partidul comunist japonez. Mi se pare premonitoare şi o vizită fulger făcută la acea vreme la Ijevsk, capitala RSS A. Udmurtă, cu dezvoltată industrie siderurgică, construcţii de maşini, industria lemnului etc. La fel câteva zile înainte de congres îmi amintesc vag că s'au trimis *"lucrători versaţi"* din Securitate la o serie de mari colectivităţi: Electroputere Craiova, Autobuzul Bucureşti, Fabrica scule Râşnov, Fabrica rulmenţi Arad şi... nu mai ţin minte...

- La Congresul al IX-lea se putea anticipa cultul dictatorului de mai târziu?

- Cu mici excepţii, nu !

- Totuşi, vreţi să ne precizaţi aceste *"mici excepţii"* ?

- Cred că Trofin, Pârvulescu, Apostol, Bârlădeanu şi alţi câţiva cu idealuri bine închegate şi spiritualitate fermă au intuit ceva.

Ceauşescu dela început a reprezentat chintesenţa ideii de comunism hiperbolic bazat pe concepte utopice ca urmare a unei paranoici lipse de discernământ între posibilitate şi realitate.

- Şi consecinţele?

- Le ştim cu toţii! Aşa s'a format un leagăn al puterii care i-a înteţinut orgoliul şi i l-au exacerbat nefast. În spatele paravanului formal stăteau sforarii din rândurile II şi III ale C.C.-ului, care profitau copios. Era o afacere. O afacere pur şi simplu după o schemă mafiotă de cel mai bun augur latino-american.

- Deci, Ceauşescu singur n'ar fi putut fi Ceauşescu!

- Evident! Ceauşescu în formula pe care o cunoaştem şi e accesibilă maseloi largi este de fapt creaţia cercurilor comuniste din România, cele mai deşănţate, mai iresponsabile, având sprijinul comuniştilor în special din lumea a treia.

- Şi totuşi... s'a realizat câte ceva!

- Dacă s'a creat câte ceva remarcabil în atâţia ani de amar, se datoreşte inteligenţei şi sacrificiului popular enorm al privaţiunilor extraordinare ale Românilor - pe de altă parte şi ambiţiilor Puterii de a se acoperi în faţa istoriei şi a-şi putea rumega în tihnă valorile acaparate prin impostură.

- Aş fi ispitit să cred că Ceauşescu a fost un... instrument.

- Ceauşescu a fost scripetele unor forţe oculte autohtone şi internaţionale. (Amitiţi-vă datoriile pe care le-a iertat unor ţări pe spinarea poporului sărăcit, reprezentând comunismul cel mai gâunos, retrograd şi ortodox, depăşit şi total insuficient, mărginit până la imbecilitate, de care URSS se despărţise cu revoltă descoperind Glasnostul.

- După revoluţia din Decembrie, consideraţi că în România, comunismul a fost *"terminat"* ???!

- Nu vreau să fiu profet mincinos. Nu răspund unei întrebări care mă depăşeşte!

- Totuşi ???

- *"Comunismul terminat"* a fost o lozincă de moment. Câinele roşu îşi lingea turbat rănile... Poate...

- Poate... ce ? !

- Poate după *"şoc"* s'a pregătit reversul pentru altceva mai rafinat!

- De exemplu ?

- înapoi la comunism!!!

Nicolae RĂGAN

STENOGRAMA AUDIERII

VICEAMIRALULUI (r) DINU ŞTEFAN,

Urmare din pag. 9

Dl. DINU: - Da. Eu am plecat deci sus şi a trebuit să ne vedem de treburi.

Dl. SABIN IVAN: - Ilie Ceauşescu la ce oră a venit la minister, sau dacă a plecat undeva şi s'a întors, dacă ştiţi?

Dl. DINU: - Eu nu ştiu ce s'a întâmplat jos acolo. Că a plecat, că a venit, mie mi-a cerut un subordonat de-al lui numere civile la maşină, şi i-am spus că nu se pot da aşa, oricum şi oricând. Şi nu am dat. Nu am înţeles de ce cerea numere civile de acoperire la maşină.... Deci s'au derulat aceste chestiuni şi pe urmă mi-a spus un ofiţer de-al meu că a fost chemat la Stănculescu şi i s'a încredinţat Ilie Ceauşescu, pe care să-l adăpostească într'o cameră cu pază. Motivaţia dată lui Ilie a fost ca să-l ferească de revolta oamenilor.... Deci pe 22 Decembrie, la căderea întunericului.

Dl. SABIN IVAN: - Ce aţi făcut până atunci?

Dl. DINU: - Până atunci am stat să vedem legăturile cu unităţile. Ei făceau activitate de pregătire, sinteze, informaţii, dar nu prea ne mai asculta nimeni. Dar totul plutea, era în aşteptare. Nu ştiam cine ne va fi conducător. Militaru a apărut pe 23 dimineaţa, şi în acest timp era o multitudine de comandanţi. Deci la căderea întunericului, a început acest foc încrucişat în faţa ministerului nostru.

Dl. SABIN IVAN: - Grupul de revoluţionari când a venit?

Dl. DINU: - în dimineaţa zilei de 22.

Dl SABIN IVAN: - Despre asta să ne spuneţi.

Dl. DINU: - Eu eram la etajul 4. Nu a fost o intrare în forţă, deci nu se ştia. Nu ştiu precis. Nu ştiu nici când a sosit Guşe. Dar eu vreau să spun ce probleme am simţit noi pe pielea noastră. Când s'a deschis focul din faţa ministerului dinspre Orizont, mi-a fost împuşcat un ofiţer în faţa mea, dinspre cimitir de data asta. El stând în hol, vrând să-mi raporteze ceva, cu spatele spre cimitir, i-a intrat glonţul în spate. Vedeam că este foc la gura ţevii, au pătruns şi gloanţe în draperii. Deci, au fost şi simulatoare, dar au fost şi focuri reale trase de vis-a-vis. Apărarea ministerului nu intra în obligaţiile noastre. S'a constituit o grupă operativă pentru treaba asta. Noi am avut o misiune de a apăra latura de Est a ministerului şi plafonul, că erau zvonuri că vin elicoptere. Eu vă raportez ce misiuni au avut mai importante acei luptători aduşi dela Buzău.

Dl. GABRIELESCU: - Să lămurim treaba asta. Acolo, după ştiinţa Dvs., M. Ap. N., ce trupe proprii erau acolo, cine-l apăra?

Dl. DINU: - Eu nu cunosc, eu ştiu că era un regiment de gardă. Nu ştiu, că era treaba direcţiei de operaţii, dacă au adus forţe noi. Că avea o divizie pe Ghencea, una pe Antiaeriană, pe Olteniţei, ş.a.m.d. Nu cunosc de unde au adus şi blindate şi tancuri. Şi nouă ni s'a cerut tot din partea lor să aducem acest detaşament de cercetare dela Buzău.

Dl. GABRIELESCU: - Cine v'a dat ordinul ăsta?

Sfârşitul în numărul următor

ŞFÂRŞITUL RUSIEI, ORI RUSIA ESTE SFÂRŞITĂ

"Russia is Finished", ori în traducere *"Rusia este sfârşită"*, este titlul unui amplu articol semnat de cercetătorul american Jeffrey Tayler şi publicat în ediţia pe luna Mai a revistei bostoniene *The Atlantic Monthly*. Având în vedere că şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie, m'am gândit că cititorii noştri ar putea fi interesaţi să cunoască şi argumentarea unui American despre noua Rusie. În continuare, prezint deci o recenzie liberă şi comentată a articolului menţionat.

Trebue precizat dela început că autorul articolului este un cetăţean american care a avut multă admiraţie pentru Rusia şi care după prăbuşirea comunismului s'a mutat cu serviciul la Moscova, s'a căsătorit cu o Rusoaică, şi a încercat să-şi facă din Rusia o nouă patrie. El a fost convins că noua Rusie va continua să joace un rol important în istoria lumii şi în acest sens a vrut să o cunoască şi să trăiască odată cu ea viitorul omenirii. Dl. Tayler a învăţat ruseşte, călătorit mii de kilometri peste tot în Rusia europeană şi asiatică, şi a încercat să trăiască în viaţa de toate zilele ca un locuitor obişnuit al federaţiei Ruse. Concluziile sale sunt însă complet sumbre. Rusia nu are nici un viitor.

Articolul publicat de Jeffrey Tayler în prestigioasa revistă *The Atlantic Monthly* este o combinaţie de cercetare, prezentări cifrice, descrieri documentare, şi confesiuni personale. Articolul este însoţit de date statistice la obiect şi de fotografii ilustrative, iar concluzia se impune dela sine şi justifică pe deplin titlul pe care îl repet: Rusia este sfârşită.

Este greu să rezumăm esenţa acestui articol zguduitor. Sper însă că cititorii îl vor înţelege totuşi relativ uşor pentrucă articolul prezintă o stare de lucruri destul de familiară. Este vorba de un sistem corupt până în măduva oaselor, de o clasă politică pornită pe jaf şi îmbogăţire personală în detrimentul ţării şi al poporului, de o nouă categorie de criminali numiţi de populaţie mafioţi şi care rivalizează cu fostul KGB, şi este vorba de o populaţie distrusă, dezorientată, sărăcită, alcoolizată, îmbolnăvită, abandonată, şi redusă la o nouă formă de iobăgie.

Autorul care, repet, nu de mult a fost un admirator al Rusiei şi al culturii ei, a lucrat în ultimii ani la o firmă de pază şi protecţie, şi în acest sens ştia bine ce se întâmplă la Moscova. Trebue precizat totuşi că acelaşi autor atrage atenţia că Moscova şi Sanct Petersburgul sunt vitrinele apusene ale Rusiei, şi că observatorul neavizat ar putea fi impresionat de aspectele occidentale şi opulente ale acestor două metropole.

Restul Rusiei, afirmă autorul, s'a întors deja la perioada medievală în care fiecare supravieţuieşte cum poate şi cum dă Dumnezeu. În acest timp însă, o mână de oligarhii au pus mâna pe resursele şi economia ţării, şi-au construit palate mai somptuoase decât palatele nobililor de pe vremea ţarilor, au transferat milioane de dolari în bănci occidentale, mituiesc politicieni, şi când au nevoie recurg la asasinate.

Jeffrey Tayler explică apoi detaliat cum funcţionează sistemul, ori mai bine zis, de ce Rusia nu mai funcţionează. Într'o zi, când se înapoia acasă cu maşina proprie, nu departe, în faţa lui a explodat un Mercedes în momentul în care proprietarul luxoasei maşini a deschis uşa să intre la volan. Totul s'a făcut scrum. Au venit poliţia, ambulanţa, autorităţile, dar totul a fost în zadar. Pietonii de pe trotuare şi-au văzut şi ei de grijile lor zilnice.

Încă un asasinat al mafiei ori al noilor cercuri de afaceri care nu mai impresionează oamenii de rând. Profitorii şi criminalii îşi împart pieţele, îşi elimină rivalii, şi îşi reglează conturile. Poliţia şi autorităţile sunt fără putere, ori fiind aduse şi ele la nivel de sărăcie, se lasă cumpărate pentru a putea ţine pasul cu noile vremuri.

În această perioadă de tranziţie, cele mai profitabile ramuri ale industriei ruse, anume petrolul, gazele naturale, lemnul de construcţie, resursele minerale şi metalifere, au fost acaparate de noua oligarhie. Multe întreprinderi şi uzine au fost însă mai întâi falimentate şi achiziţionate apoi la preţuri derizorii. Investiţiile străine au fost pierdute ori retrase pentrucă nimeni nu poate supravieţui într'un sistem în care legile sunt concepute în mod premeditat vag şi contradictoriu, pentru a permite abuzul celor dela putere. Donaţiile occidentale au fost deturnate de chiar cei care le-au avut în mână, iar oamenii de rând au ajuns la sapa de lemn. Aceasta este Rusia zilelor noastre.

În acelaşi timp, populaţia Rusiei a scăzut la 146 de milioane de locuitori şi s'a calculat că în circa 50 de ani ea va cobori sub o sută de milioane, în timp ce populaţia Chinei vecine va fi de 15 ori mai mare. Numeroşi Chinezi s'au mutat deja în Siberia, pentru a găsi de lucru şi unde Rusia are nevoie de noi braţe de muncă. În perspectivă, susţine autorul articolului, nu va trece mult timp şi în Siberia vor apare fricţiuni etnice şi în cele din urmă conflicte teritoriale.

Ce viitor are o ţară a cărei populaţie îmbătrâneşte şi moare? Ce viitor are Rusia, se întreabă Dl. Jeffrey Tayler, dacă visul tinerilor este să ajungă asasini plătiţi, iar visul tinerelor femei este să ajungă prostituate pe valută forte? Ce cauze, ce forţe negre, se întreabă autorul, au aruncat Rusia în acest dezastru? Şi tot el oferă mai multe cauze între care istorice, politice, economice şi religioase.

Din punct de vedere istoric, autorul reaminteşte că Rusia începe cu Ivan cel Mare în secolul 15. Acesta a fost primul ţar moscovit care s'a răsculat cu succes împotriva Tătarilor şi a pus bazele Rusiei expansioniste. Din nefericire însă, despotismul hanilor tătari a fost înlocuit de cel ţarist, aşa cum avea să arate Ivan cel Groaznic câteva decenii mai târziu. Ducatul Moscovei a cucerit apoi celelalte ţarate ruseşti şi a început o expansiune bazată pe forţa armelor şi pe teroare care nu s'a oprit până în zille noastre.

Este adevărat că noii ţari şi nobilimea rusă au introdus şi unele reforme, dar şi acestea au fost impuse prin forţă aşa cum a făcut Petru cel Mare. Ţărănimea, care până la revoluţia din 1917 alcătuia peste 80 la sută din populaţia ţării, a trăit practic fără să se bucure de nici un drept. Renaşterea care a transformat Europa la sfârşitul Evului Mediu, mişcările religioase protestante şi reformele care au iluminat populaţiile Vest europene şi revoluţia industrială din secolul trecut care a oferit noi şanse sociale oamenilor de rând din Occident, au rămas complet necunoscute în Rusia.

În viziunea autorului, nedreptăţile sociale care au prevalat în perioada ţaristă au fost doar înlocuite cu altele noi justificate de Lenin şi Stalin în numele dictaturii proletariatului. Rușii de rând au rămas tot fără drepturi, iar democraţia, numită ulterior socialistă, a rămas un simplu petic de hârtie. Prăbuşirea comunismului şi dizolvarea Uniunii Sovietice i-au luat prin surprindere pe Ruşi. Nici noii lideri şi nici oamenii de rând nu au înţeles ce înseamnă democraţia. În plus, Ruşii au refuzat să accepte de bună voie pierderea imperiului. De aici, un lanţ nou de frustrări la nivel individual, o dezorientare socială fără precedent la nivel social, şi fărădelegile de azi.

Din punct de vedere religios, susţine de asemenea autorul studiului, Rusia este victima marei schisme din 1054, când a ales calea izolată pravoslavnică. Biserica s'a supus ţarilor, a fost supusă de toate autorităţile, inclusiv de cele comuniste şi, la rândul ei, şi-a supus credincioşii şi i-a ţinut în robie şi întuneric. Apoi, după căderea Constantinopolului în 1453, Moscova şi-a asumat rolul de conducătoare spirituală a creştinătăţii orientale. Şi odată cu asumarea acestui rol, Rușii au căpătat un fel de simţ mesianic, chipurile, obligaţia de a elibera popoarele creştine de sub Musulmani.

Lupta împotriva Tătarilor, a Turcilor, şi a altor vecini s'a transformat într'o sete continuă de expansiune teritorială. Cu timpul, vechiul ducat al Moscovei s'a extins dela Marea Baltică până la Oceanul Pacific şi din Basarabia până în Munţii Caucaz şi Asia Centrală. Dintr'un mic ducat oprimat, Moscova a devenit cea mai mare ţară cotropitoare din lume. Şi odată ce un nou teritoriu era adăugat imperiului, acesta trebuia păzit cu străşnicie, pentrucă Moscova ştia că nu-i aparţine. De fapt, mulţi dintre cititorii noştri ştiu mai bine lucrul acesta decât autorul articolului pe care îl recenzez. Chiar şi în ziua de azi, la începutul celui de-al treilea mileniu, Rușii se simt chemaţi să-şi *"fericească"* vecinii cu prezenţa şi îndrumările lor. Mă gândesc între altele la Basarabia şi la soarta Bisericii Ortodoxe Române din Basarabia şi Transnistria.

Să revin însă la recenzie. După ce încearcă să discearnă cauzele care au dus la dezastrul de azi al Rusiei, Jeffrey Tayler enumerează consecinţele tragediei şi trage concluziile de rigoare. Ruşii de azi nu mai au o cauză comună, iar interesul naţional este urmărit numai dacă aduce un profit celor dela conducere ori noilor îmbogăţiţi. Alcoolismul, morbiditatea, mortalitatea, bolile venerice şi alte maladii care însoţesc mizeria şi sărăcia, fac ravagii. Longevitatea ori speranţa de viaţă, de exemplu, a coborît la nivelul Indiei. Rusia, conchide autorul, a devenit un fel de ţară central africană, dar îngheţată şi dotată cu bombe nucleare.

Nici forţele militare ruse nu stau pe roze, în pofida dotării lor cu arme moderne, susţine Dl Tayler. Ofiţerii sunt prost plătiţi şi cazaţi în condiţii mizere, soldaţii dezertează dela datorie, iar noua conducere civilă nu are încredere în armată. În aceste condiţii, armata nu mai prezintă nici un pericol pentru nimeni. Singura primejdie este prăbuşirea Rusiei pe dinăuntru, prin implozie, ceea ce în opinia autorului se va produce oricum, dar probabil în mod treptat.

Rusia este sfârşită, îşi încheie Jeffrey Tayler articolul cu acelaşi titlu, publicat recent în revista americană *The Atlantic Monthly*. Şi în aceste condiţii, stimaţi cititori, republica dela Chişinău, încăputâ din nou pe mâna comuniştilor, încearcă să se reunească cu Rusia.

Nicolae DiMA

PIAŢA UNIVERSITĂŢII ŞI ABATAJELE GROAZEI

Alexandru TOMESCU

Primăvara anului 1990 încerca să vindece rănile unei jumătăţi de secol în care generaţii aflate la vârste diferite trăiseră coşmarul unei ideologii care contaminase societatea, îmbolnăvind-o cronic. Speranţele se împleteau cu dezamăgirile, seninul cu înnourările cenuşii, bucuria cu tristeţea, salutul reverenţios cu întoarcerea spatelui, felicitarea cu înjurătura.

S'a născut atunci în mijlocul capitalei, la KM 0, o zonă liberă de comunism unde se credea că maximul sacrificiu va transforma România într'o ţară, dacă nu minunată măcar decentă. Ca dimensiune mică, dar plină de semnificaţie, ea a fost pentru cei adunaţi acolo o oază de libertate, o şansă de a rupe legătura cu trecutul comunist, un simbol.

Balconul Universităţii era ca o fereastră spre viitor, dela care se vorbea în numele celor ale căror piepturi au fost ciuruite cu câteva luni în urmă de gloanţele ucigaşilor.

Veneam cu regularitate dela o distanţă de 60 km pentru a participa la minunatele seri, ce aveau măreţia unui forum naţional. Mergeam nerăbdător, şi cu teama în suflet că cineva va distruge acest vis împlinit. În fiecare seară la despărţire luam cu noi cântecele, îmbrăţişările şi adormeam cu ele în gânu.

"Mai bine golan decât activist, / Mai bine mort, / Decât comunist".

Povesteam celor dela serviciu: o parte se bucurau, unii nu credeau iar alţii ne suspectau şi chiar ne ameninţau.

La începutul lunii Iunie eram la o specializare în programare la CEPECA, aflată în Şoseaua Odăilor în partea de Nord a capitalei. Am regăsit Piaţa Universităţii într'o stare de declin, majoritatea grupărilor şi asociaţiilor de centru dreapta se retraseseră, doar radicalii continuau să fie prezenţi. Rezultatele alegerilor din 20 Mai au fost o surpriză neaşteptată, dând prima mare lovitură fragedei democraţii. M'am plimbat prin ea în toate direcţiile cu sentimentul că ceva se ofileşte şi moare lent, doar o clipă nu am crezut că va fi distrusă, chiar în următoarea noapte.

În zorii zilei de 13 Iunie sute de poliţişti au luat prin surprindere pe cei aproximativ 50 de demonstranţi şi greviştii ai foamei. O parte din ei au fost torturaţi şi bătuţi fără milă. Zvonul a cuprins repede Capitala. La sfârşitul seminarului din acea zi, am luat autobuzul spre centru.

Am regăsit Piaţa Universităţii plină de demonstranţi, dar corturile nu mai erau şi o atmosferă de suspiciune şi teamă stăpânea totul. Am simţit că în jurul meu nu mai sunt cei de altădată, nu mai mă consideram liber. Curioşii de pe margine păreau foarte interesaţi de ce se întâmplă; unii erau înalţi, bine hrăniţi şi arătau odihniţi.

În jurul orei 4 după amiază bande de tineri *"cu înfăţişare suspectă"* au dat foc maşinilor şi camioanelor poliţiei, care înconjurau piaţa. Părea ca o repetiţie a unui film, ca un scenariu, nu avea nimic din realitatea situaţiei. Nu a fost măcar un poliţist să-i întrebe ce fac. Oricât ai fi fost de naiv şi fără pregătire *"ideo logică"* înţelegeai că ce se întâmplă nu are legătură cu fenomenul Piaţa Universităţii.

Cu două ore mai târziu Ministerul de Interne, Poliţia Capitalei şi clădirea SRI-ului au fost devastate şi incendiate. Clădirea televiziunii, punct strategic, a fost atacată, iar emisiunea întreruptă.

M'am întors la cămin. Sala bibliotecii era plină de cursanţi care priveau la televizor. Ion Iliescu şi-a făcut apariţia la televiziune apelând la ajutor din partea populaţiei, să dejoace *"o tentativă a extremiştilor fascişti, de a răsturna regimul prin acte violente."*

În jurul orei 20:00 se semnalează primul mort, împuşcat la Ministerul de Interne. Gelu Voican Voiculescu şi-a ras barba, ca un simbol al căderii măştilor. Ziua de 13 Iunie se încheie cu 263 arestări. Doi din ei mor la scurt timp, datorită torturilor dela anchete. În secret, la Petroşani, minerii se pregăteau de plecare la Bucureşti.

Noaptea de 13 spre 14 Iunie mi s'a părut lungă cât o veşnicie. Nu am putut dormi. Am ieşit pe terasă cu pătura pe mine. M'am aşezat pe un scaun şi privirea mi-a rămas aţintită spre oraş, de unde venea un geamăt înnecat ca o sugrumare. Am aţipit, nu ştiu cât, dar când am deschis ochii, la orizont, cerul se frângea făcând loc soarelui ca un glob incandescent. M'am simţit vinovat că nu am rămas treaz.

La ora 10 dimineaţa treceam pe lângă primul grup de mineri strânşi lângă Institutul de Arhitectură. Surprins, m'am oprit în loc privind la ei. Din grup s'a desprins un ortac bine făcut, cu un baston de cauciuc. Îi mai reţin doar faţa. Nu era nici arsă de soare, nici îmbăcsită de praf, doar măzgălită cu cărbune. Deghizare nereuşită. Cuprins de teamă m'am întors, părăsind uşor locul. Pe lângă zidul Universităţii, o tânără era târâtă de doi mineri. Am grăbit pasul spre bulevardul Nicolae Bălcescu, îndreptându-mă spre sediul PNL-ului. Atmosferă apocaliptică: marşul şi defilarea poliţiei miniere cu măciuci şi ghioage agitate victorios, aclamate dela margine de femei isterice, bătrâni nevinovaţi şi comunişti nostalgici. Bandele de lămpaşi au atacat redacţiile ziarelor de opoziţie, au devastat locuinţele celor ce frecventau Piaţa Universităţii, au violat casa lui Ion Raţiu, Stelian Tănase. Minerii erau infiltraţi de persoane care îi dirijau la adresele celor din opoziţie, acţionând rapid şi cu sânge rece.

Continuare în pag. 13

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

Felicia Hristodol, Gheorghe Hristodol, Stelian Mândruț, Simona Nicoară, Lucia Turc

BIBLIOGRAFIA ISTORICĂ A ROMÂNIEI, VOL.8

București, Editura Academiei Române, 1996, 459 p.

Apariția unei bibliografii este o realizare științifică mai mult decât necesară, un instrument de lucru indispensabil în cercetare. Ea este o carte specială, o listă a scrierilor referitoare la un subiect anume, la o perioadă anume, înșiruite pe diverse criterii.

Primele bibliografii au apărut în antichitate (Alexandria, Pergam), după inventarea tiparului a crescut simțitor numărul lor, accentuându-se în secolul al 19-lea. Revoluția în domeniul computerului din zilele noastre duce astăzi la bibliografii complexe de dimensiuni impresionante.

Bibliografia Istorică a României este un tezaur de o valoare informativă excepțională ajuns la volumul 8 (practic a apărut și 9). Editată sub auspiciile Academiei Române, de Institutul de Istorie din Cluj, volumul are în vedere perioada 1989-1994. Alături de autorii menționați mai sus, apar în ipostaza de colaboratori, Venera Achim, Ludovic Bathory, Cornel Crăciun, Gheorghe Iancu, Iolanda Karolyi, Delia Marga, Nicolae Păun, Liviu Țărău. Ligia Molnar a asigurat traducerea *Cuvântului Introductiv*, a *Sumarului*, a titlurilor și a adnotărilor în limba franceză, iar Venera Achim a întocmit o *Addenda* cuprinzând studii despre Istoria României apărute în străinătate și în *Indicele de autori*.

Diferența dintre acest volum și cele anteriore apărute în vremea comunistă este ilustrată de criteriul valoric, titlurile *"politice"* dispărând cu unele excepții (Ilie Ceaușescu, Ioan Scurtu). A fost concepută ca o bibliografie istorică generală care cuprinde aproape toată scrierea istorică apărută în perioada 1989-1994, în cărți sau studii și articole din reviste de cultură din țară și străinătate. S'a încercat cuprinderea unei largi problematici cu scopul realizării unei cercetări pluridisciplinare a fenomenului istoric. Totodată se pune accent asupra personalității cultural-științifice-ecleziastice-politice comparativ cu perioada precedentă, iar titlurile reținute au fost structurate tematic în trei mari subdiviziuni: probleme generale, istoria României și istoria universală. Au fost adăugate două capitole noi, inexistente în volumele precedente: minoritățile naționale din România și Românii de peste hotare. Tot o noutate este *Addenda* ce consemnează contribuțiile bibliografice a istoriei României publicate în străinătate. Sarcină extrem de dificilă.

Volumul este o incontestabilă necesitate și o reușită de mare importanță, apărut într'o vreme când asemenea instrumente de lucru au puținâ căutare. Munca autorilor a fost o pilduitoare jertfelnicie și ne exprimăm speranța că ea va continua, înglobând un număr chiar mai mare de cercetători pentru a cuprinde cât mai multe și evidență relațiile grupului memorandist, ale conducerii Partidului Național, cu personalități și asociații din vechea țară.

Dl. Josan nu cedează tentației de a înfățișa istoria cunoscută a mișcării și a procesului de la Cluj. Cu mult discernământ, dsa selectează numai momentele esențiale, care-i servesc spre a jalona tema sa propriu-zisă: memorandismul ca mișcare populară. Altfel spus, deplasarea accentului dela nivelul elitei politice la cel al întregii națiuni.

Prin această optică, Dl. Josan aduce o contribuție și dă un răspuns la unele probleme de prim ordin în cadrul istoriei oricărei mișcări naționale - deosebit de arzătoare în acela al mișcării românești din Transilvania. Și anume: când suntem îndreptățiți a vorbi de o conștiință națională? Altfel spus: ce grad de penetrație în popor trebue să fi atins această stare de spirit, pentru a ne putea pronunța asupra eficienței sale, ca agent mental al atitudinilor și acțiunilor? Ce calitate trebue să prezinte această penetrație? Ș.a.m.d. Fiindcă, să recunoaștem: vorbim prea ușor, sau vorbim într'un sens foarte restrictiv, nemărturisit clar, de conștiință națională în secolul al 17-lea, când ea era apanajul doar al câtorva zeci, să spunem sute, de preoți și alți cărturari, blăjeni, sau răspândiți pe lângă unele oificialități. Dar sensul adevărat al conceptului nu se validează decât dintr'un anumit moment istoric - nu ușor de identificat cu exactitate - când el devine o *"idee forță"*, acționând asupra convingerilor majorității grupului social în cauză.

Pentru Românii ardeleni, acest moment e relativ bine conturat prin adunarea din 3-15 Mai 1848 de pe Câmpia Libertății, și prin lupta moților lui Iancu. El s'a maturizat, fără îndoială, în a doua jumătate a secolului, deși n'a mai avut prilejul a se exterioriza cu aceeași impetuozitate.

Dl. Josan ne dezvăluie un moment în care conștiința națională din Ardeal întrunește toate critertiile de litimare între 1892-1895 ea e activă pretutindeni, e puternică, e argumentată, e convingere și impuls emoțional deopotrivă.

Indiscutabil, fenomenul e anterior: experiența măreață și dureroasă a anului 1848 i-a grăbit consolidarea. Dar momentul memorandumului și al mărturiilor sale i-a prilejuit Domnului Josan să-i acorde, prin această lucrare, un certificat elocvent din toate punctele de vedere.

Sunt merite care fac din această lucrare una de referință pentru o etapă crucială din evoluția mișcării naționale românești și care îl consacră pe autor, Dl. Nicolae Josan, printre specialiștii notabili ai problemei.

Academician,

Camil MUREȘAN

Midrag MILIN

TIMIȘOARA ÎN REVOLUȚIE ȘI DUPĂ

Ed.Marineasa, Timișoara, 1997, 223 p.

Este a doua carte a istoricului timișorean închinată *"Revoluției din Decembrie 1989"*, după ce prima a apărut în 1990, cu titlul *"Timișoara 15-21 Decembrtie '89"*, Timișoara, 1990, 188 p. Nu este a doua a ediție ci una nouă, complet diferită, mai degrabă am putea spune, un al doilea volum, cu o documentație înnoită, bazată pe noi mărturisiri ale celor ce au îndrăznit să înfrunte teroarea dezlănțuită a acelui Decembrie însângerat. Și toate, în noi condiții grafice, mult schimbate în bine. Pe măsura cărții și *"Cuvântul introductiv"*, dens și inteligent al scriitorului Livius Ciocârlie.

Din toate lucrurile bune ale cărții doresc să-l precizez pe cel mai bun (pentru mine, personal, și nu numai). Istoricul ne aduce în postura să trăim și noi cei din Exil, noi *"fugarii"*, evenimentele revoluției dela Timișoara. Noi cei care am plecat, am trăit revoluția - acea revoluție incredibilă, că în sfârșit s'a întâmplat - departe, departe de toate grijile lumii comuniste, în Germania, umblând înnebuniți pe străzi în căutarea unor telefoane ca să vedem ce se mai întâmplă, după ce rafalele armelor automate pe străzile Timișoarei au zguduit conștiințele noastre și așa sensibilizate și încărcate de suferință, fără să știm, de fapt ceva. Frica imensă că celor de *"acasă"* li se putea curma oricând viața, *"alimentarea"* pieței occidentale cu informații de genul: *la Timișoara sunt 2.000... 4.000... 60.000 de morți* (scria *Der Bild*), astăzi, se vede clar cam de pe la ce întunecate instituții provenaeu acestea, sau altele, de genul: copiii rămași în România ai celor fugiți sunt căutați (desigur, de același serviciu plin de cei mai mari *"patrioți"* nevinovați) pentru a fi împușcați, ca de altfel întreaga lor familie, și câte și mai câte tâmpenii de îngrozit lumea care aduceau torente de lacrimi în ochii noștri neadormiți și în mințile noastre răvășite și bulversate, aflați într'o stare în care hălăduiam ziua și noaptea fără a ne găsi locul, pe străzile frumos curățate și luminate ale Germaniei atât de ospitaliere. Nici nu le mai observam de acum. Urechile minții rumegau la nesfârșit aceeași întrebare: ce s'a întâmplat cu cei lăsați acasă, părinți, copii, familie, prieteni, cunoștințe; câți mai trăiesc sau câți au sfârșit prin gropile *"comune"* din cimitirul săraciloir. Au fost zile de teroare care ne-au marcat pe viață.

Deci, nu am știut ce s'a întâmplat, cu exactitate, ACASĂ. Iar istoricul nostru ne aduce în situația să trăim, în sfârșit drama celor de acasă.

"Artistul istoric" - cum îl *"simte"* autenticul spirit critic de care îmi aduc aminte că este Livius Ciocârlie pe când îl citeam acasă, punctează exact: *"El (autorul) a lăsat evenimentul să se înfățișeze singur. I-a pus să vorbească pe oamenii care l-au înfăptuit... fără să comenteze."*

Și prin această idee excelentă a istoricului reușim să urmărim dramaticele zile, *"la fața locului"*, reținând cu ochii minții, aici în libertatea desăvârșită a Americii, toate momentele importante în care a reușit să ne plaseze istoricul acelor zile, în lumea agitată și înfricoșată a acelor zile, începând cu pastorul Tökes, - pe care, atunci (acum zece ani) îl iubeam cu toții, ca astăzi să nu ne putem explica (din nou) ce s'a întâmplat cu el, cum de a năpădit diavolul peste el, luându-l de pe piedestalul de sfânt, înălțat de revoluționarii martiri și trântindu-l în noroiul nerecunoștinței și al lipsei de dragoste! - dela *"Maria"* și plimbându-mă pe străzile pe care de atâtea ori m'am aflat în copilăria și în anii mei de școală, locuri atât de dragi și atât de scumpe mie, locuri pentru care, oricând ochii mei se umezesc și sufletul meu tânjește după ele, oriunde și oricât de bine ar duce-o pe lumea aceasta.

Așa am *"umblat"* pe după tancuri, pe lângă ele, ascunzându-mă prin parcurile din apropiere cu toți ceilalți aflându-mă printre ei și care erau pe lângă mine. *"Am trecut"* pe la Catedrală, pe la Operă, spre Primăria veche, ori pe la Muzeu, pe la hotelul Continental, pe la Poșta mare, prin fața Medicinei, și *"în sfârșit"* în fața sediului partidului, unde mă căzneam să arunc și eu o cărămidă în cei care m'au *"împins"* în lumea largă, cei care mi-au rupt firul vieții și m'au rupt din bătătură, acum peste zece ani.

Să mă ierte autorul dacă îndrăznesc să-i sugerez ceva: să caute din nou unde sunt cei de atunci, atâți câți au fost, *"oameni ca și noi"*, cum zice Livius Ciocârlie, care au devenit din necunoscuți, martiri. Or fi avut prieteni, familie, or fi lăsat vreo urmă în această viață? Datori morali suntem să aflăm! Cine sunt și ce s'a întâmplat cu cei care vor umple în viitor calendarul nostru creștin. Aceeași datorie sfântă avem, de a afla ce s'a întâmplat cu cei care au *"rămas"* în închisorile comuniste! Să fie un volum următor cu ei, cu cei care nu mai sunt sau au rămas în același necunoscut. Și încă un volum... al patrulea, care să *"vadă"* și pe cei din *"afară"* (din afara Țării) care au tremurat și ei prin fața ambasadelor românești comuniste, fiind alături de adevărații martiri.

O lucrare meritorie ce încununează un efort îndelungat și care mai necesită încă ani de studiu și de căutări, ca să nu se facă pierdute, între timp, toate dovezile, mărturiile devenite istorie.

Pr. Gh. NAGHI

PIAȚA UNIVERSITĂȚII

Urmare din pag. 12

S'au făcut multe arestări, au fost peste 800 de răniți, 6 morți, din care 3 împușcați. Vandalismul bandelor de mineri a îngrozit capitala. Cetățeni nevinovați incarcerați la Măgurele, erau bătuți după program, chiar și în drum spre toalete erau ținuți în pumni.

M'am oprit cu groază în fața sediului PNL, era complet devastat și culmea nerușinării, doi mineri păzeau intrarea. Pe un cetățean, dorind să se apropie mai mult, doi mineri l-au luat pe sus înghesuindu-l într'o mașină. M'amintors spre cămin pe același drum. Dela un grup de tineri am auzit că Universitatea a fost supusă invaziei minerești de două ori.

Următoarea zi, 15 Iunie a fost ziua haosului. Pe străzi minerii se deplasau după bunul lor plac. Un grup de mineri a ieșit dintr'un gang de lângă cinema Patria, trântind o bătrânică care cu greu și-a revenit. În aresturile dela Măgurele, Băneasa, Ministerul de Interne, Poliția Capitalei, sutele de protestatari dădeau primele declarații sub imperiul fricii și suportau bătăi în stil medieval. La ora 17 câteva sute de mineri conduși de doi civili, au făcut ultimul retuș de vandalism, la Universitate. Clădirea răsuna de sunetele topoarelor care loveau ușile, ferestrele și rafturile. Cadre didactice au fost lovite fără milă dintre care un prorector, casierul și o îngrijitoare au fost bătuți fără milă.

Ziua de 16 a fost ziua bilanțului și întrebărilor. Bilanțul era: 6 morți declarați, un număr de dispăruți care-și duc somnul de veci în cimitirul Străulești 2, peste 900 de răniți din care 507 prezentați la unitățí sanitare, din ei 293 loviți la cap și gât, peste 1.500 arestări.

Intrebările erau: Cât vor mai sta minerii? și Cine le va spune să plece? Spre seară Ion Iliescu le-a mulțumit din nou minerilor adunați la Pavilionul Expoziției și Sala Polivalentă, invitându-i să se reîntoarcă acasă.

Invazia lămpașilor în capitală, carnavalul negru al groazei, victoria bătei asupra creierului uman a constituit darul Președintelui Iliescu alegătorilor din 20 Aprilie 1990.

Al. TOMESCU

EVENIMENT ANIVERSAR UNIC ÎN ANALELE ACADEMIEI ROMÂNE

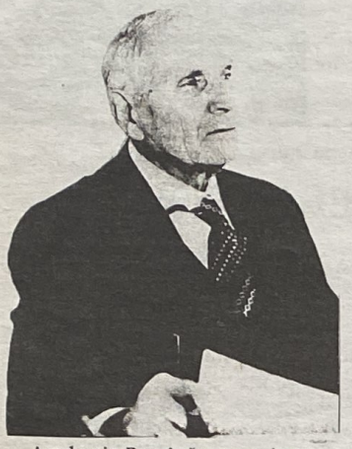

Academia Română a organizat şedinţa aniversară *"Academicianul Ion Băncilă la vârsta de 100 de ani"* în ziua de Vineri 2 Februarie 2001, ora 11.00 în aula din Calea Victoriei nr.125, Bucureşti.

Figură luminoasă a ştiinţelor geologice româneşti, profesorul universitar doctor docent academician Ion Băncilă a fost omagiat în prezenţa unui numeros public.

Persoane oficiale din partea Academiei, Guvernului şi Preşedinţiei României, împreună cu numeroşi oameni de ştiinţă, colaboratori sau admiratori au fost alături de distinsul sărbătorit la acest unic eveniment: centenarul unui academician în viaţă.

Cuvântarea de deschidere a şedinţei aniversare a fost rostită de Domnul Eugen Simion, preşedintele Academiei Române, care a scos în evidenţă importanţa evenimentului şi însuşirile deosebite ale Domnului Ion Băncilă. Om eminent în disciplina sa, activitate ştiinţifică pilduitoare cu lucrări de referinţă în geologie, viaţă interesantă, destin impresionant, dragoste pentru lumea în care s'a născut, în marginea Bărăganului, zona Brăilei.

Cu toate persecuţiile de care a avut parte nu şi-a blestemat ţara. A străbătut secolul şi fiinţa lui a rămas în armonie!

Cuvântarea laudatio a fost rostită de Dl. acad. Mircea Săndulescu, şeful secţiei ştiinţelor geonomice dela Academia Română. Acesta a arătat urcuşul Domnului Ion Băncilă, din treaptă în treaptă spre culmile ştiinţei, pe care l-a parcurs cu talent şi muncă, înfăptuind o vastă operă.

Dl. Opaschi, consilier prezidenţial a transmis mesajul Preşedintelui României Ion Iliescu, care aduce un omagiu verticalităţii şi dârzeniei omului de ştiinţă Ion Băncilă.

Academicianul Ion Băncilă, împreună cu ilustrul său frate, filosoful şi eseistul Vasile Băncilă sunt exponenţii unei generaţii unice în ştiinţa şi spiritualitatea românească, ilustrând în chip strălucit acea *"rasă brăileană"* de care a vorbit Nicolae Iorga. Contribuţiile Domnului Ion Băncilă în domeniul ştiinţelor geologice, al rezervelor de hidrocarburi şi al alimentării cu apă sunt fundamentale.

A urmat un moment special, când Domnul Eugen Simion i-a înmânat sărbătoritului ordinul naţional *"SERVICIUL DE CREDINŢĂ ÎN GRAD DE MARE CRUCE"*, instituit prin Decretul Preşedinţiei României nr.521 din 1 Decembrie 2000.

Impresie deosebit de frumoasă a făcut discursul de înaltă simţire, rostit de Doamna Ecaterina Andronescu, Ministrul Educaţiei şi Cercetării. Această instituţie a fost ingrată cu Domnul profesor Ion Băncilă.

Dat afară din Universitatea Bucureşti în 1947 câştigă apoi concursul pentru ocuparea postului de profesor la Universitatea Al. Ion Cuza din Iaşi, cu 19,75 puncte din 20 posibile. Este aprobat de senatul universităţii, dar nu este validat de Minister.

Primarul Municipiului Brăila, Domnul Anton Lungu a umplut cu flori Aula Academiei Române. Domnia sa exprimă satisfacţia şi mândria locuitorilor de pe meleagurile brăilene pentru 100 de ani de muncă şi trăire a cetăţeanului lor de onoare, profesorul Ion Băncilă. Brăila cultivă spiritul marilor persoanlităţi ale sale. Dela 1 Martie 2001, o stradă şi o şcoală vor purta numele *"Ion Băncilă"*.

Au mai ţinut cuvântări omagiale, academicianul Dan Bălteanu - directorul Institutului de Geografie şi Geofizică al Universităţii Bucureşti, profesorul Liviu Ştefănescu dela Facultatea de Geologie din Iaşi; reprezentanţi ai PETROM, GEOTEC, ISPH, S.C. Prospecţiuni Geologice.

Academicianul Mircea Săndulescu a citit mesajele transmise din: Franţa de fiica academicianului Robert Fischer (membru de onoare al Academiei Române, în vârstă de 103 ani); din Iugoslavia de profesorul Catic şi din Cluj dela profesorul I. Bucur, decanul Facultăţii de Geologie.

Se propune ca barajul Bicaz să poarte numele de *"Ion Băncilă"*. Este barajul la care a depus multă muncă ştiinţifică în condiţii de pionerat şi care este amplasat în Carpaţii Orientali, de care sunt legate destinul şi opera sa de referinţă *"Geologia Carpaţilor Orientali"*.

Date biografice

Ion Băncilă s'a născut pe data de 2 Februarie 1901 la Scorţaru Nou în judeţul Brăila, fiind al treilea din cei nouă copii ai lui Nicolae şi ai Ilenei Băncilă. Este fratele mai mic al lui Vasile Băncilă (1897-1979), filosof şi eseist, mare spirit al culturii noastre, care abia după 1990 a fost repus în drepturi. Ion Băncilă a făcut studiile în oraşul Brăila la liceul *"Nicolae Bălcescu"*, pe care le-a absolvit în 1920. Din 1924 este licenţiat în ştiinţe naturale al Facultăţii de Ştiinţe din Universitatea Bucureşti.

Doctoratul în geologie l-a trecut tot la Alma Mater din Bucureşti în 1936, cu o teză intitulată *"Studii geologice în Munţii Hăghimaş-Ciuc, Carpaţii Orientali"*.

Cariera ştiinţifică a domniei sale poartă pecetea vremurilor de mare avânt şi însufleţire de după desvârşirea unităţii naţionale la 1 Decembrie 1918. Ea este prin urmare, unică şi totodată, asemănătoare cu a corifeilor ştiinţei româneşti interbelice şi postbelice, cu toate înlesnirile din epoca 1918-1938 şi cu toate traumele morale şi fizice, la care au fost supuse toate destinele elitei româneşti după această dată.

A fost membru corespondent al Academiei de Ştiinţe din România încă din 1937, dar titlul i-a fost retras în 1947.

Doctor docent în ştiinţe din 1969. Director ştiinţific al întreprinderii de Laboratoare Geologice din Ministerul Petrolului şi Chimiei, fiind conducător şi coautor al Hărţii geologice a României, alături de cele peste 170 de lucrări ştiinţifice, comunicări, referate, studii, tratat etc., numeroase fiind lucrări de referinţă.

A descoperit valoroase rezerve de hidrocarburi.

O mare contribuţie a avut la fundamentarea ştiinţifică a unor obiective hidroenergetice, ocupând postul de geolog şef la ISPH (1949-1980) din cadrul Ministerului Energiei Electrice, fiind distins cu înalte ordine ale României şi Iugoslaviei.

Activitatea sa din domeniul construcţiilor hidroenergetice s'a extins în Iran şi Turcia.

A ilustrat ca nimeni altul domeniul ştiinţific predilect, în numele cercetării româneşti la Varşovia, Roma, Sofia, Lisabona, Budapesta, Praga, Montreal şi Paris.

În 1990, profesorului Ion Băncilă i s'a făcut dreptate: a fost primit în Academia Română. Prea târziu.

A reuşit în viaţă prin performanţă.

Mulţumim Domnului academician Ion Băncilă pentru tot ce a dăruit ROMÂNIEI.

Cu dragoste Domnului profesor şi OMULUI deosebit care este.

2 Februarie 2001

Un colaborator apropiat,

geolog, Nicolae CIOLOVAN

Doi artişti plastici -pictori

CONSACRAREA TÂNĂRULUI PICTOR TUDOR BĂLAŞA

O maximă enunţată de o proeminentă personalitate creatoare a secolului în mileniul trecut spunea că valoarea nu aşteaptă numărul anilor, apreciind prin aceasta că un tânăr talent poate şi trebue să devină o notorietate. Nu ştiu cât s'a aplicat acest principiu de-a lungul anilor, dar e sigur că acum e valabil pentru tânărul pictor Tudor Bălaşa, a cărui expoziţie personală - prima importantă din ţară - a făcut senzaţie printre colecţionarii şi iubitorii de artă.

Găzduită de galeriile de artă *Top Bussines* dela *World Trade Plaza*, expoziţia a reunit 23 de picturi, majoritatea de factură monumentală, reprezentând o selecţie din creaţia acestui artist de numai 29 de ani.

Tudor Bălaşa este de pe acum o personalitate conturată, un om care nu vrea doar să creeze o operă plastică, dar, care ştie să slujească o idee. Critica de artă americană a intuit valenţele picturii sale încă de acum un an, când Tudor Bălaşa a expus la New York.

Pentru acest artist, realul comportă proiectări în trecut şi viitor. Creaţiile sale se desfăşoară pe mai multe planuri: al ochiului, al închipuirii, al visului, dar şi al raţiunii. Personajele, obiectele se sustrag legii gravitaţiei, fiecare amănunt îşi dobândeşte întreaga libertate, toate virtualităţile de frumuseţe şi de graţie. În cadrul foarte sigur trasat de pictor, totul se mişcă liber, la toate scările, la toate dimensiunile, în toate sensurile. Tudor Bălaşa visează, de fapt, la o a treia, a patra, a cincea dimensiune.

În ceea ce priveşte elementele picturale nu numai culoarea, reală sau convenţională, este cea care colorează cu adevărat. Nu numai perspectiva este cea care îi dă adâncime tabloului şi nu numai lumina şi umbra luminează subiectul ci în aceeaşi măsură o anume viziune interioară.

Cu alte cuvinte, Tudor Bălaşa crează o pictură considerabilă ca amploare şi formă, izbutind să exprime lumea interioară. Iar mijloacele lui tehnice sunt la înălţimea acestei lucrări. Pictorul îşi organizează senzaţiile printr'o interpretare şi echivalenţe plastice. În tablourile sale descoperi, de fapt, o suprarealitate, iar fără mister arta ii pare incompletă.

Artistul e impregnat de ceea ce întâlneşte realitatea înconjurătoare. O adevărată osmoză se produce între el şi lume, iar materia se îmbogăţeşte întocmai ca memoria. Creaţia sa are autonomie totală, îşi trăieşte viaţa proprie, se dezvoltă şi se realizează în afara oricăror constrângeri.

ION GRIGORE
un pictor al sufletului românesc

Poate nici un alt pictor contemporan nu întruchipează în opera sa esenţa spiritualităţii româneşti, precum o face Ion Grigore.

Când priveşti un tablou reprezentând o bisericuţă, un sat tradiţional moldovenesc, un peisaj rural sau o natură statică cu flori de câmp în oale de lut şi ceramică - toate pictate în nenumărate tuşe paintilliste cu o minuţie de factură extrem orientală, aproape că nu mai e nevoie să vezi semnătura şi spui : *"Uite un Ion Grigore"*.

În plin proces de globalizare, din care nici arta nu scapă, Ion Grigore rămâne credincios crezului său artistic iar noua sa expoziţie deschisă la Galeria Etaj 3-4 a Teatrului Naţional din Bucureşti este o dovadă de netăgăduit. La 61 de ani, din care aproape jumătate de veac a dedicat artei, acest pictor a realizat o impresionantă operă de povestitor cu penelul. Tematica sacră ocupă şi ea un capitol important al creaţiei sale. Virtuos al acestui gen, Ion Grigore este autorul a numeroase decoraţiuni murale în ansambluri ecleziastice, restituindu-ne monumente-simbol de spiritualitate românească.

Elaborate în puritate şi în intensitate, picturile sale reprezintă semne concrete despre bucurii şi tristeţe într'o mitologie proprie. Preţiozitatea simbolistă a operei sale se traduce prin materia picturală. Arta lui Ion Grigore etalează tensiuni cromatice şi grafice care degajă nevoia de linişte, de bunătate, de generozitate. Printr'o construcţie coerentă, ce se înalţă dezvăluindu-se, pictura sa degajă o forţă poetică de o nedisimulată vigoare. Este evident că unul dintre scopurile creaţiei sale rămâne acela de a înfăptui o stare de graţie.

Esenţiala calitate a unui tablou de Ion Grigore derivă din domeniul luminii, al materiei colorate şi al raportului expresiv al omului cu natura, cu imanenţă universală. Culoarea, adică elementul prin care suculenţa lumii exterioare devine mai vizibilă şi mai seducătoare, este tradusă în echivalenţe magice. Totul se scaldă în lumină, azur, universul apare ca un fluid mare de tot. Lumina aduce în pictura lui Ion Grigore o pace din afara timpului ce pune o ordine fecundă în frământările şi încertitudinile trecătoare ale existenţei. Tonică şi stimulatoare, pentrucă este pozitivă, creaţia sa nu are obsesia gloriei, ci o stare de credinţă exemplară.

Gabriela BIDU

Vraja muzicii

Sub cupola celei mai vechi biserici din capitala Franţei, Eglise Saint Julian le Pauvre, de curând a avut loc un concert extraordinar susţinut de ansamblul instrumental din Paris (l'Ensemble Instrumental de Paris) dirijat de maestrul Cristian Ciuca, virtuos violonist, şi cu participarea cunoscutului naist Cornel Pană. S'au interpretat piese de Bach, Mozart, Brahms, Debussy, dar şi lucrări din bogăţia muzicii tradiţionale româneşti.

Cu o desăvârşită tehnică şi o uimitoare sensibilitate artistică, Cornel Pană a vrăjit pur şi simplu publicul parizian venit în mare număr să-l audă. Suflul său prin toate tuburile naiului zămisleşte murmur şi strigăt, culoare şi mireasmă, melancolie şi revoltă, o adevărată dezlănţuire a mării dar şi liniştea înaltului de cer unde se roteşte ciocârlia...

<<Impresionant>>, <<Genial>>, <<Fantastic>>, erau superlativele exclamate la finalul spectacolului în marea de aplauze şi ovaţii.

I-am întâlnit pe cei doi remarcabili muzicieni români în Decembrie trecut, într'un alt concert la New York, unde şi în acea parte a lumii s'au bucurat de asemenea de un mare succes.

După concert, aflat în mijlocul unui grup de admiratori români, Cornel Pană venit pentru prima dată în Franţa, a afirmat entuziast: *"Frumoasă ţară v'aţi ales"*.

Ilie Mihalcea

SĂ-L MĂRTURISIM PE IISUS

——Sergiu GROSSU——

Încă în editorialul N-rului 1 al revistei ***Areopagul Luminii*** scriam că noi, creştinii, trăind într'un mediu social aproape descreştinat, ros de toate viciile şi ameninţat de forţele întunericului avem ***datoria imperativă "să-L mărturisim pe Hristos sufletelor celor împovăraţi şi trudiţi"***, să denunţăm *"păcatul lumii în care trăim şi să acuzăm lumea păcatului"*, pentru a-L înălţa pe Iisus şi a-L fixa în conştiinţele îndoielnice, pentru a da vieţii un sens nou şi o dimensiune nouă, pentru a-L oferi nealterat culturii decadente a acestui început de veac şi de mileniu. Mântuitorul ne cere să-L mărturisim *"înaintea oamenilor"* pentru răscumpărarea cărora şi-a dat viaţa pe lemnul Crucii. Deoarece, citim în Evanghelie, *"pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri..."* **(Matei, 10. 32-33).**

Iisus, faţă în faţă cu Pilat, a fixat pentru toate veacurile atitudinea pe care trebue s'o aibă cei ce cred în El: *"Eu pentru aceasta M'am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr"* **(Ioan, 18,37).** Un creştin adevărat, conştient de rostul vieţii lui, este dator să mărturisească *"despre adevăr"*, adică să mărturisească pe Domnul Iisus care este însuşi Adevărul.

Dacă adversarii credinţei noastre îl batjocoresc pe Iisus, aşa cum au procedat în cei 45 de ani de dictatură comunistă; dacă indiferenţii, *"căldiceii"* care cred în El, dar nu sunt de acord cu *"nebunia propovăduirii Crucii"*, se scuză: *"Asta-i treaba preoţilor!"* sau: *"Să mărturisească acela care are darul vorbirii!"*; dacă oportuniştii cred într'un Iisus convenabil comodităţii vieţii lor, şi-L mărturisesc atâta vreme cât le merg bine socotelile, iar când li se înnecă *"turma de porci"*, întocmai Gherghesenilor, îl grăiesc de rău şi n'au nevoie de prezenţa Lui, - mărturisitorii cei înflăcăraţi şi îndrăzneţi nu ţin seama nici de insulta lumii sau de huiduielile celor fără Dumnezeu, nici nu se ruşinează de oameni, ci îl mărturisesc pe Iisus şi Evanghelia Sa, urmând pilda primilor creştini, care, umpluţi de Duhul Sfânt, *"vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală"* **(Fapte, 4. 31)**, mărturisindu-L pe Iisus şi arătând tuturor că numai în El putem avea o *"viaţă din belşug"* şi chezăşia reabilitării celor mai decăzute fiinţe, a celei mai inechitabile orânduiri sociale.

⁂

A fi creştin înseamnă a fi misionar. Respectiv un aprig luptător al Evangheliei, un *"bun ostaş al lui Hristos"*, care luptă împotriva existenţei efective ale plăsmuirilor apocaliptice ale acestei lumi, în centrul căreia domină Măria Sa Păcatul. Să nu uităm că dacă *"neprihănirea înalţă pe un popor"*, în schimb păcatul *"este ruşinea popoarelor"* **(Proverbe, 14.34).** Din cauza păcatului, o *"cetate"*, cu alte cuvinte o ţară, ajunge ***"îndărătnică şi spurcată"***, ba chiar *"plină de asuprire"*, pentrucă *"n'ascultă de nici un glas, nu ţine seamă de mustrare, nu se încrede în Domnul, nu se apropie de Dumnezeul său"* **(Sofonie, 3.1-2).** Pentrucă *"dela cel mai mic la cel mai mare, toţi sunt lacomi de câştig; dela proorocpână la preot, toţi înşeală"* **(Ieremia, 6. 13-15).** Din cauza păcatului, *"cei ce povăţuiesc poporul îl duc în rătăcire şi cei ce se lasă povăţuiţi de ei sunt pierduţi"* **(Isaia, 9. 16,18).**

Lupta cea bună a credinţei nu trebue să fie o luptă defensivă, în care iniţiativa aparţine forţelor insurecţionale ale răului social, înfiltrate în firavul şi fracţionatul sistem de apărare al instituţiilor creştine dezorientate. Din contră. Natura intimă a misionarismului creştin, de netăgăduită operativitate socială, este ***lupta ofensivă*** continuă şi simultană: dintr'un punct de vedere, o luptă ***distructivă***, de combatere şi de anihilare a răului individual şi colectiv; din alt punct de vedere, o luptă ***constructivă***, de orientare, de creştere şi de zidire a unei lumi ***mai bune***, cu oameni noi şi, ca atare, cu structuri noi, cu forme de guvernământ ideale.

Examinând cu atenţie mersul ascendent al Istoriei în ultima sută de ani, constatăm trepidanta evoluţie politică a marxism-leninismului anticreştin, paralel cu creştinismul reprezentat de o Biserică subminată de anacronisme şi involuţie spiriutuală, absentă pe câmpurile de luptă ale imperioaselor aspiraţii sociale. Eşecurile misionarismului creştin de aici pornesc: dela *"nevoile grabnice"*. Dacă am pierdut o luptă, dacă mulţimile s'au lepădat sau se mai leapădă încă de Iisus şi-L izgonesc din viaţa şi preocupările lor cotidiene, dacă o parte din cei *"trudiţi şi împovăraţi"* au apelat la mântuirea promisă de Marx, Lenin sau Mao Ţe-dun, refuzând adevărata mântuire a lumii în Iisus Hristos, nu există decât o singură explicaţie: ***neglijarea sau subestimarea "nevoilor grabnice"***, subliniate de Evanghelie; înlocuirea acestor necesităţi presante ale societăţii maladive în care trăim cu toţii, cu *"nevoile grabnice"* concesionale, mai bine zis cu ***interesele grabnice*** ale feluritelor Biserici şi culte, lucrând prin felurite şi opoziţioniste asociaţii şi organizaţii practice.

Lupta cea bună a credinţei active şi-a iubirii integrale este lupta misionară determinată de *"nevoile grabnice"* care nu sunt decât ale unui ***anumit*** moment, într'o ***anumită*** localitate sau regiune. Aceste *"nevoi grabnice"* - fie ele spirituale sau materiale - trebue depistate, date în vileag, infirmate în mecanismul satanic şi recrudescent al cauzalităţii lor devastatoare şi, în ultimă analiză, desăvârşit împlinite, pentru ca indivizii şi comunităţile, scăpate de atracţia paradoxală a unor mincinoase ideologii politice, să poată trăi, cu adevărat, sub semnul ***libertăţii şi dreptăţii***, venind la Iisus, mergând după Iisus şi rămânând cu Iisus, în tot ce gândesc, în tot ce simt şi în tot ce nădăjduiesc.

"Nevoia grabnică" prioritară în ţara noastră, abia scăpată de opresiunea dejisto-ceauşistă, este o nevoie gnoseologică: ***nevoia cunoştinţei de Dumnezeu***, precum ni se descoperă: *"Nu este adevăr, nu este îndurare, nu este cunoştinţă de Dumnezeu în ţară"*. Datorită acestui fapt negativ, *"fiecare jură strâmb şi minte, ucide, fură şi preacurveşte; năpăstuieşte şi face omoruri după omoruri"* **(Osea, 4.1-2).** O mişcare misionară, în genul frăţietăţii ortodoxe Oastea Domnului, pentru care factorul determinant este ***"aflarea şi vestirea lui Iisus cel răstignit"***, repet o mişcare misionară de luptă spirituală - oricare ar fi ea - ***ce*** ar trebui să întreprindă ***cum*** ar trebui să acţioneze? Să se împotrivească ***efectelor*** rele, denunţate mai sus (minciună, furturi, desfrânare, opresiune, omoruri), ori, înainte de toate, să lupte împotriva cauzelor păcatului *"în ţară"*, dintre care cea mai importantă este ***ignoranţa***, sau, folosind sintagma biblică, *"lipsa de cunoştinţă"*? *"Poporul meu piere din lipsă de cunoştinţă"*, ne avertizează Dumnezeu **(Osea, 4-6).** Aceasta este situaţia în România de azi. Iar constatarea tragică a ***pieirii*** unei entităţi naţionale, a unui popor, şi înţelegerea exactă a factorului nociv cauzator care este ***lipsa de cunoştinţă***, alcătuiesc coordonatele indispensabile ale ***succesului*** în lupta pentru soluţionarea *"nevoii grabnice"* a cunoaşterii lui Dumnezeu - obârşie şi resort ale oricărei prefaceri ulterioare, ale oricărei revoluţii morale.

Nevoia cunoştinţei de Dumnezeu se adevereşte a fi o *"nevoie grabnică"* peste care nu se poate trece. Fiindcă numai cunoştinţa aceasta determină formarea unei ***conştiinţe creştine***, care se dezvoltă pe măsura înaintării în cunoştinţă şi a plinătăţii de pricepere, ***după ce*** Hristos a luat chip în conştiinţa omului penitent. Iar conştiinţa convertită, credincioasă adevărului, va creşte *"în toate privinţele"*, ca să ajungă *"la Cel ce este Capul, Hristos"* **(Efeseni, 4.15)**, devenind, în Hristos, o conştiinţă creştină, extra-dogmatică, imparţială, vie, o conştiinţă ***cristocentrică***, rod normal al întâlnirii omului cu Iisus, o conştiinţă care să ardă de neastâmpărul slujirii, care să oblige pe orice om întors la Dumnezeu *"să trăiască şi el cum a trăit Iisus"* **(1 Ioan, 2.6)**, oricare ar fi natura activităţii omeneşti: ***intelectuală, politică, economică*** sau ***artistică***.

În vederea realizării acestui sfânt deziderat, noi avem datoria de a-L pune pe Iisus, *"Mântuitorul tuturor oamenilor"* **(1 Timotei, 4.10)**, la dispoziţia tuturor oamenilor; de a-L revela societăţii încă neîncreştinate sau, din nefericire, descreştinate, oferindu-i în El soliditatea şi echilibrul de care are atâta *"nevoie grabnică"*.

⁂

România ***are nevoie*** - accentuam, în *"Apelul"* meu către oamenii de cultură - de o profundă reformă spirituală, prin zămislirea unei culturi care să reflecte reperele luminoase ale Evangheliei lui Hristos. Numai printr'o constantă, înflăcărată activitate educativă de luminare a tuturor minţilor necredincioase, orbite de *"dumnezeul veacului acestuia"*, numai printr'o aprigă luptă creştină în toate domeniile de creaţie artistică (la care să participe academicieni, universitari, scriitori, cineaşti, pictori, sculptori, muzicieni, realizatori de emisiuni TV, actori, ziarişti, oameni de ştiinţă), vom fi în stare să câştigăm pentru Hristos sufletele şovăitoare, ca unii care am lepădat, noi înşine, *"meşteşugurile ruşinoase şi ascunse"* şi care, prin arătarea adevărului, *"ne facem vrednici să fim primiţi de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu"* **(2 Corinteni, 4.2).**

Odată învins răul din lăuntrul nostru, prin răstignirea dorinţei şi-a obişnuinţei de a-l simţi cocoloşit în străfundurile noastre vătămate, ne vom arăta capabili să începem lupta prin armele culturii creştine *împotriva răului din afară*, pentru a pune capăt metehnei vieţii sociale şi politice, izbăvind poporul român din robia dualităţii, a incertitudinii şi a neputinţei prin cele două *"tăişuri"* ale Cuvântului lui Dumnezeu, oglindit în operele de creaţie.

În iureşul acestei sublime acţiuni misionare, se impune folosirea tuturor mijloacelor de infiltrare în conştiinţa colectivă şi de cucerire a ei prin cultura creştină. O cultură creştină cristocentrică, prin care această lume crepusculară, agnostă, decadentă ***să poată fi constrânsă*** să se împace cu Dumnezeu, osândind secolele anterioare de întuneric şi deşertăciune, şi mobilizând toate conştiinţele născute din nou într'o mişcare de renaştere spirituală.

Unde nu va reuşi literatura şi presa, va interveni radio-televiziunea. Unde va eşua radio-televiziunea, vor ataca teatrul şi cinematografia. Dacă teatrul şi cinematografia nu vor da rezultatele scontate, se vor arunca în luptă societăţile de turism, muzeele şi expoziţiile creştine, ansamblurile artistice, librăriile şi bibliotecile, ca să atingem culmea imperativului categoric al Evangheliei ***datoria slujirii***, a dăruirii, a jertfei. Adânc pătrunşi de necesitatea acestei slujiri prin cultură creştină de o impresionantă splendoare, ce ne rămâne de făcut decât să găsim, călăuziţi de Duhul Sfânt, formula indispensabilă de colaborare a unor elite româneşti conştiente de responsabilitatea lor spirituală. Eu n'am încetat să pledez pentru hegemonia transcendenţei creştine în lupta noastră cu Răul, pentru o regrupare a tuturor forţelor sănătoase din ţară şi din Exil, ridicându-mă deasupra barierelor politice şi confesionale care ne diminuează elanul cheltuirii de sine şi al robiei totale în Iisus Hristos.

Cu toate că o bună parte din cărturarii, filosofii, scriitorii, artiştii şi oamenii de cultură, pe care îi are ţara, se ruşinează de Iisus şi-L trec sub tăcere în operele lor, iar cei mai mulţi din politicieni, în loc să contribuie la săltarea patriei lor din mizerie şi degringoladă morală, îşi axează eforturile pe sisteme şi idealuri perisabile, Evanghelia ne trasează drumul pe care îl avem de parcurs şi orizontul luminos al unor convergenţe izbăvitoare.

* Articolul de faţă reprezintă editorialul N-rului 2 (Aprilie-Iunie 2001) al revistei trimestriale de cultură creştină *"Areopagul Luminii"*, prin care încerc să pledez pentru necesitatea unei culturi creştine în România de azi.

11 Iunie 1848

——Daniel CHIRULESCU——

Se spunea odată că cine nu are bătrâni trebue să-i cumpere. Această zicală extinsă la o scară mai mare s'ar putea exprima cam aşa: Cine nu ţine cont de experienţa istorică, cine o ignoră, nu are nici o şansă în construirea unui viitor onorabil dacă nu o învaţă, căci de cumpărat n'are de unde. Aşa dar, cunoaşterea istoriei, a marilor evenimente prin care a trecut întreg poporul, experienţa căpătată totdeauna cu mari şi foarte mari sacrificii ne poate scăpa de repetarea multor rele. Face cineva ceva în zilele noastre în acest sens? În general, iniţiativele sunt destul de firave, iar instituţiile care au datoria să o facă au alte preocupări şi numai de ochii lumii se mişcă uneori.

Sărbătorirea marilor evenimente din viaţa poporului nostru se fac după cum bate vântul, de mântuială, iar de cele mai multe ori sunt ignorate.. Guvernul are multe şi grele probleme de rezolvat pe care nu le rezolvă, aşa că i-am cere prea mult să se ocupe şi de educarea patriotică a tinerelor generaţii şi de reeducarea celor mai vechi. Ş'apoi cine s'o facă? Miniştrii şi mult prea mulţi politicieni au ei înşişi mare nevoie de această educaţie, mai ales că dacă nu toţi, dar cei mai mulţi au la baza educaţiei lor marxism-leninismul, deşi mulţi dintre ei se laudă cu diplome occidentale.

Alianţa Civică mofturoasă şi neclară în atribuţiile ei, de asemenea nu prea are timp de educaţia patriotică, căci în fond, toate aceste aniversări, *"educaţie patriotică"* se numesc. Tare ar fi interesant să ştim ce fac guvernul, parlamentul organizaţiile civice, ministerul educaţiei, culturii şi Biserica pe 11 IUNIE, când ar trebui aniversată *"Proclamaţia dela Islaz"*. Am luat-o ca exemplu pe aceasta pentrucă tocmai se împlinesc 153 de ani dela apariţia ei, iar situaţia politică parcă se cam aseamănă cu cea din 1848. Printre năzuinţele Românilor de atunci se găsesc şi cele de astăzi, iar una din puterile retrograde care dominau atunci a rămas în aceeaşi situaţie şi astăzi. La lipsa de voinţă politică de acum a clasei politice dominante, se mai adaugă şi absenţa aproape totală a marilor personalităţi şi patrioţi de atunci. Părinţii noştri le-au ridicat statui pe lângă care mulţi din noile generaţii trec poate în fiecare zi fără să ştie pe cine reprezintă ele. Românii au mare nevoie de un Bălcescu, Golescu, Rosetti, Cristian Tell, Heliade Rădulescu, Brătianu şi mulţi alţii ca ei, dar până la apariţia lor este nevoie de mult timp şi mare preocupare pentru educaţia noilor generaţii de patrioţi.

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

UN LUPTĂTOR PENTRU IDEALUL NAŢIONAL-DR. ION RAŢIU

——Prof. Doru MUNTEAN——

Urmare din numărul trecut

În 1881 se convoacă a doua consfătuire care se cunoaşte sub titlul de *"marea conferinţă naţională"* şi la care participă nu numai ardeleni, ci deopotrivă Români din Banat şi din celelalte teritorii din Ungaria. Era necesară această conferinţă pentrucă sondajul apropierii iniţiat de primul ministru, eşuase prin schimbarea guvernului şi venirea la putere a partidului liberal, în frunte cu contele Tisza Kalman, obsedat de ideea maghiarizării prin instrumentele de presiune ale statului. De astă dată conferinţa a fost şi mai categorică în continuarea pasivităţii, înscriind în programul adoptat: *"Independenţa Transilvaniei"*. Concludent pentru această hotărâre, a fost ineficacitatea oricărei rezolvări prin intermediul parlamentului. Conferinţa a trebuit să ia act de referatul lui Babeş, care arăta că în timp ce pe întreaga suprafaţă a Ungariei s'au şters din listele electorale abia 900 de votanţi maghiari, într'un singur judeţ, în Timiş, li s'a anulat dreptul la vot la 9.000 de Români.

A treia conferinţă dela 1887 de asemenea hotărăşte pasivitatea. Tot în această conferinţă se decide întocmirea memorandumului, încredinţându-se redactarea unui comitet compus din Babeş, Bariţiu, Pop de Băseşti, Ioan Raţiu, Eugen Brote, Iuliu Coroianu, Vasile Lucaci, Aurel Mureşanu şi Ion Slavici. Persoanele dădeau comisiei prestigiul şi competenţa unui for academic: trei dintre ei sunt eminenţi istorici, doi literaţi şi publicişti şi un sociolog, cu vaste cunoştinţe în ştiinţele sociale. Între timp, Raţiu se îmbolnăveşte în ajunul Crăciunului în 1891, comunicând că nu poate participa la conferinţa naţională convocată la Sibiu pentru începutul anului 1892. Aflând despre această intenţie, Gheorghe Pop de Băseşti îi scrie o scrisoare la Turda, al cărei stil este propriu venerabilului înţelept: *"Te întreb şi eu cu întrebarea protopopului către episcopul Klein când pleca în exil la Roma: <Doamne, dar cui laşi atâta mulţime de popor?>"* Scrisoarea lui Gheorghe Pop de Băseşti a avut nu numai un efect moral, dar şi unul fizic, căci pe 20 Ianuarie 1892 Raţiu se scoală din pat şi pleacă la Sibiu, deschizând conferinţa în prezenţa unui număr de 212 delegaţi. Nu se putea concepe o adunare atât de importantă şi hotărâri de semnificaţie istorică fără îndrumarea şi prezenţa lui Raţiu, după cum în urmă cu cinci decenii, nu se putea imagina absenţa lui Simion Barnuţiu. Destinul l-a legat de cele două etape care se exprimă în activitate şi pasivitate într'o fascinantă înrudire şi a făcut din el un erou legendar, cântat în folclor, prin şezători săteşti şi în strane de biserică. Popularitatea lui se construia din dărzenie şi glas temerar de tulnic. Prestigiul politic îşi avea obârşia în intuiţia confruntărilor şi a deznodămintelor fatale. Necesitatea prezenţei sale în viaţa publică izvora din aprecierea justă a lucrurilor şi elaborarea rezonabilă a soluţiilor. Întâietatea cuceriă în mijlocul unei generaţii, care strălucea prin cultură şi creaţie spirituală, e compensaţia unei atitudini loiale şi a unei generozităţi seducătoare.

Memorandumul nu însemna o petiţie în plus către împărat spre a se adăuga la cele 1.300 în decurs de un secol şi jumătate, ci trebuia să fie un document al injustiţiei adresat statelor europene şi un act de acuzare împotriva împilărilor necunoscute de opinia publică internaţională. Aşa a fost conceput de Raţiu, în termenii aceştia a fost redactat şi întocmai s'a şi înregistrat în capitalele europene. Memorandumul ca şi pasivitatea urmau să răpească guvernului dela Budapesta, calitatea de a susţine că reprezintă o ţară omogenă. Pornindu-se dela această idee fundamentală, Iuliu Coroianu întocmeşte primul concept. Expunerea este lungă şi ocupă zeci de pagini, cuprinzând anomaliile cele mai stridente şi persecuţiile cele mai evidente. În primul rând, se menţionează incorectitudinile legii electorale care acordă populaţiei româneşti un mandat la 60.000 locuitori, iar în secuime un loc în parlament la 5.000 locuitori. Aceeaşi metodă incorectă este denuntată în ce

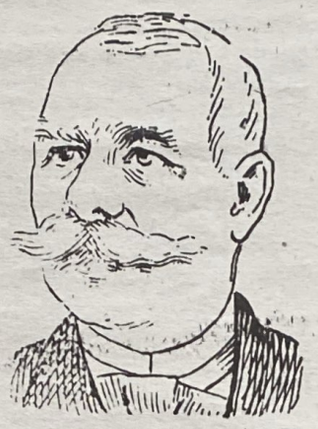

priveşte folosirea limbii în administraţie şi justiţie. O lege încuviinţează limba română, iar altă lege proclamă ca limbă uzuală exclusiv limba maghiară. În administraţia locală, în consiliile locale şi judeţene, Românii n'au acces nici în regiunile în care locuiesc în mase compacte. Nu mai puţin, stăpânirea este acuzată că foloseşte şcoala ca instrument de maghiarizare şi impune limba oficială chiar în şcolile confesionale pe care Românii le susţin cu propriile lor mijloace. Legea presei completează tabloul, arătându-se că în 10 ani n'a fost pedepsit nici un ziar maghiar, nici măcar atunci când încita la crime rasiale, dar în schimb, ziarelor româneşti li s'au înscenat 10 procese într'un singur an. În politica economică, discriminarea este fără precedent şi nu se practică în forma aceasta nici în colonii, interzicându-se prin lege înfiinţarea unor organizaţii româneşti la sate. Ca model de concepţie de stat se citează cuvântarea primului ministru din 11 Februarie 1842 dela Timişoara, care spunea că *"Naţionalităţile n'au decât alternativa asimilării, iar cei neasimilabili rămân o cantitate neglijabilă"*.

În 29 Mai 1892, în calitate de preşedinte al Partidului Naţional Român, invită la Viena un număr nelimitat de Români care să compună delegaţia pentru a prezenta memorandumul împăratului Francisc Iosif. Răspund apelului 300 de intelectuali şi anume 64 de preoţi, 17 avocaţi, 12 comercianţi, 10 profesori şi învăţători, tinerimea academică din Viena, studenţimea universitară dela Budapesta şi 106 gospodari. Guvernul maghiar, alarmat de noua iniţiativă românească, intervine la poliţia din Viena, iar un comisar evacuează pe membrii delegaţiei din sala veche a primăriei, cu pretextul că n'au invitaţie oficială şi totodată arestează pe Septimiu Albini, acuzat că a organizat o demonstraţie fără autorizaţie legală. A doua întrunire se ţine într'o sală din Prater şi de astă dată, în loc de 300 de delegaţi se adună 600 de participanţi, la care se adaugă 7 deputaţi austrieci care îmbrăţişează cu simpatie lupta memorandiştilor. În ziua predării memorandumului, curtea răspunde că împăratul nu poate primi delegaţia nici măcar în audienţă particulară şi petiţia a trebuit să fie predată consilierului Braun, care la sugestia lui Francisc Iosif este trimisă guvernului din Budapesta, fără să se aştearnă pe ea nici măcar o recomandare formală. Curtea trebuia să salveze dualismul şi Românii trebuiau sacrificaţi şi de astă dată. Împăratul nu era chiar ignorant în problemele imperiului. Mai târziu, într'o convorbire particulară, cu un diplomat francez, i-a declarat acestuia că: *"dacă Iosif al II-lea i-a visat pe Românii spânzuraţi în revoluţia dela 1784, s'ar putea ca şi el să aibă vedenii identice din pricina acestui popor"*. Primul capitol al memorandumului se încheie aici, cu refuzul împăratului şi trimiterea plângerii la Budapesta pentru a se demonstra loialitatea faţă de partener din dualism.

Guvernul maghiar are nefericita inspiraţie să reacţioneze prin represiune şi se lasă târît în prada unor pasiuni şovine. Cea dintâi victimă este Raţiu. La Viena plecase bolnav şi de acolo se întoarce cu sănătatea şi mai şubredă. În drum spre casă, se opreşte la Cluj, de unde vine până la Turda cu o trăsură. Chiar în seara sosirii, 13 Iunie 1892, în faţa casei se adună o gloată de demonstranţi care strigau în cor: *"Să-l spânzurăm pe regele Dacilor"*. De multă vreme, lumea oficială îi atribuia lui Raţiu succesiunea lui Decebal, unii în glumă, alţii în serios, şi chiar un ministru austriac, de bună credinţă, îl întreabă la Viena, dacă într'adevăr urmăreşte refacerea Daciei, la care Raţiu răspunde prompt că e în căutarea armamentului modern pentru străbuna oştire. Ca să dea amenînţării o semnificaţie patriotică, gloata intonează în glasuri învălmăşite imnul lui Petöfi, la care soţia lui Raţiu, deschizând geamurile, răspunde la pian cu *"Deşteaptă-te Române"*. În absenţa autorităţii de ordine, demonstranţii forţează poarta şi uşile, pătrund în apartament şi în mai puţin de un ceas prefac în ţăndări mobila, vesela, lămpile, tablourile şi tot ce găsesc. Într'un târziu, venind opt ofiţeri maghiari dintr'un batalion ce staţiona la marginea oraşului şi văzând mormanul obiectelor devastate, nu s'a sfiit să exclame că *"Ceea ce văd nu este o demonstraţie, ci vandalism ce nu onorează poporul maghiar"*. După Turda, au urmat asasinatele dela Scărişoara, din centrul Munţilor Apuseni, Arad şi Şimleu, şi un nesfârşit cortegiu de arestări, procese şi maltratări pe tot cuprinsul Ardealului.

Scăpând ca prin minune, cu ajutorul unor vecini, familia Raţiu pleacă din Turda şi se stabileşte la Sibiu.

Represiunea trebuia completată cu înscenarea unui proces intentat conducătorilor partidului naţional. În şedinţa din 13 Iulie 1892 deputatul Ugron îl întreabă pe ministrul justiţiei: *"Ce măsuri s'au luat împotriva Românilor care au dus memorandumul la Viena şi l-au răspândit în mai multe limbi în ţările europene?"* Contele Apponyi interpelează şi el guvernul calificând memoriul ca un atac la integritatea statului. La aceste interpelări, Raţiu l-a asigurat pe ministrul de interne că încă nu s'a născut Românul care să aibă îndrăzneala de a modifica programul, înlăturând din el independenţa Ardealului. La insistenţele contelui Apponyi, ministrul de justiţie Szilagyi ordonă ca 19 membri din conducerea partidului naţional, în frunte cu Dr. Ioan Raţiu să fie judecaţi de către o curte cu juraţi din Cluj. Procesul începe în 25 Mai 1894 într'o atmosferă penibilă pentru guvernul maghiar. În toate staţiile până la Cluj, acuzaţii erau întâmpinaţi cu flori de sute şi mii de ţărani, care cântau *"Deşteaptă-te Române"*, iar în capitala Ardealului, piaţa devenise neîncăpătoare pentru mulţimea adunată. Cei 19 acuzaţi călcau pe un covor de flori dela gară până în centru, studenţii îi purtau pe braţe şi sute de steaguri tricolore fluturau ca într'un iureş de epic popular. Până în 25 Mai 1894 nu se cunoscuse încă în cronica istorică a Clujului o manifestaţie atât de debitantă, făcută unei idei şi unor oameni. În sală, la masa presei, sunt prezenţi 30 de ziarişti din Franţa, Elveţia, Germania, Austria, Italia, Serbia, Croaţia, Slovacia şi România, care difuzau relatări despre proces în 271 de ziare şi publicaţii săptămânale, cu un tiraj de 18 milioane de exemplare. Primul care ia cuvântul este Teodor Mihaly, cerând preşedintelui să fie trecut pe banca acuzării, întrucât a făcut parte din delegaţia dela Viena şi este solidar cu toată acţiunea memorandumului. Apoi 20 de avocaţi, printre care Slovaci şi Sârbi, veniţi în semn de solidaritate, se înscriu şi ei la cuvânt. Atât acuzaţii cât şi apărătorii, cer ca dezbaterile să fie conduse în limba română, fiindcă altfel avocaţii se vor retrage, iar cei de pe banca acuzării nu vor răspunde decât româneşte.

Contele Apponyi nu se putea felicita pentru insistenţa de a fi fost trimişi în judecată memorandiştii, căci acuzaţii se transformară în acuzatori. Se repeta la Cluj ceea ce se petrecea pe timpul inchiziţiei în Elveţia, când cei condamnaţi mergeau la moarte cu liniştea şi seninătatea pe care le-o dădea aureola de martiri, iar cei înfricoşaţi şi cuprinşi de panică erau închizitorii. Tirania crează fanatici şi fanaticii nu se tem de moarte. Iată ce n'a priceput nobilimea în trufia ei! Procesul memorandumului a barat drumul oricărei reconcilieri şi autorii înscenării dela Cluj n'au făcut altceva decât să sape groapa unei prăbuşiri ulterioare. Acuzaţii nu erau nişte Valahi dispuşi să se lase intimidaţi de magnaţii pământurilor şi castelurilor.

Când şi-au dat seama de dezastrul moral provocat regimului de procesul dela Cluj, s'a încercat de două ori amânarea lui, dar nu s'a mai putut fiindcă acuzaţii cereau să fie judecaţi. Procesul a luat o turnură neprevăzută de guvern. Acuzaţii nu s'au apărat nici unul. În numele lor, Raţiu a citit o declaraţie care va rămâne ca şi discursul lui Bărnuţiu de pe Câmpia Libertăţii, un document demn de literatura universală.

"Exclusivismul de rasă - spune Raţiu - *a declarat război de exterminare limbii şi naţionalităţii noastre. Nu ne mai rămânea decât această singură cale de a apela la factorul suprem al statuirii şi la opinia publică a lumii civilizate. Faţă de acest act care nu conţine decât curatul adevăr şi este tabloul fidel al suferinţelor şi nedreptăţilor seculare ce le îndură poporul român din Transilvania şi Ungaria, trebue ca regimul ori să se dezvinovăţească, ori să se răzbune. Dezvinovăţirea nu era cu putinţă şi a ales calea răzbunării.*

Ceea ce se discută aici este însăşi existenţa poporului român. Şi existenţa unui popor nu se discută, se afirmă. De aceea nu ne este în gând să venim înaintea Dvs., să dovedim că avem dreptul la existenţă. Într'o asemenea chestiune nu ne putem apăra în faţa Dvs. Nu putem decât să acuzăm în faţa lumii civilizate sistemul asupritor, care tinde să ne răpească ceea ce un popor are mai scump: legea şi limba. De aceea nu mai suntem aici acuzaţi, suntem acuzatori. Ca persoane nu avem ce căuta înaintea acestei curţi cu juraţi, fiindcă noi am luptat numai ca mandatari ai poporului român şi un popor întreg nu se poate trage la bara judecătorească. Plângerile poporului român nu pot fi judecate de un juriu exclusiv maghiar, care este şi judecător şi parte. De aceea nu este de demnitatea poporului român de a se apăra în faţa juriului din Cluj. Într'adevăr aceasta este o chestiune politică şi de stat, care rezultă dintr'un proces secular între naţiunea maghiară şi autohtona naţiune română. De judecată dar, nu poate fi vorba. Ne puteţi osândi ca indivizi, nu ne puteţi judeca însă ca mandatari ai poporului. De altfel, aţi înţeles şi Dvs. că aici nu poate fi vorba de drept, ci numai de forţă. Lucrul acesta nici nu aţi încercat să-l ascundeţi, căci aţi nesocotit până şi formele legale cele mai elementare, care se respectă chiar pentru criminali înaintea curţilor cu juraţi. Lumea va auzi cu uimire că s'au putut judeca nişte oameni de către o instanţă judecătorească, fără ca să poată avea măcar apărător. Aţi proclamat sus şi tare că forţa biruie dreptul şi nici n'aţi mai căutat să mascaţi în faţa lumii că aceasta nu mai este judecată, ci executare. Să nu cereţi dar să ne facem complici în acest simulacru de proces, încercând să facem din partea noastră un simulacru de apărare. Nevinovaţi suntem, dar Dvs. sunteţi stăpâni pe individualitatea noastră fizică, nu însă şi pe conştiinţa noastră, care în această cauză este conştiinţa naţională a poporului român. Dacă nu sunteţi Dvs. competenţi să ne judecaţi, este însă alt tribunal mai mare, mai luminat şi desigur, mai nepărtinitor, care ne va judeca pe toţi: e tribunalul lumii civilizate, care vă va osândi o dată mai mult şi mai aspru decât v'a osândit până acuma. Prin spiritul de intoleranţă, printr'un fanatism de rasă fără seamăn în Europa, osândindu-ne, veţi izbuti numai să dovediţi lumii că sunteţi o notă discordantă în concertul civilizaţiei. Declar prin urmare, în numele meu şi al tuturor colegilor mei acuzaţi, că pentru motivele acestea nu ne vom apăra".

Continuare în numărul viitor

Citiţi lunar "Cuvântul Românesc"!

FARA ARMÂNEASCĂ

REFLEXII PE MARGINEA UNUI DISCURS AL PREŞEDINTELUI GRECIEI DESPRE AROMÂNI

——Vasile TEGA——

Urmare din numărul trecut

Pentru reîmprospătarea memoriei autorităţilor greceşti le reamintim: 1. ***Iradeaua*** (Decretul) din Mai 1905 a sultanului Hamid-Abdul al II-lea, care-i recunoaşte pe Vlahii din partea europeană a imperiului său, deci şi din Grecia (pe atunci încă sub stăpânire otomană); 2. ***Convenţia dela Londra*** din 1913 cu ocazia delimitării frontierelor între teritoriul anexat de Grecia şi noul stat albanez; 3.***Tratatul de Pace dela Bucureşti*** din August 1913 cu Grecia, Serbia şi Bulgaria semnat de Prim-ministrul elen E. Venizelos, alături de Titu Maiorescu al nostru, prin care se asigura autonomia culturală a Aromânilor din regiune; 4.***Tratatul dela Sèvres*** din 1919, art. 12, cu Grecia, conform căruia *"Grecia se angajează a acorda autonomie locală sub supravegherea statului elen comunităţilor valahe din Pind, în materie de culte, instituţii de binefacere şi de învăţământ"* . Conform articolului 1 din acelaşi tratat ***aceste angajamente au un caracter constituţional"***.

Există, în afară de aceste convenţii şi tratate speciale, dispoziţii generale internaţionale care garantează dreptul minorităţilor etnice, dintre care menţionăm:

- ***Protecţia de către Naţiunile Unite (ONU)*** care ca expresie a comunităţii internaţionale actuale a reluat funcţia de garant al fostei Ligi a Naţiunilor, în aplicarea clauzelor privind protecţia minorităţilor etnice;

- ***Declaraţia drepturilor omului*** elaborată de ONU la 10 Decembrie 1948, pe care Grecia şi celelalte state balcanice au semnat-o;

- ***Convenţia Europeană pentru*** *"apărarea dreptului omului şi a libertăţilor fundamentale"*, semnată la Roma la 4 Noembrie 1950;

- ***Constituţiile statelor respective*** (inclusiv a Greciei) care au inclus în textele lor clauzele privind apărarea minorităţilor etnice;

- ***Recomandările*** nr. 1134 (1990) şi 1177 (1992) şi ordinele nr.456 (1990) şi 474 (1992) ale Adunării Parlamentare a Consiliului Europei privind drepturile minorităţilor;

- ***Recomandarea*** nr. 1201 din 1993 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei privind un protocol adiţional la Convenţia europeană a drepturilor omului relativ la drepturile minorităţilor naţionale;

- ***Recomandarea*** nr. 1333 (1997) a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei relativ la protejarea limbii şi culturii aromâne.

Toate aceste angajamente solemne, speciale sau generale, constituie, din păcate, pentru autorităţile greceşti *"o falsă invenţie de interese mediocre şi de manevre diplomatice prost inspirate"*.

Călăuzite de această mentalitate şovină, autorităţile greceşti au procedat în 1945 la închiderea tuturor şcolilor şi a bisericilor române, după o existenţă de un secol.

În ciuda tuturor tratelor şi a convenţiilor menţionate, Aromânii din Grecia, ca de altfel şi toate minorităţile din această ţară, Albanezii, Bulgarii, Slavo-Macedonenii, Turcii, nu au în zilele noastre dreptul de a se instrui şi de a se ruga în limba lor maternă, uneori fiindu-le chiar interzis ca s'o vorbească.

Pentru toate aceste grave încălcări ale celor mai elementare drepturi ale omului, Grecia a fost sever blamată de Consiliul European pentru respectarea drepturilor omului în raportul anual pe 1996, redactat de deputata spaniolă Laura de Esteban Martin. În aceeaşi ordine de idei, cazul care-l relatăm mai jos ni se pare foarte revelator, dar pentru a fi mai bine înţeles credem necesar ca în prealabil să deschidem o mică paranteză.

În 1955, a apărut în Grecia un ***Dicţionar istoric al Greciei***, autorii fiind Thanu Veremi şi Marcu Dragumi. Aşa cum ne informează ziarul ***Elefterotipia*** din 3 Ianuarie 1996, *"puternice reacţii continuă să provoace în comunitatea ştiinţifică internaţională editarea acestei lucrări"*. De altfel, reportajul este intitulat: *"Foarte grave acuzaţii ale universitarilor străini pentru Dicţionarul istoric al Greciei"*.

Şi ziarul subliniază că *"aceşti oameni de ştiinţă acuză, printre altele, pe autori, că* ***falsifică într'un mod grosolan realitatea istorică, că neagă existenţa minorităţilor naţionale din Grecia şi, în sfârşit, că autorii cultivă o ură naţională împotriva <elorlalţi>"***.

"Aceste foarte grave acuzaţii au fost formulate de doi celebri universitari, de istoricul ***Mark Mazawer*** *(autorul lucrării* ***Inside Hitler's Greece)*** *şi de foarte conservatorul profesor* ***Edward Lutvak"***.

"În prezentarea dicţionarului în ***Times Literary Supplement*** *din 3 Noembrie 1995 Mark Mazawer rezumă în mod ironic lucrarea în felul următor: <Grecia, elenismul şi Ortodoxia dau tonul cărţii. Fosta Republică Democrată a Macedoniei din Iugoslavia a fost tratată aşa cum merită, în timp ce cei care se interesează de minorităţile naţionale o să afle cu stupoare că în Grecia aşa ceva nu există>."* Şi continuă: *"dacă doriţi să aflaţi mai multe lucruri despre istoria naţională a Greciei, puteţi să vă lipsiţi de această lucrare"*.

"Astfel, când se vorbeşte despre Epir nu se pomeneşte nici un cuvânt despre Albanezii din regiunea Ciamuria, în timp ce ***unica referinţă la Aromâni priveşte secolul al XII-lea"***.

Încă şi mai caustică este scrisoarea profesorului **Edward Lutvak** apărută ***în Times Literay Supplement*** din 15 Decembrie 1995, în care cei doi autori greci sunt trataţi de *"exemple palpabile de producători şi de propagatori de ură naţională fabricată de intelectuali"*. Astfel, **Lutvak** susţine că acest dicţionar nu are numai un caracter propagandistic dar *"cultivă ura pentru <ceilalţi>, ajungând chiar - culmea culmilor - până a nega existenţa însăşi a <minorităţilor naţionale din Grecia>*. Şi continuă celebrul profesor american: *"Statul elen nu permite instrucţia în limba macedoneană. În plus descurajează folosirea acesteia cu orice mijloace, prin întrebuinţarea deseori a unor <metode nedemne de un stat care se consideră civilizat>, de către supranaţionaliştii locali"*.

Şi autorul continuă: ***"Acelaşi lucru li se întâmplă şi Aromânilor, o altă importantă naţiune care trăieşte în Nordul Greciei. Am auzit cu urechile mele pe Aromâni protestând cu vehemenţă că copiii lor sunt obligaţi să crească fără ca să poată învăţa limba lor maternă de origină latină. Când am fost la Aminciu (Meţovo) vorbeam aromâneşte cu nişte localnici când un poliţist ne-a apostrofat într'un ton violent, invitându-ne să vorbim greceşte. De asemenea, numeroşi Turci din Tracia au fost arestaţi şi închişi fiindcă au avut curajul ca să se descrie ei înşişi ca Turci"***.

Aici e cazul să menţionăm că aceeaşi soartă i-a fost rezervată şi arhitectului Sotiri Bleţa, preşedintele Asociaţiei Culturale Aromâne din Grecia, care pe data de 2 Februarie 2001, a fost condamnat de Curtea 10 din Atena la 15 luni de temniţă grea şi la o amendă de 500.000 de drahme (adică 25.000 de dolari) pentru *"vina"* de a fi arătat în public, unui cetăţean, *"harta minorităţilor etnice din Europa"* editată de Uniunea Europeană pentru limbile mai puţin răspândite. El a fost deci după legea grecească, vinovat şi condamnat pentru *"răspândire de ştiri false"*. Pentru moment ne limităm a menţiona numai cazul, urmând ca într'un articol viitor să revenim pe larg şi cu detalii, asupra acestui fapt care ar trebui considerat perfect ridicol.

Iar dacă cuiva i-ar fi greu să creadă că asemenea orori pot avea loc în zilele noastre în Grecia, de altfel, singura ţară balcanică membră a Uniunii Europene, să citească cu atenţie cele ce urmează:

Fred Reed, corespondentul din Atena al ziarului ***La Presse*** din Montreal, scrie - printre altele - într'o lungă corespondenţă din Capitala Greciei, pe data de 25 Octombrie 1997: *"În Grecia, a vorbi limba sa maternă, dacă aceasta aparţine unei minorităţi naţionale, poate să te ducă direct la închisoare"*. Reportajul, însoţit de numeroase exemple de violare flagrantă a acestui drept elementar al omului, este intitulat *"Grecia, închisoarea... pe vârful limbii"*.

Vom încheia această serie de exemple menite a sublinia situaţia gravă prin care trec Aromânii din Grecia, cu un extras dintr'un articol apărut în ziarul atenian *Stohos* intitulat*"Vom tăia picioarele acelora care cultivă cuţovalaha"* şi al cărui conţinut ne scuteşte de orice comentariu: *"Toţi coluptătorii cu suflet grec ai lui Stohos trebue să zdrobească pe toţi cei ce se referă la o naţionalitate valahă distinctă şi să taie din rădacini limba tuturor acelora care vorbesc aromâna. Nu permiteţi - pe stradă, la cafenea, la locul de muncă, lângă voi, oriunde - să se vorbească vlahika sau makedonika. Distrugeţi tot ce are legătură cu aceste limbi, când daţi de ele. Faceţi tot ce va stă în putere, ca să înţeleagă aceşti străini, cu limbile lor inventate că aici e GRECIA, şi nu e loc decât pentru limba greacă! Scopul scuză mijloacele!"*

Citind (îngrozit) rândurile de mai sus, mi-au venit în minte spusele unui cronicar anonim din vremea lui Dumitraşcu Vodă (1684) care scria: *"...iară la Greci, milă sau omenie, sau dreptate, sau nevicleşug, nici unele din aceste nu sunt, sau frica lui Dumnezeu; numai când nu poate să facă rău, se arată cu blândeţe, iară inima şi firea, tot cât ar putea, este să facă rău!"*

Rezultă, credem, destul de clar din tot ce s'a spus mai sus că nimic nu s'a schimbat în bine în soarta dramatică a Aromânilor din Republica D-lui Stefanopulos, situaţie care acum mai bine de treizeci de ani, era descrisă în felul următor de cunoscutul ziarist francez **Michel de la Ventolière**, într'un articol intitulat ***Du Marché Commun à l'Europe*** şi publicat în ***Bulletin Européen*** din luna Aprilie 1969: *"Nu este posibil a avea o minoritate română în Grecia supusă încă unui regim de lichidare spirituală tot atât de sistematic ca în secolele trecute şi în acelaşi timp să vorbim de o unitate europeană care ar cuprinde toate statele balcanice"*.

Un adevărat pericol de moarte pândeşte pe Aromânii din Grecia. Ei se află în mijlocul unui cazan satanic, al uni etnocid care se săvârşeşte în zilele noastre, sub nasul tuturor naţiunilor care-şi zic civilizate. S'a văzut că prin politica oficială de stat grecească se fac toate eforturile pentru asimilarea naţională a Aromânilor, deci se operează la un nivel guvernamental la distrugerea completă a etniei aromâne.

În faţa acestei situaţii atât de grave, care este poziţia Statului Român, a ceea ce noi, Aromânii, încă considerăm ca *"Patria noastră Mumă"*? A sunat ceasul al doisprezecelea. Trebue să tragem semnalul de alarmă şi să cerem autorităţilor române să se trezească din letargia în care zac de atâta timp. Este cu totul de neînţeles indecizia tuturor guvernărilor române care s'au perindat la putere din 1990 încoace în această problemă. În definitiv, noi, Aromânii, nu cerem decât să ni se redea drepturile dobândite în trecut, dreptul de a avea şcoli şi biserici în limba noastră. Este acest lucru imposibil într'o Europă ce şi-a făcut un crez de onoare din respectarea minorităţilor naţionale?

Cu atât mai mult Statul Român are datoria să intervină fern pentru aceste drepturi ale Românilor minoritari din afara hotarelor cu cât România respectă cu stricteţe aceleaşi drepturi ale minorităţilor etnice dela noi.

OMAGIEREA LUI ZAHU PANĂ ÎN ŢARĂ

——Mihai CASAPU——

Din iniţiativa *Fundaţiei Cuza Vodă* şi a *Societăţii Macedoromâne*, în după amiaza zilei de Joi, 26 Aprilie 2001, la sediul Vetrei Româneşti de pe strada Molière din Bucureşti, s'a ţinut o adunare comemorativă în cinstea cunoscutului poet şi publicist Zahu Pană, recent mutat din viaţa terestră (la vârsta de 80 de ani fără 5 luni),

Manifestarea omagială a debutat cu păstrarea unui minut de reculegere în memoria marelui dispărut.

Apoi, Dacoromânul Emilian Bratu (Preşedintele *Fundaţiei Cuza Vodă*) şi Aromânii Ion Zeana, Hristu Cândroveanu şi Mihai Stere Derdena l-au evocat pe Zahu Pană, relevând meritele lui excepţionale de luptător naţionalist-creştin (participant la războiul nostru sfânt din anii 1941-1944 şi la lupta anticomunistă, *"vini"* pentru care va executa 13 ani de temniţă grea), de publicist la *Cuvântul Românesc* (îndrăgit de cititori mai cu seamă pentru pamflete din rubrica-i permanentă *"Efemeride"*, scrieri aşteptate de fiecare dată ca pâinea caldă), de prinţ al poeziei (în grai aromân şi în limba română literară) şi de realizator al primei antologii a poeţilor deţinuţi anticomunişti, intitulată *"Poezii din închisori"*, operă fundamentală şi de referinţă, apărută în 1982, la Editura *Cuvântul Românesc* din Canada.

S'au subliniat, de asemenea, farmecul de interlocutor şi priceperea neasemuită a lui Zahu în conducerea nenumăratelor reuniuni culturale, la care fusese moderator, precum şi faptul că a înfiinţat şi a îngrijit, dela întemeiere până în acest an, pagina *"Fara armânească"* din *"Cuvântul Românesc"*, cea mai răspândită publicaţie a exilului românesc şi a diasporei române, editată, în Canada, de George Bălaşu, patriot, naţionalist şi cărturar de prim-rang.

S'au recitat poezii din volumele *"Cu acul pe săpun"* şi *"Avnânghipsiri"* şi au fost citite două dintre numeroasele omagii apărute în numărul din Aprilie 2001 al prestigiosului periodic *"Cuvântul Românesc"*.

Zahu va rămâne în amintirea cititorilor şi a prietenilor săi ca pilduitor discipol de elită al lui Iisus Hristos şi a lui Corneliu Codreanu, ca om de caracter integru, care n'a făcut nici un compromis cu duşmanii Crucii, ai Adevărului şi ai Românei. Absenţa lui se va resimţi în mulţi ani de-acum încolo, în cultura noastră.

NU UITAŢI ! PLĂTIŢI ABONAMENTUL LA CUVÂNTUL ROMÂNESC

BASARABIA ROMÂNEASCĂ

PARTIDUL COMUNIST CU "AJUTORUL" RUSIEI, VA ERADICA SĂRĂCIA DIN BASARABIA ?

——Eugen HOLBAN——

Partidul comunist din Republica Moldova a adoptat un program, clar, de colaborare cu Rusia. Declaraţiile Preşedintelui Vladimir Voronin: *"parteneriat strategic cu Rusia"*, *"relaţii prioritare cu Rusia"*, *"procese dirijate spre Rusia"* nu lasă loc la interpretări. Apropierea de Rusia a fost confirmată şi prin fapte: Parlamentul, în scurtul timp dela instaurare, a ratificat acordul militar cu Rusia - ce rămăsese neratificat de mai mult timp, dela precedentul parlament - şi care prin conţinutul său implicit lezează independenţa statului - independenţă pe care cu atâta fală o propovăduiseră cei ce s'au opus unirii cu România. Concepţia *"pro Rusia"* a noii puteri a fost demonstrată şi prin hotărîrea aceluiaşi parlament ca actele de stare civilă să se întocmească în două limbi: româna şi rusa - în ciuda prevederilor constituţionale, că limba română este limba de stat şi a faptului că Ruşii nu reprezintă decât 10% din totalul populaţiei.

Să examinăm care sunt posibilităţile reale ale puterii comuniste dela Chişinău, ca ajutată de Rusia, să poată scoate Republica Moldova din starea de *"ţara cea mai săracă din Europa"*.

Din punct de vedere al programului, dacă ne referim la cel aflat în sertare şi propagat până la câştigarea alegerilor, - acesta conţine în cea mai mare parte ideile vechii doctrine comuniste. După alegeri, afară de unele schimbări de poziţie, în ce priveşte politica externă (asupra căreia ne vom opri, mai departe) destule declaraţii ale fruntaşilor comunişti, cum ar fi *"rolul sporit al statului"*, *"politica centralizată"*, *"combaterea virusului proprietăţii private"*, *"instaurarea monopolului pentru ţigări şi băuturi"* etc. atestă continuitatea vechii ideologii. Nu fără motive, parlamentul european, a caracterizat partidul comunist venit la putere în Republica Moldova ca *"partid comunist nereformat"*.

Este îndoielnic, ca să nu spunem aberant, că folosirea unei doctrine comuniste nereformate a cărei ineficacitate economică şi socială a ieşit în evidenţă în cei peste 70 de ani, cât a fost aplicată în Rusia Sovietică şi în alte ţări comuniste ar putea să reuşească şi să vindece un rău economic de amploarea celui din Basarabia.

Dacă puterea comunistă dela Chişinău se va menţine pe aplicarea acelor idei din program menţionate mai sus, eşecul poate fi cunoscut de pe acum. Declaraţiile euforice ale unor personalităţi ale noii puteri (inclusiv ale noului Prim-ministru Vasile Tarlev) că succesul comuniştilor din Republica Moldova va conduce la reabilitarea cuvântului *"comunist"* în lume şi că alte ţări vor urma exemplul Republicii Moldova nu pot decât să provoace zâmbete. Planurile Preşedintelui Rusiei V. Putin de-a resuscita şi alte partide comuniste din ex-republicile URSS (Ucraina, în special) pentru a-şi reface zona de influenţă, pe această cale, vor avea efecte negative asupra relaţiilor Occident-Rusia şi asupra persoanei şefului Kremlinului - apărând în faţa lumii drept criptocomunistul Putin şi nu *"democratul"*, cum i-ar plăcea să se afişeze.

În ce priveşte politica externă a noii puteri din Republica Moldova, dacă am reda toate declaraţiile Preşedintelui Voronin, ale primului ministru şi ale altor fruntaşi comunişti, am descoperi atâtea contradicţii, încât ar fi greu de redat adevăratele intenţii. Vom menţiona câteva din acestea care vizează aparent o apropiere faţă de Europa: *"vom fi prezenţi acolo unde ne sunt interesele"* (Voronin, 4 Aprilie), *"nu excludem aderarea Republicii Moldova la Uniunea Europeană, dar dorim ca aceasta să se facă odată cu Rusia şi Bieloruisa"* (Voronin, 16 Aprilie), *"menţinerea legăturilor cu organisemele internaţionale în interesul poporului"* (Voronin, 23 Aprilie), *"integrarea în Uniunea Europeană şi în acelaşi timp în Uniunea Bielarus-Rusia"* şi *"vom colabora cu statele care ne vor aduce avantaje"* (V. Tarlev, 20 Aprilie), *"continuarea colaborării cu organismele europene şi FMI"* (Preşedintele Parlamentului, Eugenia Ostapciuc, 9 Aprilie).

Dacă aparentele intenţii de colaborare şi aderare la Europa ar fi sincere, încă ar fi un aspect pozitiv. Din nefericire, ele se contrazic cu programul şi planurile puterii comuniste. Creditele şi ajutoarele occidentale, plus investiţiile lor, sunt condiţionate de realizarea unei economii de piaţă, a reformelor şi privatizării. Ori tocmai aici s'au împotmolit guvernele anterioare din deceniul '90 şi cu atât mai mult se va bloca gruvernul comunist cu doctrina sa şi mai conservatoare. Este destul să arătăm că în jurul datei de 9-10 Mai s'a încheiat vizita reprezentanţilor FMI la Chişinău, când şeful acestora a declarat că *"relaţiile cu Republica Moldova trec printr'un moment critic"*. Cauza: neîndeplinirea angajamentelor luate cu prilejul vizitei anterioare şi planurile guvernului actual de a instaura monopolul la ţigări şi băuturi - tocmai sectoarele la care FMI şi Banca Mondială insistă asupra necesităţii privatizărilor. Consecinţa: blocarea creditelor şi ajutoarelor.

Comuniştii şi nu numai ei - din arealul ex-sovietic (cu excepţia celor din Ţările Baltice) nu au ajuns încă să înţeleagă însemnătatea proprietăţii private şi a ideilor liberaliste în economie şi pentru aceste motive trenează tranziţia şi reformele. Se mai adaugă faptul că o influenţă a Moscovei, prin fostele canale politice, mediatice şi de altă natură a rămas activă, - mai ales într'o problemă atât de importantă pentru ea, ca aderarea la Europa a Republicilor ex-URSS, devenite independente. Mazilirea guvernului Sturza la sfârşitul anului 1998, la câteva zile după încheierea înţelegerilor dela Praga, cu perspective de întrare în Europa, constituie o dovadă concludentă.

Declaraţiile Preşedintelui V. Voronin că el nu exclude aderarea R. Moldova la U.E. - dar că doreşte ca aceasta să se facă odată cu Rusia şi Bielorusia, nu aduce nimic nou faţă de acelaşi punct de vedere al Preşedintelui anterior Petru Lucinschi. După opinia noastră amândoi greşesc când leagă întrarea R. Moldova în U.E. de cea a Rusiei deoarece eventualele condiţii ce se vor stabili între U.E. şi Rusia, ca mare putere, vor fi total deosebite de condiţiile şi procedura folosită pentru ţările mici. Prin această poziţie cei doi oameni politici, - dintr'un ataşament excesiv faţă de Rusia, prejudiciază interesele propriei lor ţări.

O altă declaraţie prin care se consideră posibilă atât integrarea în U.E. cât şi aderarea la Uniunea Bielarus-Rusia este naivă şi lipsită de realism politic. În primul rând, odată întrat în U.E. orice stat urmează, în linii mari, o politică comună, conform cu interesele ei. Apoi Bielorusia este privită de U.E., Statele Unite şi de Occident, în general, ca un stat care a încălcat în multe privinţe principiile democratice şi ale libertăţilor. Se cunoaşte contestarea de către U.E. şi Statele Unite a realegerii Preşedintelui Alexandru Lukaşenko în 1998 prin modificarea abuzivă a Constituţiei. Afară de aceasta actualul preşedinte este acuzat de încălcarea libertăţilor de exprimare, de persecutarea jurnaliştilor şi chiar de suprimarea unora din aceştia. Pentru toate aceste motive U.E. şi Statele Unite au redus relaţiile lor diplomatice la limita considerării existenţei lor *"de Jure"* şi nu *"de facto"*. Este evident că aderarea R. Moldova la Uniunea Bielarus-Rusia va fi privită ca un act de neprietenie la adresa democraţiilor occidentale şi incompatibilă cu situaţia de candidat la aderarea în Uniunea Europeană.

În ce priveşte declaraţiile, destul de vagi, că R. Moldova va colabora cu statele *"care ne vor aduce avantaje"* sau *"vom fi prezenţi acolo unde ne sunt interesele"* ar fi fără îndoială folositoare, cu o singură condiţie: ***să se ducă o politică clară şi deschisă faţă de U.E. şi nu una duplicitară***. Comuniştii şi unii oameni politici dela Chişinău nu vor să înţeleagă ***că R. Moldova are nevoie de U.E. şi nu invers***. În schimbul ajutorului pe care îl vor da pentru refacerea şi progresul ţării, U.E. şi Statele Unite nu urmăresc decât realizarea unei păci stabile în regiune, un regim politic democratic, un stat independent cu depline libertăţi şi funcţionarea unei economii de piaţă.

Puse alături foloasele pe care le va avea R. Moldova prin alăturarea la U.E. faţă de cele pe care le-ar putea oferi Rusia este evident că posibilităţile Europei şi Statelor Unite de-a acorda ajutoare şi credite şi a promova investiţiile pentru refacerea şi progresul economic al ţării sunt superioare şi certe. O dovedesc situaţiile economice şi indicatorii economici ai celor două părţi, dar şi experienţa acelor state care au mers pe drumul integrării în Europa, precum: Ungaria, Cehia, Polonia, Slovenia, Slovacia, Bulgaria, România, Lituania, Letonia, Estonia ş.a.

În ce priveşte Rusia se ştie că ea, după destrămarea URSS se află într'un proces de refacere economică, apelând la rândul ei la ajutoarele şi creditele occidentale, precum şi la investiţiile acestora. Ea nu are capacitatea economică de a ajuta redresarea economică şi eradicarea sărăciei din R. Moldova. După opiniile unor analişti şi ex-sovietologi cunoscuţi (**Alain Besançon** în *"Le Figaro"* din 24 Ianuarie 2001 şi **Hélène Carrére d'Encausse** în *"La Rusie inachevée"*) Rusia se va reface economic, în timp, dar nu va mai putea atinge nivelul de super putere. Apoi, privind în perspectivă pe termen mediu şi lung - R. Moldova va trebui să vizeze - după ieşirea din sărăcie - mersul pe un drum al progresului, care s'o aducă la nivelul de viaţă egal cu al celorlalte ţări europene în care ar urma să se integreze. Acest deziderat nu se poate realiza decât în condiţiile pe care le oferă organismele internaţionale, U.E. şi Statele Unite. Dovada bunelor intenţii ale Occidentului este demonstrată de ajutoarele umanitare şi de altă natură pe care continuă să le ofere R. Moldova - ajutoare care se acordă chiar atunci când conducătorii politici dela Chişinău se întrec în a-face declaraţii de dragoste şi ataşament faţă de Moscova. Arătăm că la capitolul ajutoare umanitare pe primul loc se situează Statele Unite, urmate de Germania.

Politica actuală a Rusiei, de refacere a zonei de influenţă însoţită de revigorarea vechiului naţionalism şi de incitare a ex-republicilor URSS de-a i se alătura sub diferite forme (pacte militare, acorduri bilaterale etc.) sunt contrare intereselor R. Moldova. De ele profită numai Rusia în disputa cu Occidentul, legată de extinderea NATO. Ea nu poate satisface decât minoritatea rusă, datorită aceluiaşi orgoliu naţional şi nicidecum pe cei 70% Români basarabeni băştinaşi.

Este de remarcat faptul că mulţi oameni politici dela Chişinău (cei comunişti, în special) prin declaraţiile şi afirmaţiile pe care le fac demonstrează cât de străini sunt de schimbările produse în lume după destrămarea URSS şi de noua situaţie geo-politică. Se constată lipsa lor de informare din direcţia Vest şi super-mediatizarea din direcţia Est. De altfel, de acest lucru ne putem convinge dacă vizităm Chişinăul. O presă în cvasi totalitate rusească (ce se vede la chioşcuri), emisiuni radio şi TV în aceeaşi proporţie covârşitoare (o dovedesc numărul emiţătoarelor. Numai astfel se explică continuarea gândirii şi mentalităţii lui homo sovieticus.

De ne-am referi doar la oamenii politici comunişti din R. Moldova, vom arăta că între ei şi foştii lor *"tovarăşi"* din ţările ex-comuniste din centrul şi Estul Europei există sub aspectul culturii politice şi spectrului informaţional de care dispun unii şi alţii - o mare diferenţă. Comuniştii din Ungaria, Cehia şi Polonia au fost conştienţi de schimbările care se produc în lume, încă înainte de căderea zidului Berlinului, când ei au iniţiat acţiunile lor de privatizare şi trecerea la economia de piaţă. Chiar şi comuniştii din România şi Bulgaria au înţeles imediat după 1990 că trebue să-şi schimbe viziunea politică şi să se îndrepte spre social democraţie şi Europa. Acelaşi lucru l-au înţeles şi comuniştii din Ţările Baltice. De ce comuniştii din R. Moldova şi unii oameni politici au rămas anchilozaţi în vechea gândire? Nu merge şi Rusia spre democraţie şi economia liberală, cum o afirmă oamenii politici ruşi, inclusiv Preşedintele Putin? De ce R. Moldova nu merge alături de celelalte ţări europene ex-comuniste spre integrarea în U.E.? Cu cât va întârzia acest proces, cu atât va prelungi sărăcia, suferinţa şi deznădejdea basarabenilor.

TRADUCERI LEGALIZATE (Certified Translations)
ENGLEZA - FRANCEZA - ROMÂNA

- ACTE EMIGRARE - SPONSORARE
- DIPLOMĂ, FOAIE MATRICOLĂ FACULTATE - LICEU
- CERTIFICAT NAŞTERE - CĂSĂTORIE - DIVORŢ
- RESUMÉ - C.V.
- ANUNŢURI, RECLAME, BROŞURI, MANUALE
- PAGINI WEB IN HTML

POST-SCRIPTUM TRANSLATIONS
Tel: 416-587-6603
http://PostScriptum.Netfirms.com

UN OM CARE A IUBIT ADEVĂRUL
Monseniorul George SURDU

Subit, a încetat din viaţă, la Paris, luni 23 Aprilie, la vârsta de 87 de ani Monseniorul George Surdu, rectorul misiunii române Greco-Catolice din Capitala Franţei. Această misiune a luat fiinţă în anul 1946 la ideea şi prin străduinţa Mgr. George Surdu originar din Boian, judeţul Sibiu. *"Mi-a venit idea că noi trebue să avem aici la Paris un centru românesc şi creştinesc care să ne susţină moralul când ţara va fi stăpânită de materialişti ateii(...) Când Românii vor fi cu călușul în gură sau în închisori, acest centru să fie un sprijin, mai ales pentru credincioşii greco-catolici, fiindcă biserica lor este orientată spre Paris şi Roma, dar în care să fie ocrotiţi toţi Românii care vor fugi de comunism. Aveam încredere în Dumnezeu că mă va ajuta".*

Reîntors în România, să-şi revadă mama, în anul 1947, a fost arestat făcând ani grei de temniţă. În anul 1991 S.S. Cardinalul Jean-Marie Lustiger l-a invitat printr'o scrisoare să reia conducerea misiunii pe care a fondat-o. Apropiat de cei mulţi sosiţi din *"gulagul românesc"*, aplecându-se asupra necazurilor şi problemelor cu care erau confruntaţi în această *"lume nouă"*, înţelegându-i şi ocrotindu-i, biserica din 38 rue Ribera din Paris, în fiecare Duminică devenea neîncăpătoare pentru credincioşii care veneau în mare număr să se roage împreună cu preotul lor Mgr. George Surdu. *"Lăudat şi preamărit să fie Dumnezeu pentru tot ce a înfăptuit la Paris, din dragoste pentru neamul românesc".*

După Decembrie 1989 multe personalităţi române - între care Corneliu Coposu - în perindarea lor spre Europa se opreau la Misiunea Română Greco-Catolică, unde găseau o oază de dragoste sufletească şi erau încurajaţi în efortul lor de redresare a stării precare a ţării. De mai mult timp, prin bunăvoinţa Mgr. George Surdu, toate conferinţele organizate la Casa Românească din Paris - una din cele mai cunoscute instituţii culturale ale exilului anticomunist - au loc în sala Misiunii.

Cu pace şi cu bucurie şi-a încheiat existenţa pământească. Plecarea *<<la cei drepţi>>* a Mgr. George Surdu va lăsa un gol imens, dar va dăinui în memoria Românilor din exil şi nu numai, ca un exemplu de creştinism şi dăruire. Ca un semn de înaltă apreciere de care s'a bucurat Mgr. George Surdu, Joi seara, 26 Aprilie, la Misiunea Română Greco-Catolică, a ţinut să fie prezent S.S. Cardinalul Parisului Mgr. Jean Marie Lustiger, care prin cuvântul său a dus un omagiu celui care a fost întemeietorul acestui sfânt locaş românesc din capitala Franţei. În aceeaşi noapte de priveghi se găseau împreună în rugăciune prelaţi şi preoţi români greco-catolici: S.S.Episcop de Oradea Mgr. Virgil Bercea, Mgr. Mihai Frăţilă - vicerector al Colegiului Român dela Roma, Mgr Claudiu Pop dela Paris şi Mgr. Petru Gherman din Bruxelles alături de fraţii lor ortodocşi: preotul Vasile Urda şi preotul Constantin Stoica, dirijorul corului, ambii dela Biserica Ortodoxă Română *"Sfinţii Arhangheli Mihail, Gavril şi Rafail"*(9 bis, rue Jean de Beauvois, 75005, Paris).

Vineri, 27 Aprilie sicriul cu corpul neînsufleţit al Mgr. George Surdu - care ca semn de recunoştinţă pentru tot ceea ce a făcut, a fost acoperit cu tricolorul românesc - era depus pentru o oră în faţa altarului unde a slujit până în ultima zi a vieţii sale, cu pasiune şi dragoste de Dumnezeu. Coloana funerară s'a îndreptat apoi spre Impunătoarea Biserică pariziană *"Notre Dame de l'Assomption"* unde un sobor de 14 preoţi, români şi francezi au oficiat o slujbă religioasă. Lângă catafalc puteau fi zărite, cu lacrimi în ochi Doamnele Doina Surdu şi Maria Stoica, precum şi tânărul Codruţ Oprea, nepoatele şi nepotul mult regretatului lor unchi. Erau prezenţi numeroşi Români, personalităţi ale exilului, precum şi mulţi Francezi.

Vicarul general al Parisului Mgr. Gervais, a dat citire unei scrisori din partea S.S. Cardinalul Jean-Marie Lastiger care îşi exprima regretul că nu poate fi prezent la această ceremonie. S.S. Episcop de Oradea Mgr. Virgil Bercea în alocuţiunea sa a menţionat trăsăturile fundamentale care il caracterizau pe Mgr. George Surdu, comparându-l cu *"o lumină care a strălucit mereu, peste tot şi'n temniţă şi'n libertate şi care a ştiut ca această lumină s'o dăruiască şi semenilor săi".*

După ce a făcut un elogiu celor din exil, S.S. Episcopul de Oradea Virgil Bercea a citit textul venit din partea S.S. Mitropolitul Blajului Mgr. Lucian Mureşan. Domnul Victor Popescu, secretar general la Casa Românească (La Maison Roumaine) din Paris, a vorbit plin de emoţie despre personalitatea Monseniorului George Surdu care a marcat exilul românesc din capitala Franţei în ultimul deceniu.

Înmormântarea a avut loc la cimitirul Montparnasse. Dumnezeu să-l odihnească.

ILIE MIHALCEA

SOULTZMATT

Începând din anul 1981, în fiecare Sâmbătă consecutivă zilei de înălţare, zeci sau sute de Români din Franţa, Germania, Elveţia, precum şi alte ţări, se întâlnesc la cimitirul prizonierilor români din Soultzmatt pentru a-i comemora pe cei 687 de ostaşi români îngropaţi aici, după ce au murit de boli şi de mizerie mai ales în Ianuarie 1917. Astăzi deci, avem cea de-a 20-a comemorare organizată din iniţiativa cunoscutului luptător anticomunist Remus Radina, aici pe acest pământ dăruit în 1919 de către comuna Soultzmatt regatului României care, în interesul naţiunii române, a combătut în Primul Război Mondial în rândul aliaţilor.

În Franţa sunt înmormântaţi, în mai multe cimitire, 2.784 de ostaşi români, prizonieri din Primul Război Mondial, exterminaţi ca duşmani ai celui de-al 2-lea Reich, consideraţi trădători ai relaţiei de rudenie dintre Wilhelm al 2-lea şi Carol 1 al României, ulterior regele Ferdinand cel loial.

Miile de prizonieri români folosiţi aici la munca forţată s'au înfrăţit prin moarte cu sutele de mii de eroi căzuţi pe câmpul de luptă, a căror jertfă continuă încă să motiveze existenţa României ca stat suveran, chiar dacă, de 60 de ani, ţara noastră este condusă de cele mai nereprezentative figuri ale naţiunii române, aflate constant în slujba unor puteri străine, care le garantează inviolabilitatea interesului lor personal, realizat prin mijloace necinstite, uneori chiar criminale.

Cimitirul prizonierilor de război români din Soultzmatt a fost relizat din iniţiativa reginei Maria, autoarea inscripţiei de pe monumentul ce împodobeşte acest lăcaş de veşnică odihnă: *"Soldaţi români departe de patria voastră, pentru care v'aţi jertfit, odihniţi-vă în pace, aureolaţi de glorie, în acest pământ care nu vă este străin."* Cimitirul acesta a fost inaugurat la 9 Aprilie 1924 în prezenţa regelui Ferdinand şi a reginei Maria şi este unul dintre cele mai cuprinzătoare lăcaşe de acest gen.

Ulterior, s'au mai amenajat asemenea cimitire la Haguenau (cu 472 morminte), la Dieuze (cu 947 de morminte), Effry, Hirson, Mobeuge, precum şi în alte localităţi franceze. Numai în noaptea de 27 spre 28 Ianuarie 1917, la Steinbrunn-le-Haut au murit 71 de prizonieri. Tratamentul aplicat Românilor de către paznicii lor, i-au adus pe aceştia în postura de criminali de război, după tratatul dela Versailles, de la 28 Iunie 1919. Este de presupus că dacă aceşti martiri ar fi supravieţuit până în primăvară, ar fi murit de foame şi nu datorită bolilor agravate de o severă subalimentare. Au fost cazuri în care ţăranii dela Soultzmatt au încercat să aducă prizonierilor români pâine şi alte alimente, din consideremte caritabile, creştineşti. În măsura în care au fost surprinşi de paznici, aceşti localnici au fost împuşcaţi, devenind la rândul lor martiri în încercarea lor de a-şi ajuta aproapele aflat la nevoie.

Îmi amintesc un citat din *Memorialele* lui Vasile Pârvan: *"Nenorocirea celor care din prea multe preocupări mărunte, nu mai au vreme de a se gândi la cei care au murit, pentru ca acei în viaţă şi urmaşii lor să aibă un viitor mai uşor."* Este incontestabil, că un stat se justifică pe mapamond, numai în măsura în care un număr considerabil din locuitorii lui s'au jertfit în războaiele purtate de ţara respectivă. Pe câmpul de luptă mor eroii, iar în lagărele de prizonieri martirii.

Îi comemorăm astăzi, pentru a 20-a oară fără întrerupere, pe aceşti martiri. Toţi cei care suntem aici ne exprimăm astfel recunoştinţa noastră atât pentru oştenii României, cât şi pentru iniţiatorul acestor comemorări, Domnul Remus Radina.

Mâine vom fi imitaţi. Să dea Domnul, ca această încăpăţânată imitare să înflorească în sufletele participanţilor de mâine ca un început de smernie. Ar fi o garanţie că, în anii viitori, comemorarea de Duminică va rămâne rezervată numai unui număr din ce în ce mai mic de români dresaţi.

CIMITIRUL DELA SOULTZMATT

Dr.Mihai NEAGU

În vederea vizitei lui Ilie Ilaşcu în Statele Unite şi Canada

Anunţ

Românii din Statele Unite şi Canada au aflat cu mare bucurie ştirea eliberării din închisoare a eroului Ilie Ilaşcu, după nouă ani de detenţie şi trei execuţii simulate.

Noi, cei care am fost tot timpul alături de el şi de ceilalţi deţinuţi din Tiraspol, atât moral cât şi material, suntem pregătiţi acum să-i aducem pe Ilie Ilaşcu şi pe soţia sa Nina într'o vizită de câteva săptămâni în Statele Unite şi Canada, invitaţie pe care o facem pentru calitatea sa de erou al rezistenţei poporului român.

Societatea Avram Iancu din New York, care ani de-a rândul a sprijinit familiile foştilor deţinuţi, împreună cu Forumul Românilor din New York, care a menţinut vie speranţa eliberării lor, au iniţiat formarea unui comitet ad-hoc pentru această vizită.

Vor fi organizate întâlniri cu Românii şi cu oficialităţi americane, vizite universitare, reuniuni particulare şi vor fi colectate ajutoare pentru toţi cei patru foşti deţinuţi din Transnistria. În acelaşi timp, li se va oferi oaspeţilor şansa refacerii şi controlării sănătăţii. Soţii Ilaşcu ne-au comunicat că cea mai bună perioadă pentru vizită ar fi luna Iulie. Vă vom ţine continuu la curent.

Toate donaţiile şi contribuţiile pentru organizarea vizitei şi pentru ajutorarea deţinuţilor români dela Tiraspol pot fi trimise pe numele:

AVRAM IANCU SOCIETY
c/o Mihai Vânătoru
286 Brrokvalley Rd,
Kinnelon, New Jersey
U.S.A. 0745-3322

Comitetul de iniţiativă

Nicolae Dima, Washington, D.C., Coordonator.

Mihai Vânătoru, New Jersey, Secretar/Financiar.

New York - New Jersey:

Ştefan Isărescu, Preşedinte, Comitetul Adevărul despre România; Anca Popa, Preşedinte, Asociaţia Avram Iancu, NY-NJ; Lidia Belcea, Princeton, New Jersey; Aurel Ciufecu, Preşedinte, Congresul de Cultură Macedo-Român; Mircea Cocărescu, Forumul Român din New York; Vasile Cosma, Alianţa Civică, US, Coasta de Est; Dan Costescu, Co-editor, Lumea Liberă; Grigore Culianu, Redactor, New York Magazin; Justin Liuba, Preşedinte, Fundaţia Iuliu Maniu; Aurel Marinescu, Forumul Român din New York; Pr. Traian Petrescu, Biserica Sf. Dumitru, New York; George Roşianu, Redactor, Meridianul Românesc; Gligore Carazza, fost deţinut politic.

Washington, D.C. - Virginia - Maryland

Pr. Gheorghe Calciu, Biserica Sf. Cruce, Virginia; Nicolae Filipescu, Profesor, George Washington University; Mihai Pruteanu, Maryland; Constantin Răuţă, Maryland; Alexandru Sturza, Preşedinte, Free Romanian Fund, Washington, D.C.; Valentin Teporde, Comitetul pentru Proprietate Privată, Virginia.

USA - Canada

Claudiu Mătasa, Preşedinte, Asociaţia Românilor din Florida; Michael Badea, Editor, Meridianul Românesc; George Bălaşu, Director Cuvântul Românesc, Canada; Miron Costin, Academia Civică şi Alianţa Civică, US Coasta de Vest; Cristian Ioanide, Director, Romanian Times, Oregon; Petre Lucaci, fost Preşedinte al Uniunii şi Ligii Societăţilor Româneşti din America; Mihaela Moisin, Preşedinte Asociaţia Culturală Română, Hamilton, Canada.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

UNIUNEA EUROPEANĂ ATACĂ GUVERNUL NĂSTASE

Primul raport oficial al Uniunii Europene (UE) despre ţara noastră spulberă optimismul Premierului Adrian Năstase şi al miniştrilor săi, de aderare la UE. Parlamentarii europeni iau chiar în calcul suspendarea negocierilor cu România. Raportul aparţine Comisiei de politică externă a Parlamentului European, Comisie din care face parte baroana Emma Nicholson, ca reportor special pentru ţara noastră.

Proiectul de raport arată că România se află mult în urma tuturor celorlalte ţări candidate, iar decalajul devine mai ridicat pe zi ce trece. Astfel, România a încheiat numai 6 din cele 312 capitole de negociere, pe când Cehia a încheiat 15, iar Slovacia 12. Raportul parlamentarilor europeni avertizează că bugetul adoptat în luna Aprilie de guvernul dela Bucureşti se bazează pe prevederi *"prea optimiste"*, care ar putea dăuna stabilităţii macroeconomice. Documentul mai arată că măsurile împotriva corupţiei se lasă aşteptate, iar România riscă să piardă 100 de milioane de Euro din asistenţa europeană, din cauza incapacităţii administraţiei de a cheltui banii eficient.

Baronesa Nicholson, care a fost la Bucureşti, a declarat că recomandarea de a suspenda negocierile de aderare cu România nu este o decizie, sau o cerere, ci este un fapt care decurge din situaţia că România nu respectă criteriul politic pentru aderare. Tot dânsa a mai spus că România nu va putea avansa în capitolul de negociere referitor la justiţie şi afaceri interne, deoarece în această ţară (România) nu se respectă convenţia ONU privind drepturile copilului, inclusă în acquis-ul comunitar de justiţie şi afaceri interne.

Reacţia premierului român este una năucitoare. Într'o scurtă declaraţie, Adrian Năstase a afirmat că *"declaraţiile baronesei Emma Nicholson referitoare la bugetul pe 2001 sunt poveşti de fraţii Grimm"*. O altă declaraţie aiuritoare aparţine preşedintelui Senatului, Nicolae Văcăroiu. Acesta consideră că raportul preliminar întocmit de Parlamentul European este *"lipsit de fundament"* şi şi-a exprimat speranţa că el va intra în atenţia parlamentarilor europeni într'o altă formă. Văcăroiu s'a arătat *"deranjat"* de faptul că Emma Nicholson vine în România, *"face declaraţii pozitive"*, ca după trei-patru săptămâni să întocmească un astfel de raport.

Raportul Comisiei de politică externă a Parlamentului European va fi publicat luna viitoare.

VIZITA REGELUI MIHAI ÎN ŢARĂ

Majestăţile Lor, Regele Mihai şi Regina Ana s'au reîntors acasă Vineri 18 Mai, aterizând pe Aeroportul Internaţional Otopeni. Admiratorii Regelui veniţi să îl întâmpine au fost ţinuţi deoparte de Serviciul de Pază şi Protocol (S.P.P.).

După mai multe vizite prin ţară, Regele şi Regina se vor întoarce la Geneva pe data de 9 Iulie.

VIZE DE CĂLĂTORIE ÎN EUROPA PENTRU R. MOLDOVA

Dela 1 Iulie 2001, moldovenii (basarabenii) care vor să călătorească în ţări Vest-europene ce nu au reprezentanţe diplomatice în Republica Moldova vor trebui să plece după vize la Bucureşti, Kiev sau Moscova.

GUVERNUL ARE NEVOIE DE BANI

Subvenţiile acordate cu atâta generozitate în ultima vreme, pentru plata salariilor la unele întreprinderi ce nu mai au de multă vreme legătură cu piaţa reală şi toate celelalte pomeni făcute cu dărnicie în câteva zone crepusculare ale economiei, au nevoie de o sursă financiară.

Cabinetul Năstase încearcă să ridice pe piaţa internă aproape 70 milioane de dolari, oferind dobânzi mai mari cu două până la trei procente decât băncile la depozitele de valută.

PROTOCOLUL UDMR-PDSR, POATE DEVENI UN ACORD DE GUVERNARE

Acest lucru ar presupune ca în cabinetul Năstase să fie cuprinse şi personalităţi ale UDMR, iar în administraţia publică locală să fie repuşi în drepturi toţi membrii UDMR deţinători de funcţii în perioada 1997-2000. Semnalele dinăuntrul UDMR confirmă că protocolul semnat de această formaţiune cu PDSR s'ar putea transforma cât de curând într'un acord de guvernare.

PDSR A TRIMIS PARLAMENTULUI AMENDAMENTELE LA LEGEA LUPU

Ministrul Agriculturii, Ilie Sârbu, a anunţat că guvernul a definitivat modificările la legea de restituire a pământului cunoscută şi sub numele de legea Lupu. Potrivit ministrului agriculturii nu vor mai fi posibile retrocedările pe baza probei cu martori. Terenul obştilor comunale nu se va mai restitui integral, ci în limita a 10 hectare de pădure pentru fiecare moştenitor.

AL DOILEA EŞEC PDSR ÎN CAMERA DEPUTAŢILOR

Ordonanţa de urgenţă privind informatizarea regimului documentelor nu a putut trece de Camera Deputaţilor, deoarece nu a obţinut cele 173 de voturi necesare adoptării unei legi organice. Înainte cu o săptămână, o altă lege cu caracter organic propusă de PDSR nu a trecut de Camera Deputaţilor din cauza absenteismului reprezentanţilor Puterii şi a votului împotrivă al PRM.

Deputatul PRM Daniela Buruiană a declarat că PDSR nu ţine cont de poziţia şi ponderea PRM în Camera Deputaţilor şi din acest motiv, ordonanţa a fost respinsă de partidul lui Vadim Tudor. Votul împotrivă al PRM a fost un protest politic, ţintind în special către alianţa dintre PDSR şi UDMR, a mai spus deputatul PRM, Dan Ionescu.

BUCUREŞTIUL CEL MAI PRĂFUIT ORAŞ DIN EUROPA

În general, în capitala ţării se depun lunar 273 de tone de praf pe kilometru pătrat. Bucureştiul ar putea atinge în curând un record negativ, ajungând în fruntea listei celor mai poluate capitale din Europa. El se află în momentul de faţă pe locul doi după Atena.

Bucureştiul a pierdut în zece ani 800 de hectare de spaţiu verde, în unele zone ale oraşului vegetaţia lipseşte complet, iar în cartierele sudice suprafaţa totală ocupată de parcuri nu ajunge nici la 200 hectare, comparativ cu partea de Nord, unde există 503 hectare de parc.

UZ DE FALS CU VIZA PDSR

Mai multe transporturi cu carne de pui şi conserve de sardine din import au fost vândute la Metro Constanţa, fără a avea toate documentele în regulă. Certificatele sanitar-veterinare de însoţire erau neadecvate transportului de carne destinată consumului uman, actele fiind eliberate de Direcţia Sanitar-Veterinară Ilfov şi semnate de Narcisia Valentina Mirică, actualul director al DSV Bucureşti.

Narcisia Mirică este membru PDSR, partid pentru care a cotizat oficial 250 milioane de lei la campania electorală din 2000.

MAGISTRAŢII CER PROTECŢIE

Asociaţia Magistraţilor din România (AMR) a cerut un tratatemt demn şi măsuri practice care să consacre Justiţiei locul ce i se cuvine în funcţionarea mecanismului democratic. Datorită violenţei cu care s'au confruntat magistraţii în ultima perioadă de timp, ei au cerut să li se asigure protecţie, se subliniază în comunicatul semnat de preşedintele AMR, judecător Viorica Costiniu.

CADRELE MILITARE VOR CREŞTE

Armata nu se află într'un proces de reducere a personalului, aşa cum greşit au înţeles militarii, ci de restructurare, numărul cadrelor militare urmând să crească până în Decembrrie 2003, a declarat secretarul de stat în MApN, Sorin Encuţescu. El a arătat că, până la sfârşitul anului 2003, Armata trebue să aibă 140.000 de oameni, dintre care 112.000 militari şi 28.000 civili. Dacă România va fi invitată să adere la NATO, la *summit*-ul dela Praga, în 2002, restructurarea va fi regândită, în funcţie de strategia Alianţei Nord-Atlantice. În prezent, în Armata Română există 136.963 de oameni, dintre care 26.469 ofiţeri, 23.975 maiştri militari şi subofiţeri, 17.362 de militari angajaţi cu contract şi 32.794 de militari în termen. Numărul salariaţilor civili este de 36.363.

PD SE OPUNE INTRĂRII PDSR ÎN INTERNAŢIONALA SOCIALISTĂ

Noul preşedinte al PD, Traian Băsescu, a declarat că partidul său se va opune intrării PDSR-PSDR în Internaţionala Socialistă. Unul din argumente fiind, că PDSR este un partid *"neevoluat"*, care manifestă dispreţ faţă de lege şi faţă de administraţia locală.

SALUBRIZAREA ÎN BUCUREŞTI ESTE DE 40%

Din cele 5.071 de străzi bucureştene, numai 40 la sută - 2.059 sunt salubrizate, a rezultat dintr'un control, efectuat în luna Aprilie, de Ministerul Apelor şi Protecţiei Mediului (MAPM).

NUMĂRUL PAŞAPOARTELOR ELIBERATE A CRESCUT

În primele luni ale anului, Direcţia de Paşaporte a eliberat 247.210 paşapoarte şi a prelungit valabilitatea la 110.650. De asemenea, 5.766 de cetăţeni au rămas fără paşaporte, fiindu-le retrase sau suspendate conform art.216/998, întrucât au făcut obiectul returnării din ţările cu care România are acorduri de readmisie.

PDESERIŞTII ÎMPOTRIVA MINISTRULUI JUSTIŢIEI

Vicepreşedintele Comisiei juridice din Senat, Antonie Iorgovan (PDSR) consideră că *"ar fi binevenit"* ca ministrul Justiţiei, Rodica Stănoiu să se retragă dela conducerea acestui minister, având în vedere că *"şi-a atins olbiectivul"* de a-şi promova soţul, Viorel Bogdan Stănoiu, ca judecător la Curtea Constituţională.

După părerea mea, prea mulţi purici dânsa (Rodica Stanoiu n.r.) nu prea face la Ministerul Justiţiei, a adăugat Iorgovan.

RUSIA ŞI R. MOLDOVA ÎN BOXA ACUZĂRII LA CONSILIUL EUROPEI

La Strasbourg, la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, s'a încheiat audierea părţilor (Republica Moldova şi Rusia), în procesul intentat de cei patru militanţi deţinuţi ilegal de regimul separatist dela Tiraspol. Ilie Ilaşcu, aflat în libertate, se luptă pentru eliberarea camarazilor lui, Andrei Ivanţoc, Tudor Petrov-Popa şi Alexandru Lescol, aflaţi în continuare la Tiraspol. Liderul administraţiei transnistriene, Igor Smirnov, a declarat că nu-i va elibera pe cei trei politici, deoarece Chişinăul nu a respectat condiţiile pe care Tiraspolul le-a pus la eliberarea lui Ilaşcu.

CELE MAI MARI SALARII SUNT ÎN SISTEMUL BANCAR

Potrivit datelor oferite de Institutul Naţional de Statistică, în luna Aprilie a fost înregistrat în sectorul bancar cel mai mare salariu din economie, suma de 9.804.388 lei.

RUŞII NU VOR SĂ-ŞI RETRAGĂ TRUPELE DIN TRANSNISTRIA

Preşedintele Comisiei parlamentare a Federaţiei Ruse pentru reglementarea conflictului transnistrian, Gheorghi Tihonov, a declarat recent că deciziile reuniunii OSCE dela Istambul privind retragerea trupelor ruse staţionate în Transnistria nu sunt consistente din punct de vedere juridic. El a mai spus că: Transnistria este hotarul de Vest al zonei de apărare a Rusiei şi acesta urmează a fi fortificat. În ceea ce priveşte tratatul de bază moldo-rus, acesta ar urma să fie ratificat numai după ce Rusia va încheia un tratat separat cu Transnistria.

GENERALUL MIRCEA CHELARU ŞI-A ÎNAINTAT DEMISIA

În urma criticii Premierului Năstase, datorită faptului că generalul de Corp de Armată Mircea Chelaru, a luat parte la dezvelirea bustului mareşalului Antonescu, acesta şi-a înaintat raportul de trecere în rezervă. La dezvelirea bustului, ridicat în Bucureşti, au luat parte, printre mulţi alţii, următoarele persoane publice: senatorul Ilie Ilaşcu, fostul şef al Statului Major General, generalul Mircea Chelaru, şi Vadim Tudor.

SALARIILE CEFERIŞTILOR S'AU MĂRIT

Salariile angajaţilor ceferişti s'au majorat cu 20 la sută începând din luna Mai.

SPORT

ROMÂNIA A ÎNVINS UNGARIA CU 2-0

Naţionala de fotbal a României a învins Ungaria cu 2-0, în grupa a 8-a a preliminarelor campionatului Cupei Mondiale din 2002. Pe primul loc în această grupă se află Italia, cu 16 puncte, urmată de România cu 9 puncte. Meciul a fost jucat pe stadionul Steaua din Bucureşti, iar ambele goluri au fost înscrise de Marius Niculae, dela Dinamo Bucureşti.

OPT MILIOANE DE DOLARI PENTRU ALIN STOICA

Jucătorul român al formaţiei belgiene Anderlecht, Alin Stoica, ar putea fi transferat la gruparea Galatsaray, pentru suma de opt milioane de dolari.

RĂDUCIOIU RĂMÂNE LA A.S. MONACO

Atacantul român Florin Răducioiu şi-a prelungit cu un an contractul cu formaţia franceză AS Monaco. Echipa francezâ a câştigat titlul naţional în sezonul 1999-2000.

STELEA POATE AJUNGE LA ALAVES

Conducerea echipei spaniole de fotbal UD Salamanca intenţionează să cedeze mai mulţi jucători, printre care si pe portarul român Bogdan Stelea, clubului Deportivo Alaves, în scopul reducerii cheltuielilor.

Echipa UD Salamanca a ratat, în acest sezon competiţional, calificarea în prima divizie spaniolă, fapt pentru care responsabilii acestui club au considerat că este necesară o diminuare a bugetului alocat plăţii salariilor fotbaliştilor.

HAGI S'A DESPĂRŢIT DE GALATA

Fostul căpitan al reprezentativei României, Gheorghe Hagi, a disputat ultimul său meci sub culorile echipei turce Galatasaray Istambul.

STEAUA, LA AL 21-LEA TITLU

Formaţia Steaua Bucureşti a învins pe teren propriu, cu scorul de 5-0 (1-0), echipa Oţelul Galaţi, în etapa a 28-a a diviziei A, cucerind prin această victorie cel de al 21-lea titlu naţional din istoria clubului.

CAMPIONATELE EUROPENE DE KARATE

România ocupă locul 12 în clasamentul pe naţiuni din cadrul Campionatelor Europene de karate, obţinând o medalie de bronz prin Ştefania Sandu, la categoria 53 kg. kumite individual.

ROMÂNIA BATE LITUANIA ŞI INTRĂ ÎN LUPTA PENTRU CALIFICARE

La Kaunas, echipa României a învins cu scorul de 2-1 (1-0) formaţia Lituaniei într'un meci contând pentru grupa a 8-a europeană a preliminarelor Campionatului Mondial de fotbal, impunându-se prin inteligenţă şi superioritate tehnică. Golurile au fost marcate de Adrian Ilie (min.32) şi Viorel Moldovan (min.50).

România are şanse mari să iasă pe locul 2 în grupă ceea ce îi va da dreptul să joace un meci de baraj pentru calificare. De asemenea România aşteaptă o eventuală greşeală a adversarei sale, Italia, pentru a obţine chiar locul 1, ceea ce îi dă calificarea directă.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Transmise de Andrei Bădin

Deficit comercial de 820,1 milioane USD, mai mare cu 522 milioane faţă de Ianuarie-Martie 2000

Mărfurile exportate de ţara noastră în primele trei luni ale acestui an depăşesc 2,87 miliarde dolari, cu 19,6% mai mult faţă de perioada similară a anului trecut, în timp ce importurile s'au apropiat de 3,7 miliarde dolari, desemnând o creştere de circa 37% comparativ cu aceeaşi perioadă de raportare, informează Institutul Naţional de Statistică (INS). Peste 98% din mărfurile livrate pe piaţa externă au fost de proveniență industrială, diferenţa fiind reprezentată de produsele din agricultură şi silvicultură. În luna Martie, exporturile s'au cifrat la 1,04 miliarde dolari, fiind mai mari cu 13,8% faţă de luna anterioară, cu 20,4% raportat la Martie 2000 şi cu 21,2% peste media lunară a anului precedent. În schimb, importurile au depăşit 1,27 miliarde dolari, reflectând o creştere de aproape 23% faţă de Martie 2000 şi de 17% comparativ cu media anului trecut. Exporturile către statele Uniunii Europene au deţinut o pondere de 69,2%, în condiţiile în care peste 55% din importurile României sunt realizate din UE. Primul trimestru al anului s'a încheiat cu un deficit comercial FOB/CIF de 820,1 milioane dolari, faţă de 297,8 milioane dolari în perioada similară a anului precedent.

PNŢCD TREBUE SĂ-ŞI RECUPEREZE DIMENSIUNEA NAŢIONALĂ

Victor Ciorbea, prezent la Seminarul *"Noul program politic al PNŢCD"*, a declarat că neutralizarea PNŢCD la nivel naţional reprezintă o mare victorie a structurilor nomenclaturiste şi a fostei Securităţi. În opinia sa, membrii PNŢCD trebue motivaţi profund din punct de vedere moral şi, pentru acest lucru, este necesară o reformă globală, prin recuperarea valorilor democratice şi prin formularea unor răspunsuri la problemele ţării în actualul context politic. PNŢCD trebue să-şi recupereze dimensiunea naţională şi solidaritatea internă.

DUDU IONESCU ESTE ÎMPOTRIVA NOULUI PROGRAM LA CARE SE LUCREAZĂ

Criticând noul program politic la care se lucrează acum, Constantin Dudu Ionescu, vicepreşedintele PNŢCD, a anunţat că dânsul a schiţat un alt program politic al partidului, deoarece cel la care se lucrează suferă de *"academicianism şi intelectualism"* şi nu reprezintă un adevărat program în viziune creştin-democrată. Pentru acest lucru, Dudu Ionescu a propus să nu se voteze la 2 Iunie programul redactat, ci să se dezbată mai îndelungat acest document.

ÎNĂSPRIREA PEDEPSELOR PENTRU ZIARIŞTI

În vara anului trecut, un proiect de lege aprobat de Camera Deputaţilor reducea pedepsele referitoare la insultă şi calomnie. Formula promovată acum de Ministerul Justiţiei, contrară recomandărilor Consiliului Europei, privind articolele referitoare la insultă şi calomnie, prevăd pedepse cu închisoare de până la doi ani pentru insultă şi de până la trei ani pentru calomnie.

Asociaţia pentru Apărarea Drepturilor Omului din România - Comitetul Helsinki a protestat la introducerea acestor amendamente, pregătite de Ministerul Justiţiei, declarând că acest lucru este o ameninţare la adresa libertăţii de exprimare, contrară Rezoluţiei 1123 din 1997, a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei.

FUZIUNEA ANCD ŞI PNŢCD

Victor Ciorbea a revenit în PNŢCD, împreună cu partidul pe care l-a condus, ANCD. Protocolul de fuziune a fost aprobat de Comitetul Naţional de Conducere al PNŢCD. Victor Ciorbea a fost ales preşedinte al Comitetului Naţional de Conducere. Cu această ocazie, preşedintele PNŢCD, Andrei Marga, a declarat că revenirea în partid a grupării conduse de Victor Ciorbea înseamnă refacerea marii familii ţărăniste.

DOUĂ GUVERNE

Proiectul de lege privind organizarea Consiliului Suprem de Apărare a Ţării (CSAT) este menit să echilibreze raportul de forţe între preşedinţie şi premier, astfel încât să existe *"un Guvern bis"*, care să lucreze cu Cotrocenii şi nu în Piaţa Victoriei, a declarat într'o conferinţă de presă, liderul grupului parlamentar PNL din Senat, Radu F. Alexandru.

Guvernul a adoptat, la sfârşitul lunii Mai, un proiect de lege privind organizarrea şi funcţionarea CSAT, prin care au fost aduse modificări la compenenţa CSAT prin cooptarea unor noi miniştri cu atribuţii în domeniul apărării, ordinii publice şi siguranţei naţionale.

Premierul Adrian Năstase a declarat că proiectul de lege privind organizarea CSAT nu cuprinde ideea subordonării acestuia faţă de Parlament.

Preşedintele Ion Iliescu a declarat că introducerea consensului în adoptarea hotărârilor de către CSAT, prevăzută de proiectul legislativ de Guvern, sporeşte influenţa şefului statului, dar nu îi dă drept de veto.

SE CUPLEAZĂ SERVICIUL ENERGETIC NAŢIONAL CU CEL EUROPEAN

Până la data de 1 Ianuarie 2002 se va realiza cuplarea la sistemul energetic european a celui naţional, a anunţat ministrul Industriillor şi Resurselor, Dan Ioan Popescu. Ministrul susţine că acest aspect presupune în principal, livrarea de energie electrică la export, plus că este încă un pas important spre integrarea în Uniunea Europenă.

ŞI CHINEZII ÎŞI VOR FACE UN POST DE TV ÎN ROMÂNIA

Chinezii vor să inaugureze, până la sfârşitul anului, un post de televiziune care să fie recepţionat în toată Europa. Ei au investit între 1-1,5 milioane de dolari, a fost închiriată o vilă pe şoseaua de centură a Capitalei, între Voluntari şi Băneasa şi au fost făcute deja primele amenajări. În momentul de faţă, se duc discuţii cu reprezentanţii CNA, în vederea obţinerii licenţei de emisie.

LEGEA TICU SE MODIFICĂ

Conform declaraţiilor, Colegiul pentru Studierea Arhivelor Securităţii cere să se facă unele modificări în această lege, pentru ca lucrările să poată fi duse la capăt. SRI, Serviciul de Informaţii Externe şi Ministerul Apărării, cele trei instituţii deţinătoare a arhivelor, au răspuns pozitiv propunerilor Colegiului.

TARIFELE PENTRU CĂLĂTORIILE CU METROUL SE SCUMPESC

Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor şi Locuinţei a anunţat că tarifele pentru călătoria cu metroul se majorează în medie cu 14,9%, măsură care are în vedere acoperirea inflaţiei înregistrată în cursul lunilor trecute.

ACORDUL CU FMI AMÂNAT PENTRU LA TOAMNĂ

Încă un pas înapoi pentru guvernul Năstase, care credea că acest acord va putea fi semnat în câteva luni dela preluarea Puterii. Obiecţiile semnificative dela Washington faţă de programul guvernului român, poate compromite aplicarea programului de guvernare a lui Năstase.

BĂSESCU VREA SĂ FUZIONEZE CU MĂGUREANU

Preşedintele PD, Traian Băsescu, a afirmat că partidul său este interesant de fuziunea cu Partidul Naţional Român, condus de Virgil Măgureanu. PD-ul şi-a mai anunţat intenţia de a absorbi şi formaţiunea politică Alianţa pentru România.

PDSR A PRELUAT ŞI CONTROLUL CURŢII DE CONTURI

Partidul de guvernământ a obţinut reducerea numărului de consilieri ai Curţii dela 25 la 18, şi deţine majoritatea prin cei 9 membri ai săi. Comisia de buget-finanţe a Camerei Deputaţilor a aprobat o propunere legislativă de modificare a Legii Curţii de Conturi, iniţiată de Şerban Mihăilescu, Octav Cozmâncă, Acsinte Gaspar, Viorel Hrebenciuc şi Doru Ion Tărăcilă, prin care se reintroduce controlul Curţii de Conturi asupra procedurilor de privatizare şi a modului în care autoritatea de privatizare a asigurat respectarea clauzelor stabilite în contractele de privatizare. Proiectul de lege prevede şi instituirea controlului Curţii asupra societăţilor comerciale, asociaţii şi fundaţii care utilizează fonduri publice, precum şi controlul asupra utilizării banilor proveniţi din asistenţa financiară acordată României de către U. E.

PREŞEDINTELE CURŢII CONSTITUŢIONALE A DEMISIONAT

Într'un interviu la BBC, preşedintele Curţii Constituţionale, Lucian Mihai, care-şi anunţase demisia dela conducerea şi dela funcţia de judecător al acestei instituţii, a declarat că *"motivele demisiei sunt exclusiv de natură personală şi profesională"*. Lucian Mihai a fost numit judecător al Curţii Constituţionale în 1998, an în care a fost şi ales ca preşedinte al Curţii, pe un mandat de trei ani, care ar fi urmat să expire la 13 Iulie 2001; Mandatul de judecător al Curţii Constituţionale îi expiră în vara anului 2007.

PROCURORUL CARE A DEMASCAT AFACEREA COSTEA, SANCŢIONAT

Procurorul Ovidiu Budușan, cel care a coordonat ancheta în dosarul Adrian Costea, a fost învinuit de Consiliul de Disciplină al Ministerului Public, de modul defectuos cu care a condus aproximativ de un an de zile Secţia Anticorupţie din cadrul Parchetului Curţii Supreme de Justiţie. Consiliul a hotărît excluderea procurorului Ovidiu Budușan din magistratură.

Ovidiu Budușan, care a cerut azil politic Ambasadei Franţei din Bucureşti, a declarat BBC că va contesta această decizie, care demonstrează *"o imixiune brutală a Executivului în problemele Justiţiei române"*.

PENTRU ANTI-SIDA S'AU ALOCAT SUME MAI MICI

Fondurile alocate programului naţional anti-SIDA pentru 2001, din bugetul de stat şi cel al asigurărilor sociale de sănătate, este de 448 de miliarde de lei, doar un sfert din cât ar fi fost necesar.

AUTORITĂŢILE LOCALE DIN JUD. SIBIU ÎNGROAŞE RÂNDURILE PDSR

Aproape 60 de primari, viceprimari şi consilieri locali din judeţul Sibiu s'au înscris în PDSR, după alegerile din toamna anului 2000.

UN RUS A PRELUAT CONDUCEREA BĂNCII "UNIREA"

Alexey Voskoboi a fost ales preşedintele Consiliului de Administraţie al băncii comerciale Unirea, după preluarea pachetului majoritar de un consorţiu format din mai mulţi investitori. Consorţiul a fost condus de o bancă rusă, Banca de Investiţii şi Tehnologie.

Afacerea este extrem de interesantă, întrucât A. Voskoboi este consilierul principal al unuia dintre cei mai influenţi oameni de afaceri din Rusia şi prin faptul că este prima investiţie rusească în sistemul bancar românesc.

NUMĂRUL ROMÂNILOR SĂRACI A CRESCUT

Premierul Năstase a afirmat într'o şedinţă a Comisiei Anti-Sărăcie şi Promovare a Incluziunii Sociale, că rata sărăciei a cerscut constant în anii precedenţi. Dacă în 1989 rata era de numai 6% acum ea a crescut la 44%. În momentul de faţă, nivelul sărăciei din România este depăşit doar în ţări ca: Rusia 50%, Albania 59% şi Republica Moldova 85%.

CONTURILE ÎN VALUTĂ EUROPEANĂ TREBUESC ÎNCHISE ÎN ACEST AN

Adoptarea monedei unice europene dela 1 Ianuarie 2002 în zece ţări din Uniunea Europeană (UE), va forţa şi clienţii din România să-şi închidă conturile în mărci, lire sau alte valute europene. Sistemul bancar românesc este pregătit în totalitate să facă faţă acestei situaţii, a declarat preşedintele Asociaţiei Române a Băncilor, Dl. Radu Gheţea.

PREŢUL CĂRNII DE PASĂRE S'A MAJORAT

La finele primului trimestru al anului preţurile cărnii şi preparatelor de carne de pasăre s'au mărit cu 17-28%, comparativ cu luna Decembrie a anului trecut. Acest lucru se datoreşte în parte importurilor de carne de pasăre, care în lunile Ianuarie şi Februarie ale anului acesta au fost de 4.614 tone, de două ori mai mult faţă de cantitatea importată în aceeaşi perioadă a anului 2000, valoarea totală a importurilor fiind de 4,168 milioane dolari.

CURSUL DOLARULUI CREŞTE

Cursul dolarului de 28.500 de lei, ţinta stabilită în bugetul de stat pe 2001, a fost depăşită. La sfârşitul lunii Mai, dolarul atinsese un curs de 29.900 lei.

Ţinând cont că ne aflăm deabia la începutul lunii Iunie şi unul dintre pilonii pe care a fost constituit bugetul a intrat deja la apă, ne întrebăm care sunt şansele de reuşită a programului Cabinetului Năstase?

INVESTIŢIILE DIN ŢARĂ ÎN PRIMUL TRIMESTRU AL ANULUI ÎN CURS

Investiţiile realizate în economie în primul trimestru al acestui an au însumat 20.785,5 miliarde lei, în termeni reali consemnându-se o creştere cu 4,7% faţă de perioada similară a anului trecut, informează Institutul Naţional de Statistică.

Investiţiile în lucrări de construcţii noi, cu o pondere în total de 38,3%, au totalizat 7953,6 miliarde lei, fiind în creştere cu 5,1%. De asemenea, investiţiile în utilaje şi mijloace de transport, în suma de 10.145,5 miliarde lei şi cu o pondere în total de 48,8%, s'au situat cu 8,1% peste nivelul primului trimestru al anului 2000.

O creştere cu 2,5% s'a înregistrat la investiţiile din sectorul majoritar privat care au însumat 12.005,9 miliarde lei. În primele trei luni ale anului valoarea lucrărilor de construcţii efectuate a fost de 12.316,7 miliarde lei, cu aproape şase procente mai mare faţă de aceeaşi perioadă a anului trecut.

Dintre aceştea 90,7% au reprezentat lucrările realizate în sectorul majoritar privat. Numărul locuinţelor date în folosinţă a fost de 3.455, cu 754 mai multe faţă de primul trimestru al anului trecut. Din subvenţii bugetare au fost realizate 275 de locuinţe, cu 170 de locuinţe mai multe faţă de perioada de referinţă a anului precedent. În acelaşi timp, numărul locuinţelor finalizate din fonduri private, aproape integral din fondurile populaţiei, a fost mai mare cu 37 de locuinţe.

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

AL DOILEA PELERINAJ DE PACE AL PAPEI

Papa cu Arhiepiscopul Cristodulos

După pelerinajul de pace făcut anul trecut în locurile biblice din fosta Palestină, Sfântul Părinte a hotărît ca anul acesta să facă un nou pelerinaj, mergând pe drumul străbătut de Sfântul Apostol Pavel (numele slavon al lui Paul) pentru a răspândi credința lui Iisus Christos.

Primirea la Atena a fost rece, nefiind prezenți decât reprezentanți ai serviciilor de ordine și reprezentanți ai micii colectivități catolice.

Se poate vedea marea diferență de primirea făcută cu doi ani în urmă în România, când la aeroportul Otopeni au venit în întâmpinarea Episcopului Romei, nu numai Președintele Constantinescu și Patriarhul Teoctist, dar chiar și președinții celor două Camere și numeroși miniștri.

Sanctitatea Sa a primit onorurile unei gărzi și a fost întâmpinat de copii în costume tradiționale și a ținut o cuvântare în limba română. În automobilul în care de obicei Înaltul Pontif călătorește singur, pentru prima oară a luat loc, ca un gest de adâncă semnificație, Patriarhul Teoctist. Zeci de mii de credincioși au aplaudat cu căldură pe tot traseul automobilul papal, care s'a îndreptat spre Patriarhie.

Cu totul alta a fost atmosfera la Atena. Papa a plecat spre palatul prezidențial pentru a se întâlni cu Președintele Stefanopulos.

Pe drum, nu numai că Înaltul Pontif nu a fost ovaționat de nimeni, dar au existat ultraortodocși bărboși, îmbrăcați în negru, care purtau pancarte cu sloganuri antipapale. Unii preoți greci s'au rugat multe nopți ca Papa să renunțe la vizită. De remarcat că această vizită a fost posibilă numai după ce guvernul grec a făcut o invitație oficială.

La palatul arhiepiscopal al Atenei și Greciei, în fața membrilor Sfântului Sinod și al episcopilor Bisericii Ortodoxe a Greciei, Papa Ioan-Paul II a ascultat întâi cuvântul arhiepiscopului Atenei și Greciei, Cristodulos. Acesta a subliniat că majoritatea preoților greci s'au opus vizitei Papei din motive *"lesne de înțeles"*. El a subliniat că bisericile răsăritene cu ritual ortodox, dar care sunt loiale Romei reprezintă o mare piedică. Liderii ortodocși numesc aceste biserici *Unite*, și le consideră ca un vicleșug pentru a converti pe credincioșii ortodocși.

Papa cu Marele Muftiu Șeicul Ahmad Kuffaro

După cum se știe, deși între Biserica creștină de Răsărit și cea de Apus au fost neînțelegeri și schisme. Schisma cea Mare din 16 Iunie 1054 a despărțit definitiv cele două Biserici care s'au excomunicat reciproc. O încercare de apropiere a celor două Biserici s'a făcut în 1965, când Patriarhul Atenagoras și Papa Paul VI, printr'un act mutual, au anulat din memoria Bisericii sentința de excomunicare dintre Roma și Constantinopole.

Papa Ioan-Paul II a considerat acest eveniment ca un prim pas și marea lui dorință a fost ca să vindece această rană de aproape o mie de ani. El a vrut să înceapă mileniul cu remușcarea pentru greșelile făcute de Biserica Catolică de-a lungul secolelor. Primul pelerinaj făcut în locurile sfinte anul trecut, unde a vizitat în Israel memorialul Holocaustului și a cerut iertare pentru greșelile făcute de Biserica Catolică împotriva Evreilor, a urmărit acelasi scoop.

De aceea, în fața prelaților ortodocși adunați în palatul arhiepiscopal, el și-a cerut iertare pentru atitudinea Bisericii Catolice, vorbind în limba engleză. *"Pentru toate ocaziile trecute și prezente, când fii și fiice ale Bisericii Catolice au păcătuit prin fapte sau neglijare împotriva fraților și surorilor ortodocși, fie ca Domnul să ne acorde iertarea pentru care ne rugăm fierbinte"*, a spus Papa.

El a mai adăugat că *"unele amintiri sunt deosebit de dureroase și unele evenimente din trecutul îndepărtat au lăsat răni adânci în mintea și inimile oamenilor până în zilele noastre. Mă gândesc la devastarea dezastruoasă a cetății imperiale Constantinopole, care a fost atâta vreme bastionul creștinătății în Răsărit. Este tragic că asediatorii care aveau menirea să asigure libertatea pentru creștini în Locurile Sfinte s'au întors împotriva fraților lor de credință. Faptul că ei erau Creștini Latini provoacă Catolicilor o adâncă mâhnire."* Este vorba de Cruciada a IV-a, ai cărei componenți dominați de Venețieni au scăpat de controlul Papei Inocențiu III și pe data de 13 Aprilie 1204 au devastat și jefuit Constantinopole. Venețienii au avut pretenții să li se plătească transportul. Cruciada n'a mai ajuns la Locurile Sfinte.

Cuvântarea Papei a înmuiat rigiditatea lui Cristodulos, care a aplaudat și apoi s'a îmbrățișat cu Papa. Cei doi vor fi prezenți în fața unui auditoriu la Aeropagos, o stâncă masivă, mai jos de Acropolit, unde a predicat Sfântul Paul.

Aici s'a dat citire unei declarații comune în care se face apel să nu mai fie schisma între creștini și este condamnată violența, prozelitismul și violența în numele religiei. De asemenea, se specifică nevoia de a lupta pentru a păstra pacea în întreaga lume și rădăcina creștinismului în Europa.

De remarcat că la București, după sosirea la Patriarhie, Patriarhul Teoctist și preoți ai Sfântului Sinod au oficiat o slujbă în cinstea Suveranului Pontif la care au asistat Președintele Constantinescu și membri ai guvernului, iar Papa s'a adresat în limba română. O slujbă asemănătoare a avut loc în ziua plecării Sfântului Părinte, în Piața Unirii, în fața a zeci de mii de credincioși, iar Papa a recitat rugăciunea *Regina Coeli*.

Nici un fel de slujbă de acest gen nu a avut loc în Grecia, cu excepția unei liturghii ținută de Papă în Sala Sporturilor din Atena, în fața credincioșilor catolici.

De remarcat că nici la Atena Papa nu a scăpat de încercările de a-l implica în probleme politice, Arhiepiscopul Cristodulos solicitându-l ca să sprijine încercarea Greciei de a obține întregul Cipru...

Arhiepiscopul Cristodulos va merge la Moscova ca să informeze pe patriarhul Rusiei, Alexei II despre vizita Papei. Acesta a fost și mai pornit împotriva unei eventuale vizite papale la Moscova și a influențat și Biserica Ucraineană, care a cerut Papei să abandoneze planul de a vizita Ucraina în Iunie. Există o teamă printre Greci că efortul Papei de a unifica Biserica Creștină va eclipsa Ortodoxia.

Mergând în continuare pe drumul străbătut de Apostolul Pavel, care a predicat și creștinat pe drumul spre Damasc, Papa Ioan-Paul II a ajuns în Siria. Aici, ca și în pelerinajul său făcut în Israel cu un an în urmă, Papa a trebuit să facă față tendințelor gazdelor de a-l antrena într'o nedorită dispută politică. În Israel, între Palestinieni și Israelieni, în Siria între Sirieni și Israelieni.

Pentru a sublinia importanța vizitei Înaltului Pontif, Președintele Basher al-Assad a ținut să-l întâmpine la aeroport unde Papa a fost salutat cu 21 salve de tun și i s'a făcut o primire entuziastă cu câteva sute de copii creștini și musulmani.

În cuvântul său de primire președintele sirian a apăsat pe pedala politică, comparând politica actuală a Israelienilor împotriva Palestinienilor cu atacurile Evreilor împotriva lui Iisus Christos. *"Ei au încercat să ucidă principiile tuturor religiilor cu aceeași mentalitate cu care au trădat pe Iisus Christos și pe aceeași cale au încercat să trădeze și să ucidă pe Profetul Mohamed"*.

Dacă aceste cuvinte vor indigna pe Israelieni, acestora nu le-au căzut bine nici cuvintele Papei, care a spus că *"a venit timpul să ne întoarcem către principiile legalității internaționale. Interzicerea achiziționării de teritorii prin forță, dreptul popoarelor la autodeterminare, respect pentru rezoluțiile Națiunilor Unite și ale convențiilor dela Geneva"*.

Zeci de mii de credincioși au asistat pe stadionul din Damasc la Liturghia ținută de Papă printre care demnitari ai Bisericii Catolice ca și comunități ale Bisericilor Ortodoxe grecești și siriene. Siria are 2,4 milioane de creștini la o populație de 17 milioane. Vorbind în franceză, Papa a apelat la Creștini, Musulmani și Evrei să colaboreze pentru pace și înțelegere, continuând astfel dorința lui de armonie între credințe.

Episcopul Romei s'a întâlnit cordial cu Agnatios Hazim, Patriarhul Bisericii Ortodoxe al Antiohiei și al întregului Răsărit, ca și cu alți reprezentanți de seamă ai acestei Biserici la Catedrala Ortodoxă Greacă din Damasc.

Papa a subliniat că Biserica Catolică este favorabilă oricărui efort de a stabili o dată unică pentru Biserica Catolică și cea Ortodoxă în sărbătorirea

Papa cu Patriarhul Agnatios Hazim

Paștelui, Taina pe care se bazează credința creștină, dar acest proces dorit de credincioși pare mai dificil decât se anticipase. După cum se știe Rușii, care sunt cei mai înverșunați în apropierea celor două Biserici, sunt încă în Evul Mediu cu calendarul lor religios...

Papa Ioan-Paul II, în dorința sa de a aduce un mesaj de pace între cele trei religii care cred în același Dumnezeu, a devenit primul Papă care a intrat într'o moschee. De reamintit că el este și primul Papă care a intrat într'o sinagogă, la Roma, în 1986.

Ca respect pentru tradiția islamică, el și-a scos pantofii când a intrat în Marea Moschee Omayyad. Aici este un memorial pentru Sf. Ioan Botezătorul fiindcă se crede că în acest loc a fost înmormântat capul sfântului. De notat că afară este mormântul lui Saladin, care a alungat pe Cruciați.

La moschee, Papa s'a întreținut cordial cu Marele Muftiu Șeicul Ahmad Kuftaro și în cuvântarea sa a spus: *"pentru toate ocaziile când Musulmanii și Creștinii și-au adus ofense unii altora, avem nevoie să obținem iertarea din partea Atotputernicului și să ne iertăm unii pe alții"*.

Tot aici Papa a trebuit să asiste în tăcere la focul pe care l-a deschis Ministrul Afacerilor Religioase Muhammad Ziyadah, care a spus printre altele că *"trebue să fim deplin conștienți de ceea ce dușmanii lui Dumnezeu și maleficii sioniști conspiră să facă împotriva Creștinismului și Islamismului"*.

Aceste remarci erau un ecou al declarațiilor Președintelui Siriei, Bashàr al-Assad, făcute cu o zi înainte.

Indignați de declarațiile lui Assad, Președintele Israelului Moshe Katzav a cerut Vaticanului să răspundă acestui atac antisemit. Papa nu a răspuns gazdei sale, iar purtătorul de cuvânt a spus că poziția Sfântului Scaun față de antisemitism a fost bine precizată înainte.

Papa a vizitat ruinele orașului Quneitra din Înălțimile Golan, distrus în timpul luptelor cu Israelul în 1967 și retrocedat Siriei prin mediere americană în 1974, dar lăsat ca o ruină care să amintească de agresiunea israeliană. El s'a rugat în genunchi în ceea ce a mai rămas dintr'o Biserică Ortodoxă, pentru pace în locurile sfinte. *"Conștient de veștile triste ale conflictelor și morților care sosesc chiar astăzi din Gaza, rugăciunea mea devine și mai fierbinte"*, a spus Sfântul Părinte.

Mergând pe urmele Apostolului Pavel, Papa și-a încheiat pelerinajul său la Malta, unde apostolul a poposit trei luni în drumul său spre Roma.

RIPOSTE ȘI CONTRARIPOSTE

Confruntările dintre Palestinieni și Israelieni, începute în Septembrie anul trecut, au luat o turnură extrem de gravă la sfârșitul lunii Mai. A urmat o suită de atacuri sinucigașe palestiniene făcute de grupările extremiste *Jihad* și *Hamas*, cu riposte puternice israeliene.

Dacă la atacuri cu arme de foc Israelienii au răspuns cu bombardamente de elicoptere și de tancuri care au pătruns în sectoarele autorității palestiniene, pe data de 19 Mai avioane F-16 au atacat clădiri ale securității

palestiniene și chiar fabrici în Gaza și Malul de Vest, provocând multe victime. Riposta a venit în urma unei bombe sinucigașe care o omorît șase Israelieni.

Atacul cu avioane de reacție a fost criticat de liderii internaționali, de Secretarul General ONU, Kofi Annan și chiar de presa israeliană.

Unii analiști cred că Sharon, care a dat mână liberă militarilor, vrea să distrugă autoritatea palestiniană printr'un război direct, temându-se de conflicte minore gen Liban.

Palestinienii cer încetarea construirii de așezăminte evreiești în zonele ocupate.

DIPLOMAŢIA TEZAURULUI

-V-

Eugen TOMA

DREPT ŞI FORŢĂ

România a iniţat în Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei o rezoluţie privind tezaurul român aflat la Moscova (Document CE nr.7356/12 Iulie 1995). Această acţiune este mai mult un semn că România există. În ceea ce priveşte spolierile operate de Armata Roşie în România, începând cu anul 1944, statul rus, în continuitate cu cel sovietic, s'a pregătit împotriva oricăror revendicări: în 11 Martie 1996, Federaţia Rusă, prin hotărîrea Dumei de Stat (cu un singur vot împotrivă!) declară state agresoare Germania, Italia, România, Ungaria, Finlanda, Austria şi Bulgaria, pentru ca bunurile *"capturate"* de armata sovietică din aceste ţări să fie considerate pradă de război. În consecinţă, toate valorile culturale ce provin din aceste ţări, intrate în posesia Uniunii Sovietice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, aparţin Rusiei. Ele nu pot fi recuperate decât dacă au fost cerute până la 15 Martie 1948 (cine îndrăznea?), dacă aparţin unor organizaţii religioase sau de binefacere sau unor persoane persecutate de fascişti. Germania, de pildă, pierde astfel peste 200.000 de obiecte de artă, printre care tezaurul lui Priam dela Troia, descoperit de H. Schliemann, două milioane de cărţi rare şi trei kilometri de arhive. În orice caz, stocul BNR, luat de URSS în sau după 1944, este definitiv îngropat sub lespedea acestei legi, care interzice României orice apel.

CONTINUITATEA STATALĂ A RUSIEI

Încredinţarea tezaurului român Rusiei ţariste ridică problemna continuităţii statale între Rusia ţaristă şi URSS, iar apoi între URSS şi Federaţia Rusă. Între URSS şi Rusia există în mod evident continuitate, deoarece actualul stat a moştenit economia şi armata fostei URSS, neproducându-se rupturi importante la aceste niveluri. Nici un război, nici o revoluţie şi chiar nici o reformă nu a afectat statul. Nu există motiv ca datoriile contractate de URSS să nu fie transmise statului rus actual, dovadă că Occidentalii cer să le fie achitate împrumuturile făcute de URSS, statele baltice încep să ceară despăgubiri Rusiei pentru daunele produse de comunism ...

Problema este dacă a existat continuitate între Rusia ţaristă şi URSS. Aici se află punctul forte al diplomaţiei ruseşti. Dacă nu a existat, Rusia de azi nu dă socoteală de datoriile contractate anterior loviturii de stat din 1917, care a desfiinţat proprietatea particulară şi a topit-o în cea de stat. Dar iată că însăşi Rusia de astăzi vrea să între în continuitate cu Rusia ţaristă: proprietăţile imobiliare se revendică în interior, din exterior vin apeluri similare, cum este acela al Congresului Evreiesc Mondial, care a cerut Rusiei restituirea proprietăţilor evreieşti confiscate de comunişti. De ce este sanctificat ţarul Nicolae al II-lea, dacă nu pentru a înnoda legătura cu vechea Rusie? Tezaurul român dela Moscova a fost confiscat provizoriu, cu promisiunea de a fi înapoiat, ceea ce nu s'a întâmplat. Afirmaţii gen Kosîghin, că el a fost restituit lui Gheorghiu-Dej sunt minciuni slabe. Să vedem ce spun personalităţi actuale ale Rusiei?: *"Tezaurul nu mai există"* (Ziuganov, conducătorul partidului comunist din Rusia, Strasbourg, 1998 - reluare după Kosîghin); *"Tezaurul a ajuns în Germania după pacea dela Brest-Litovsk, în 1918* (94 de_tone) *şi apoi a fost luat de Franţa şi Japonia ca despăgubiri de război"* (V. Sirotkin, *"Literaturnaia Gazeta"*, Februarie 1998 - fabulaţie literară); *"Problema tezaurului este foarte dificilă... dacă vom crea precedente, nu vom face decât să prezentăm pretenţii reciproce. De ce Rusia trebue să plătească datoriile ţariste şi de ce acestui guvern al României trebue să-i returnăm banii?... Rusia nu are astăzi aceşti bani, adică 900 de milioane de dolari"* (Ghennadi Selezniov, preşedinte al Dumei de Stat, Bucureşti, Iulie 2000).

Analiza acestor răspunsuri duce la un rezultat ambiguu; unii parcă ar spune: *"vi l-am da, dar nu mai este"* , deci implicit nu neagă continuitatea Rusiei de azi cu cea veche. G. Selezniov, ca şi Brejnev, vorbeşte despre precedente ce trebue evitate, despre *"pretenţii reciproce"* , recunoaşte datoria ca pe o favoare în cazul unei plăţi, dar spune că nu au bani, punând oarecum enervat o întrebare-cheie, cu caracter retoric: *"de ce s'ar restitui banii guvernului actual al României?"* Putem întreba la rândul nostru: aşteaptă Rusia să apară în România un guvern mai meritos, de pildă unul care să nu doreasca intrarea în NATO ? Adică: *"vă dăm tezaurul, dar încetaţi cu NATO"*... După Primul Război Mondial, ni se dădea Basarabia în schimbul tezaurului, acum ni s'ar da tezaurul în schimbul unei simple renunţări...

TEZAURUL CA DIVERSIUNE DIPLOMATICĂ

După schimbările electorale din anul trecut din România n'ar fi exclus să apară şi promisiunea vreunei formaţiuni politice că va *"cere"* tezaurul dela Moscova. Parcă-i vedem pe mafioţii noştri frecându-şi mânile în aşteptarea tezaurului... Nu degeaba se spune că aurul poate deveni fetiş. În 1990, Ion Iliescu, în vizită la Moscova, l-a întrebat despre tezaur pe Mihail Gorbaciov, care i-a răspuns: *"Nu ştiu de chestiunea aceasta, dar mă voi interesa..."* În 1993, Primul-ministru român, Nicolae Văcăroiu, în vizită la Moscova, l-a întrebat despre tezaur pe omologul său Viktor Cernomârdin, care, în deplină continuitate, a spus: *"Chestiunea tezaurului este mai mult filosofică, fiindcă nici noi nu ştim unde se găseşte tezaurul vostru... Când vom afla concret, vom relua această problemă"*.

În legătură cu *"tratatul de bază"* al României cu Rusia care se prepară pe tăcute ca şi celelalte două tratate încheiate spre Est (cu Ucraina şi Moldova), Ministrul de Externe al ţării noastre de atunci, Petre Roman, a declarat că ridicarea problemei tezaurului românesc *"nu este productivă"*, tot aşa ca şi referirile la tratul cu ca şi referirile la tratatul cu Hitler-Stalin (poreclit care *"nu mai sunt pregnante"*. La fel a sugerat şi G. Selezniov, că acestea sunt *"teme aparte şi care nu trebue cercetate... căci altfel se va ajunge la un punct mort..."* ele *"trebue soluţionate prin alte documente"*, nu prin tratatul de bază. Adică deloc, aşa cum s'a întâmplat în tratatul cu Ucraina, care a lăsat pe afară problema Insulei Şerpilor, pe care guvernul român, până la urmă a pierdut-o. Aşa s'a întâmplat şi cu tratatul de bună vecinătate cu Republica Moldova care a lăsat pe dinafară o problemă majoră; este într'adevăr raritate în istoria diplomaţiei să se încheie un tratat cu o ţară ce are cantonate trupe străine pe teritoriul ei.

Precizăm că în Transnistria, fosta armată sovietică a XIV-a, ce nu se lasă deloc dusă de acolo, este acum denumită în mod delicat şi diplomatic *"Grupul operativ de trupe ruseşti însărcinat* (de cine?)*cu paza şi ordinea în regiune"*. Ridicarea problemei tezaurului s'ar putea să nu fie atât de *"productivă"*, când există situaţii grave în regiune. Să facem iarăşi o paranteză, cu gândul la problemele internaţionale lăsate nerezolvate, deşi sunt prioritare, şi care pot constitui sursa de nesiguranţă regională.

În atitudinea diplomaţiei occidentale faţă de Rusia, s'a statornicit sloganul *"a nu jigni susceptibilităţile ruseşti"*, dublat pentru uzul maselor largi de îndemnul ce se referă la *"respectul pentru un mare popor"*. Subzistă un mit tolerat şi întreţinut, acela al puterii ruseşti, un bau-bau menit să inspire teamă şi îngrijorare, trecându-se sub tăcere performanţa dezastruoasă a imperialismului rus în secolul al XX-lea. Rusia a fost de fapt *"omul bolnav"* al acestei epoci, aşa cum era definit Imperiul Otoman în vremea lungii sale agonii. Rusia ţarisă, slăbită de războiul pierdut cu Japonia în 1905, s'a prăbuşit în mod spectaculos, în timpul Primului Război Mondial, în urma revoluţiei bolşevice. Statul comunist, apărut în locul celui vechi, este atacat în cel de-al Doilea Război Mondial de Germania şi se salvează cu greu, în bună parte datorită ajutorului american şi greşelilor militare ale lui Hitler. Deşi avea o situaţie politică mondială privilegiată prin exportul de revoluţie, statul comunist rus se prăbuşeşte tot din interior, în ultimul deceniu al secolului, după o lungă descompunere a întregului sistem. Un istoric obiectiv nu poate să nu constate că victoriile imperialismului rusesc nu există, decât dacă se poate numi *"succes"* un haos care a produs zeci de milioane de morţi.

Este adevărat că, pentru a-şi construi imaginea de mare putere, Rusia a utilizat insistent claxonul, dar la nivelul centrelor de decizie politică apusene funcţionează din plin ameninţarea, aceea cu implozia Imperiului Rusiei, cu golul ce se poate produce pe un spaţiu imens. În consecinţă, acest vid potenţial se cere mereu umplut, bineînţeles cu ajutor din afară, la propriu şi la figurat.

Privită mai de aproape, situaţia din regiune nu îndeamnă însă la mult optimism. Orice analist politic vede că Marea Neagră este un lac nuclear rusesc, mărginit de o ţară membră a NATO (Turcia) şi de o alta fără pondere militară sau economică (România) şi că echilibrul politic din zonă îndeplineşte condiţiile de instabilitate. Ca ţară vulnerabilă, neridicând obiecţii la aspecte interesând acest dezechilibru (enclava militară Transnistria la 200 km de Galaţi, baza de supraveghere Insula Şerpilor la 40 km de Sulina), România nu face decât să perpetueze factorii de risc. Această politică *"neproductivă"* a struţului s'ar putea să-i fie reproşată într'o zi de aceia pe care România îşi închipuie că-i satisface.

Diplomaţia românească trebue să se axeze solid pe concepte actuale precum acela de securitate regională, în lumina căruia se poate refuza semnarea unui tratat până în momentul eliminării cauzelor ce periclitează acest concept. Atuul diplomaţiei noastre este situaţia României de *"cheie a Balcanilor"* (în expresia lui Pamfil Şeicaru), carte pe care trebue s'o joace fără să caute aprobări. Desigur, păcat de aurul pierdut. Dar ce suntem, valorează mai mult.

Sfârşit

FURTURILE DIN ECONOMIA ROMÂNEASCĂ

În România ultimilor ani s'a furat extrem de uşor, relatează săptămânalul economic *"Capital"*. Dacă însumăm numai împrumuturile nerambursate, furturile de pe piaţa de capital sau dela societăţile naţionale, prejudiciile din privatizare, sumele care au circulat în jocurile de într'ajutorare, ajungem aproape la valoarea pe care statul român o are de plătit către creditorii externi. Se poate spune, deci, că statul însuşi a încurajat hoţiile şi ingineriile financiare, prin preluarea la datoria publică a găurilor lăsate în economie de profitori. Numai în ultimii doi ani s'au preluat la datoria publică internă active neperformante din sistemul bancar, în valoare de 54.796 miliarde de lei, echivalentul a aproape 3,5 mliarde de dolari.

În acelaşi timp, indisciplina financiară a căpătat ritmuri de creştere tot mai mari, dela an la an. La sfârşitul primului semestru din anul 2000, plăţile restante din economie atinseseră 245.091 miliarde lei, potrivit unui calcul efectuat de Florin Georgescu, preşedintele Comisiei buget-finanţe a Camerei Deputaţilor şi fost ministru al finanţelor. În primele trei luni ale anului în curs, evaziunea fiscală a crescut cu 200%, faţă de aceeaşi perioadă a anului trecut, în special în industria alcoolului şi a petrolului, conform evidenţelor Gărzii Financiare.

Acestea sunt cifre din economia oficială. Ce se ascunde în economia subterană este greu de cuantificat. La Oficiul pentru Prevenirea şi Combaterea Spălării Banilor au fost semnalate 350 de operaţiuni suspecte de spălare a banilor, 90% dintre acestea provenind din sistemul bancar.

Specialiştii au observat câteva tendinţe în comportamentul afaceriştilor: transferuri ilegale de valută, în străinătate, sub acoperirea unor importuri de bunuri şi servicii care nu se realizează niciodată (adesea furnizorii sunt firme înregistrate în paradisuri fiscale); plata în avans, pentru achiziţionarea de produse din import; nerepatrierea sumelor rezultate din activitatea de export; rambursări ilegale de TVA; scurgeri de bani, peste graniţă, prin intermediul persoanelor fizice. Ele există în zeci de rapoarte, care cuprind nume de societăţi şi de persoane care au profitat, încălcând legile sau făcând salturi printre ele. Peste rapoartele Curţii de Conturi a României, înaintate Parlamentului şi Parchetului, s'au aşternut straturi groase de praf. Comisarii Gărzii Financiare recunosc faptul că persoanele înclinate către evaziune şi furt sunt profesionişti în materie şi, deci, greu de prins în afara legii. Câştigurile dobândite frauduloş sunt greu de comensurat şi de controlat, de către organele fiscale. Când, totuşi, ajung în faţa Justiţiei, apărătorii lor, foarte bine plătiţi, găsesc o portiţă care-i scapă de cătuşe.

Jocurile piramidale, fondurile mutuale, băncile şi privatizarea au fost canalele prin care s'au furat sume enorme. O vorbă veche spune că nu este recomandat să întrebi un om de afaceri cum a făcut primul milion de dolari. În România, sunt oameni de afaceri care acumulează milioane de dolari, sunt bănuiţi de fraude, dar nimeni nu-i întreabă de sănătate. Orice societate care a mers spre capitalism, aşa cum este societatea românească acum, a traversat şi o perioadă de capitalism sălbatic, în care marile capitaluri s'au format în afara legii, spune Alexandru Tasnadi, analist economic. O evaluare globală a furturilor comise în ultimii 11 ani nu există în statisticile oficiale, doar dosare celebre de urmărire penală, mediatizate sau ajunse pe masa Parchetului, ascund fraude de miliarde de dolari.

Profitorii au uzat toate modalităţile posibile pentru a-şi alimenta propriile conturi. Sărăcia moştenită dela un regim autoritar şi dorinţa de înavuţire peste noapte a Românilor au fost ingenios speculate de o mână de profitori. Cel mai vulnerabil loc prin care se scurg banii sunt investiţiile. Gândiţi-vă că în spatele oricărei investiţii guvernamentale există o potenţială fraudă. Licitaţiile sunt de multe ori trucate, iar tranzacţiile dela Bursele de Mărfuri sunt evitate. Cu timpul, ingineriile financiare ale excrocilor au devenit atât de subtile, încât chiar şi comisarii Gărzii Financiare se plâng că nu pot fi depistate. Există o mafie, dela instituţiile de anchetă şi poliţie, până la sistemul judiciar.

Marea problemă a României este, însă, că banii care au intrat în buzunarele delapidatorilor n'au fost repuşi în circuitul economic, prin realizarea de investiţii profitabile. O parte din banii delapidaţi s'au scurs către vile de lux care aduc de multe ori cu adevărat palate construite în ţară sau în străinătate, excursii peste hotare sau spre cheltuieli personale fabuloase pentru o ţară ca România.

Este adevărat că o parte din sumele furate au fost investite în România. De exemplu, Viorel Cataramă, fondatorul societăţii de administrare SAFI, fără a avea succes în domeniu, George C. Păunescu care a avut ambiţia de a construi un adevărat imperiu, dar a eşuat lamentabil când creditele luate au ajuns la scadenţă, iar Viorel Popa, după ce a cumpărat câteva hoteluri, acum este printre puţinii miliardari de carton care se află după gratii.

Deasupra tuturor acestor instituţii implicate în mari scandaluri financiare stau organisme de control, care ar trebui să vegheze la respectarea legii. România nu duce lipsă de instituţii de control, ci de oameni hotăriţi să aplice legea.

THE ROMANIAN VOICE /LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului cu cel putin 4 saptamâni înainte.

CRONICA VREMII

ANIVERSAREA "LEGIUNII ARHANGHELUL MIHAIL"

——Ion BOIERU——

Oricine se apleacă asupra trecutului românesc, asupra devenirii istorice a neamului românesc, se opreşte cu mirare la momentele cruciale, prin care se pricep tainele vieţii acestui neam. Nu există popoare şi neamuri, în istorie, fără taine. Încetul cu încetul, cercetătorul iscoditor al istoriei româneşti, ajunge la 24 Iunie 1927, când a fost întemeiată *"Legiunea Arhanghelul Mihail"*. Adică, s'a înfiripat o nouă taină a istoriei româneşti.

Nu era vorba de un partid politic, căci ţara avea destule partide şi grupări politice, ci de o nouă îngemănare românească, care va da roade, chiar prin moarte şi prin înfrângere.

Nu erau vizate biruinţe electorale şi politice, ci ridicarea energiilor, renaşterea spiritului naţional şi creştin, revenirea la adevăratele tradiţii şi îndrumarea pe calea cea bună a unui umanism românesc integral.

Iată mărturisirea simplă şi curată a lui Corneliu Codreanu, despre aceste începuturi ale Legiunii: *"Intima noastră stare sufletească din care s'a născut Legiunea a fost aceasta: nu ne interesa dacă vom birui, dacă vom cădea înfrânţi sau dacă vom muri. Scopul nostru era altul: de a merge înainte uniţi. Mergând împreună, uniţi, cu Dumnezeu împreună şi cu dreptatea neamului românesc, orice soartă ne-ar fi dăruită, înfrângerea sau moartea, ea va fi binecuvântată şi va da roade pentru neamul nostru. Sunt înfrângeri şi sunt morţi care trezesc un neam la viaţă, după cum şi biruinţe dintre acelea care-l adorm, spunea profesorul Iorga, odată"* (*Pentru Legionari*, pag.296).

Partidele politice din vremea aceea aveau alte temeiuri de existenţă naţională, alte obiective şi alte preocupări. Legiunea aducea ceva mai mult: *"o încredere nelimitată în steaua noastră şi a neamului"*, sub puterea credinţei în Dumnezeu, cu o dragoste nelimitată între cei ce au pornit dela *"Icoană"* şi cu cântece, care ţâşneau din suflete curate. *"Legiunea Arhanghelul Mihail"* a pornit dela *"piatra unghiulară"* care este omul. Ea a fost întemeiată *"ca o şcoală şi o oaste"*, prin care să se formeze un om nou, un nou tip de Român, legionarul. Aceasta era singura cale, prin care poporul român putea ieşi din impasul vieţii sale istorice, după 1918, viaţă încărcată cu toate păcatele lumii şi fără nici o perspectivă de refacere spirituală, fundamentală şi structurală. Toate partidele politice urmăreau şi preconizau tot felul de reforme, de natură politică, dar nu aveau curajul unor rupturi totale, care să deschidă drumuri noi, de renaştere a vieţii româneşti.

Burghezia era opacă faţă de nevoile spirituale şi naţionale, şi mioapă faţă de viitorul naţional. Ea era închistată în principiile economice şi materialiste, care guvernau interesele şi acţiunile ei de clasă socială.

Burghezia nu mai avea cuprinderea unui destin naţional, nu mai era pasionată pentru împlinirea unor idealuri specifice. În interiorul ţării, era o clasă dominantă, iar pe planul extern, devenise internaţionalistă, prin capitalismul pe care-l profesa ca o formă de progres, necesar şi imperativ.

Chiar dacă partidele politice dispuneau de elemente valoroase şi morale, de o elită bine pregătită, structura lor internă şi cadrul vieţii naţionale, stăpânită de o burghezie tiranică, nu permiteau acestor elemente decât o adaptare profesională, fără şanse de realizări majore. Fără şanse de a depăşi regulile stabilite de regimul burghez care, uneori, purta eticheta de *"democraţie"* prin fals în actele publice şi prin [illegible] faţă de constituţie.

Burghezia românească, după Primul Război Mondial, nu mai semăna deloc cu burghezia care se născuse după 1829, (când a fost semnat tratatul dela Adrianopol), cu ajutorul ideilor liberale aduse din Occident. Dacă ideile liberale erau străine, şi dacă Mihai Eminescu le-a supus unor critici aspre, dar pline de validitate, nu se pot nega sentimentele naţionale şi pasiunile curate ale tinerilor Români de atunci, pentru o mărire românească. La începuturile sale, burghezia românească a avut şi orientări morale. Mai târziu, valorile morale s'au restrâns la simple forme şi aparenţe, fiind total depăşite de valorile economice, tendinţele pur materialiste şi de imoralitate.

Ori, neamurile au dreptul să-şi restabilească ordinea lor firească, de existenţă istorică. Să iasă din haos, din corupţie, din imoralitate şi dezmăţ politic, căci altfel îşi pierd raţiunea de a fi neamuri. Aceasta a fost premiza dela care a pornit Corneliu Codreanu când a înfiinţat Legiunea Arhanghelul Mihail. Legiunea răspundea unor chemări naţionale de a-şi regăsi albia firească de dezvoltare în lume, de a-şi păstra fiinţa spirituală şi de a împlini rostul său în istorie. Ea s'a născut dintr'o stare de conştiinţă naţională înaltă. Cei ce au cugetul curat, pot înţelege foarte bine acest moment crucial al istoriei româneşti şi pot pricepe poziţia ideologică a Mişcării Legionare, de mai târziu, în cadrul vieţii sociale româneşti. A fost un moment de ruptură faţă de starea de haos ideologic în care se găsea ţara, faţă de mentalitatea burgheză anacronică şi mioapă, faţă de incapacitatea şi falimentul partidelor politice de a se plasa pe o linie de viziune cuprinzătoare a problemelor româneşti.

Legiunea Arhanghelul Mihail a fost expresia unui românism curat, al unor tendinţe naturale de a-şi asigura devenirea istorică pe liniile propriei sale firi, ale structurii sale etnice, după principiul diferenţierii. Din ea a crescut mai târziu Mişcarea Legionară, prin care s'au legitimat drepturile româneşti la o viaţă nouă, cu un impresionant suport al întregului naţional, în cuprinsul căruia s'au întâlnit ţăranii, muncitorii, studenţii, elevii, meseriaşii, liber profesioniştii, învăţătorii, magistraţii, militarii, clericii, universitarii, oamenii de cultură, cu tot ce aveau mai aristocrat în atitudinea şi orientarea lor, cu întregul lor cuget românesc de a ridica neamul românesc pe culmile unei existenţe plină de măreţie şi creatoare de cultură şi forme de viaţă unice prin alcătuirea lor. Tot ce a fost major în cultura românească după întemeierea Legiunii şi, odată cu apariţia Mişcării Legionare, a avut o puternică şi profundă imprimare şi pecete a spiritului de viaţă legionară. Ideologia legionară, prin coerenţa principiilor ei şi prin ierarhia valorilor, a fost instrumentul de orientare al generaţiilor tinere, şi un spirijin moral în confruntarea cu comunismul, după 1944.

În perspectiva timpului, ideologia legionară şi-a păstrat unitatea ei structurală ea n'a putut fi alterată de vreme. Este validată şi verificată de mersul istoriei, încât reprezintă şi astăzi o piatră unghiulară în viaţa românească, fără de ajutorul căreia nu se va putea clădi nimic trainic şi durabil. De aceea, se cuvine, să ne apropiem de 24 Iunie, ziua Legiunii Arhanghelului Mihail, cu omagiile noastre, ale acelora care ne-am împărtăşit din binefacerile ei spirituale şi din luminile ei călăuzitoare. Iar celor ce rătăcesc, încă, pe căi încurcate şi fără speranţe, le dorim să se oprească o clipă, undeva, unde se vor putea împărtăşi din darurile româneşti ale Legiunii. Atunci, toate se vor descurca pentru ei.

PDSR restaurează o viziune politică compromisă

Ideea unei amnistii generale a declanşat chiar mai înainte de a fi bine formulată o veritabilă dezbatere politică. Opiniile erau previzibile şi nu a existat nici o surpriză, cu excepţia prudenţei afirmative cu care s'a exprimat un reprezentant autorizat al UDMR.

Chiar dacă au trecut mai mulţi ani dela evenimentele avute în vedere, emoţiile au fost brusc resuscitate şi, inevitabil, pasiunile politice se vor manifesta cu multă vigoare.

Antonie Iorgovan, preşedintele comisiei juridice din Senat, a lansat ideea unei amnistii generale pentru toţi cei implicaţi în mişcările de masă din Decembrie 1989. Ar fi vorba aici de controversatele evenimente din Decembrie 1989 şi apoi de mineriadele din Ianuarie 1990, de înfruntările româno-maghiare din Martie dela Târgu-Mureş, de 13-15 Iunie 1990, de mineriada din Septembrie 1991 şi, în sfârşit, de ultimul marş al minerilor către Bucureşti din Ianuarie1999.

Punctul de pornire l-a constituit un proiect iniţiat de Petre Roman înainte de alegeri, prin care propunea amnistierea minerilor implicaţi în violenţele din 1999. Gestul acesta nu a fost atunci prea mult discutat şi nici apreciat, întrucît a părut să fie doar expresia cabotinismului fostului lider al PD. Miron Cozma, acuzat de rebeliunea din Septembrie 1991, care s'a încheiat cu demisia guvernului condus de Petre Roman, fusese condamnat la 15 ani de închisoare pentru subminarea puterii de stat. În contextul acesta amnistierea celor din 1999 părea un mod ipocrit de a câştiga capital public. Proiectul său de lege şi-a urmat însă cursul, întrucât constituie pentru PDSR un prilej foarte bun pentru a lansa ideea unei amnistii generale.

Ideea aceasta a prilejuit, aşa cum am spus dela bun început, criticile cele mai ferme. Valeriu Stoica a apreciat că ideea amnistierii generale este o faţadă care să justifice eliberarea lui Miron Cozma, a generalilor Mihai Chiţac, Victor Athanasie Stănculescu şi a liderilor comunişti rămaşi fideli lui Ceauşescu până în ultima clipă. Unii dintre aceştia se află de altfel în libertate. Generalul Stănculescu, de pildă, nu a făcut nici o zi de închisoare, fiind judecat în absenţă, iar generalul Mihai Chiţac fiind eliberat cu justificare medicală iar ulterior beneficiind ca şi Stănculescu de o suspendare temporară a executării pedepsei. Juridic vorbind, ei sunt totuşi condamnaţi şi se pare că puterea politică actuală doreşte eliberarea lor deplină. Ion Iliescu s'a exprimat de altfel, public, de mai multe ori în favoarea lor, apreciind că ar fi fost vorba de o condamnare politică. La fel s'a exprimat şi în cazul liderului sindicatului minerilor, Miron Cozma.

Imediat după instalarea guvernului PDSR, Ministrul Justiţei, Rodica Stănoiu, cel mai controversat politician al momentului, a provocat demiterea tuturor procurorilor care au participat la procesele revoluţiei şi ale mineriadelor. Magistratura a fost epurată pur şi simplu de cei care au instrumentat procesele dezaprobate de PDSR. Ulterior, s'a zvonit că parchetul general, într'o componenţă favorabilă noii puteri, ar pregăti mai multe recursuri în anulare, destinate achitării celor condamnaţi. De aceea, fostul ministru al Justiţei, Valeriu Stoica, a spus că PDSR şi-a schimbat strategia şi a lansat ideea amnistierii generale, care ar avea acelaşi scop, adică eliberarea unor apropiaţi ai PDSR şi ai Preşedintelui Iliescu.

Explicaţiile se găsesc în trecutul recent al României. În Decembrie 1989, Iliescu a venit la putere garantând protecţie ofiţerilor superiori din Securitate şi din Armată mai ales, pentrucă Armata a fost cea mai expusă. A fost baza iniţială a puterii sale, care ulterior s'a consolidat pe temeiul unor structuri de partid. Mineriadele au fost, la rândul lor, instrumente extrem de eficace pentru înnăbuşirea opoziţiei politice care se organiza şi devenea tot mai incisivă. În Ianuarie 1990, minerii au fost aduşi la Bucureşti ca să tempereze elanul ţărăniştilor şi liberalilor care cereau alegeri libere şi alcătuirea unei Constituante cu participare largă. În Iunie 1990 minerii au înnăbuşit şi ultimile tresăriri ale opoziţiei, care fusese înfrântă în alegerile desfăşurate cu câteva săptămâni înainte.

În Septembrie 1991, Iliescu, care ajunsese la relaţii conflictuale cu Primul său ministru Petre Roman, i-a folosit iarăşi pe mineri pentru debarcarea premierului incomod. În toate aceste veniri ale minerilor, au fost implicaţi ofiţeri ai serviciilor secrete după cum au dovedit rapoartele alcătuite de diferite organizaţii ale societăţii civile. Cel puţin în Iunie 1990, participarea largă a Ministerului Transporturilor, a Armatei, a Poliţiei şi a Securităţii a fost bine documentată, chiar dacă liderii PDSR au continuat să nege acest lucru cu multă tărie. Aşadar, toţi cei condamnaţi după venirea la putere a opoziţiei de dreapta, au fost în realitate cei mai eficienţi susţinători ai puterii politice a lui Ion Iliescu. Se pare că acum preşedintele încearcă să-şi relegitimeze actele sale anterioare, punând în libertate pe toţi cei care l-au susţinut.

Reacţiile au fost pe măsura proiectului. PD, care s'a debarasat de Petre Roman, a condamnat aceste intenţii. PNL a văzut aici o formă de restaurare, iar organizaţia cea mai activă în România pe terenul drepturilor omului, Comitetul Helsinki România a dezaprobat ideea, considerând că ea ar încuraja pe cei care comit fapte penale.

Adaptare după "Deutshe Welle"
de Anndrei Bădin

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC" ?

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 60 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 50 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 40 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)